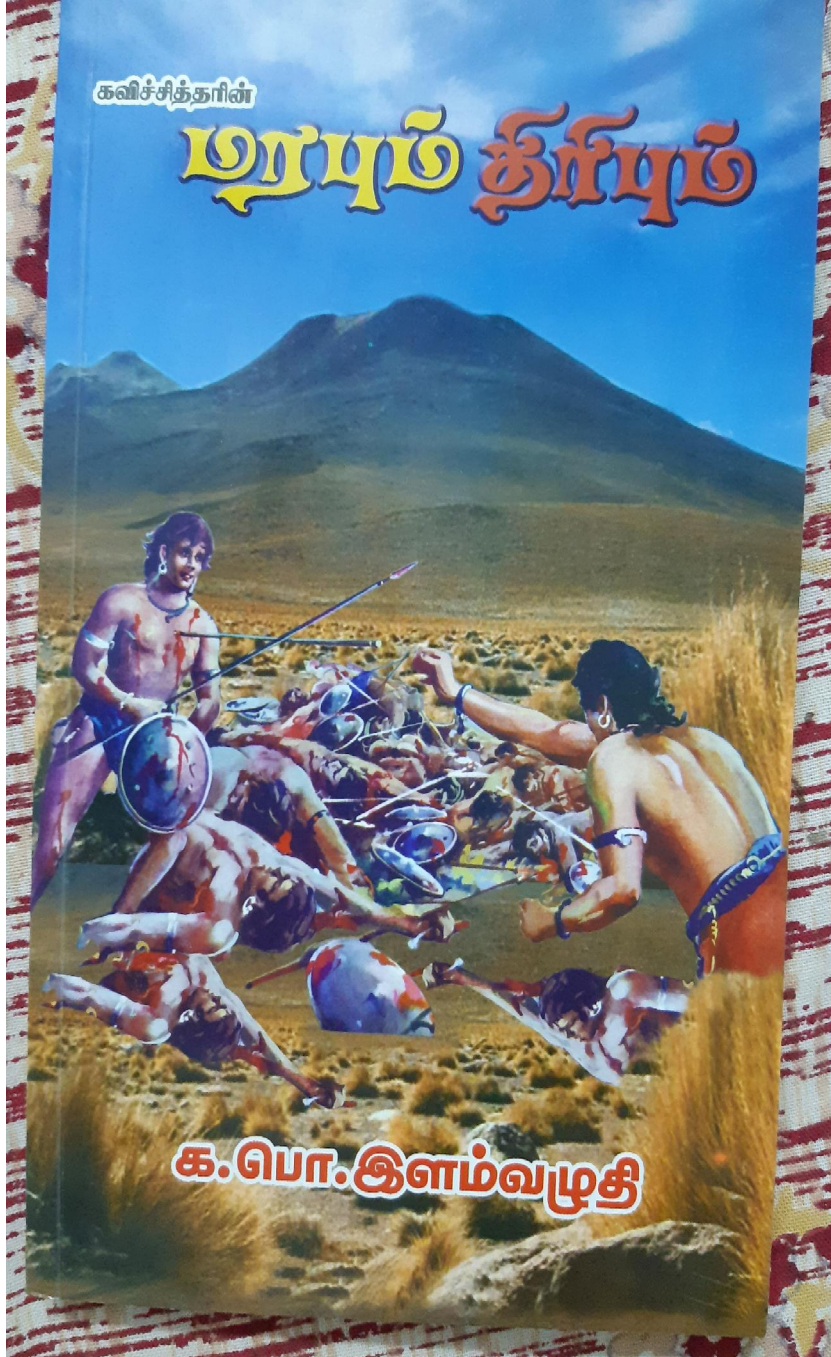

கவிச்சித்தரின்

ஹரயுத் தீர்யுத்

க.பொ.இளம்வழி

அருமையானதோர் ஆய்வு இலக்கியம்

மரபு என்பது மாற்றருள் சிறப்புப் பெற்றது; நிலை திரியா நீட்சி உடையது. பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் மரபிற்கான இலக்கணம் இல்லை. மாற்றம் ஒன்றே மாற்றம் இல்லாதது என்பர். மரபும் அப்படித்தான்.

காதலும் வீரமும் இரு கண்களாகக் கொண்ட தமிழர்தம் வாழ்வியல் மரபுகளில் ஏற்பட்ட திரிபுகள் எவை? எப்படி, எப்பொழுது, யாரால் ஏற்பட்டன? விளைவுகள் என்ன? விலக்குவது எப்படி? எண்ணிறந்த காட்டுக்களோடு யாரும் ஏற்க அமைந்தவை இந்நூலின் ஆய்வுகள்.

தமிழர் மரபு, மாற்றார் தம் கலப்பாலும் கயமைத் திறத்தாலும் திரிபு உற்றன; தெளிவு இழந்தன. அவற்றைத் தெரிவுபடுத்தச் சரிபடுத்த அமைந்ததே இந்நூல்.

நெஞ்சில் உரமுமின்றி, நேர்மைக் குணமுமின்றி வஞ்சனையே வாழ்வாகக் கொண்டவர்க்கு அஞ்சி, நடுங்கி, அழுவருடியராய் அழமைப்பட்டுக் கிடக்கும் இற்றை நாள் தமிழர் இந்நூலைப் படித்த பின்னராவது தம் நிலையைச் சற்றேனும் எண்ணிப் பார்ப்பரே ஆமின், அஃதே இப்படைப்பின் பயனாம்.

புலவர், பொற்கூர். ச். செந்தில்குழைச் சேய்
தலைவர்,
மின்வாரியத் தமிழர்வலர் தமிழ்ப்பணி அறக்கட்சை,
கடலூர்.

கவிச்சித்தரின்

மரபும் திரிபும்

க.பா. இளம்வழுதி

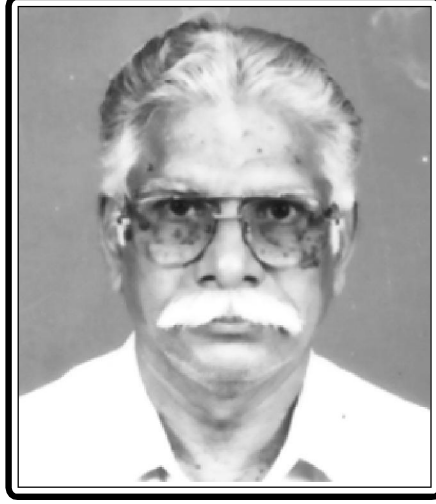
மின்வாரியத் தமிழார்வலர்
தமிழ்ப்பணி அறக்கட்டளை
கடலூர் - 607 001.

நூல் முகம்

- நூல் பெயர் : **கவிச்சித்தரின் மரபும் திரிபும்**
ஆசிரியர் : **க.பொ.இளம்வழி,**
5/32, முதல் தெரு, ஞானப்பிரகாசம் நகர்,
புதுச்சேரி - 605 008. பேசி : 0413-2248027.
- பொருள் : **கட்டுரை**
பதிப்பு : **முதற்பதிப்பு - 02 10 2012.**
உரிமை : **ஆசிரியர்க்கு**
தாள் : **அச்ச வெள்ளைத்தாள்**
நூல் அளவு : **டெமி (1x8)**
பக்கம் : **XVIII+ 158 = 176**
விலை : **100 உருபா**
வெளியீடு : **மின்வாரியத் தமிழார்வலர்**
தமிழ்ப்பணி அறக்கட்டளை,
'சேயகம்', 49, துரைசாமி நகர்,
கடலூர் - 607 001. 04142-221970.
- ஒளியச்சு : **தீரையன் கணினியகம்,**
159/6, ஏ.எல்.சி. வணிக வளாகம்,
பாரதி சாலை, கடலூர் - 607 001.
9443577036, 9443960355.
- முகப்பு : **கடலூர் பா. இராவணன்**
அச்சிட்போர் : **சபாநாயகம் அச்சகம், சென்னை.**

எங்கள் நெஞ்சில்
என்றும் இருப்பவர்
மா. சுதர்சனம்

02.10.1938
இல்
பிறந்தார்

19.08.2010
இல்
நிறைந்தார்

இவர்

நட்பு நடவுசெய்த நன்செய்!
என் இலக்கியப் பணியின்
தொடக்கத் துணைவர்.
எங்கள் வாழ்க்கைப் பயணத்தின்
வழித்துணை!
உறவு நிழலின்றித்
தனிமை வெப்பம் தகித்தபோது
கூரைநிழலில் குந்தவைத்து
எங்கள் பிள்ளைகட்கு
உறவுச் சோறு ஊட்டி வளர்த்தோர்
இவரும், இவர் குடும்பத்தாரும்.
நிலத்தை விட்டு மறைந்தார்.
நெஞ்சில் உணர்வாய் நிறைந்தார்.

விதைகள்

	பக்கம்
i அணிந்துரை	V
ii உள்ளத்தில் உள்ளது	XII
iii இறக்குமதி	XIV
1. மரபும் திரிபும்	001
2. திருமணம்	007
3. ஆடி மாதத்தில் என்ன குறை	015
4. கல்வி	018
5. வள்ளலார் முன்னும் பின்னும்	022
6. சொல்லாட்சி	034
7. கழிந்ததும் நுழைந்ததும்	044
8. தண்ணீர்	049
9. வீர மரபில் மயக்கம்	056
10. இசையும் நசையும்	071
11. ஆமையும் அமீனாவும்	076
12. தமிழரின் போர்க்கலன்கள்	083
13. இலக்கியத்தில் மரபு மீறல்கள்	101
14. சொற்செல்வம்	109
15. இலக்கியத்தில் இசைக் கருவிகள்	143

அணிந்துரை

புலவர் மு.அழகப்பன்,
முன்னர்த் தலைமையாசிரியர்,
அரசு மேல்நிலைப்பள்ளி, கடலூர்-1.

**“தமிழ்எனக்கே உயிர்என்பேன் உடலும் என்பேன்!
தாழ்வினைக்குப் பயன்படுத்த ஒப்ப மாட்டேன்!
அமிழ்தான தாய்மொழியை அவத்திற் காக
அனுவளவும் பயன்படுத்தி அழிவைச் செய்யேன்!”**

(கவிச்சித்தரின் நந்திவர்மன் காதல். பக்.119)

என்று அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக இருபத்து நான்குக்கும் அதிகமாக (இந்நூல் 25) செய்யுள், உரைநடை நூல்களை எழுதித் தமிழுக்கும் பெருமை சேர்த்திருப்பதோடு கடலூர் நகருக்கும்; ஏன்? தமிழகத்திற்கும் பெருமை சேர்த்திருப்பவர் கவிச்சித்தர் க.பொ.இளம்வழுதி அவர்கள். சராசரித் தராசுகளால் நிறுத்துப் பார்க்க முடியாத கவிதைக் கனம் உடையவர். அதற்கு அவர் எழுதிய நூல்களே சான்றாகும்.

வேப்பங்காய், புளியங்காய் முற்றும் போது வேறுபடும் சுவைகள். ஆனால் அவர் அகவை முதிர் முதிர் தமிழுணர்வு வைரமாய் நிலைத்து நிற்கும் அதிசய மனிதர். அதன் அடையாளந்தான் மரபும் திரிபும் என்ற இவ்வழகிய தமிழ் நூல்.

“எத்துணைப் பெரும் புலவரேனும் மொழியாராய்ச்சித் துறையில் நடுவு நிலைமை, அஞ்சாமை, தன்னலமின்மை, மெய்யறியவா என்னும் நூற்பண்பும் இல்லாதவர் வேர்ச்சொற்களைத் தொகுப்பது, பார்வையற்றவர் கண் மருத்துவமும், செவித்திறன் குறைந்தவர் இசையாராய்ச்சியும், முடமானவர் தாண்டவப் பயிற்சியும் செய்வது ஒத்ததே! கல்வி வேறு; ஆராய்ச்சி வேறு என்று மொழி நூல் முதறிஞர் தேவநேயப் பாவாணர் கூறுகின்றார். அத்தகைய பண்பு நலன்களுடன் மரபும் திரிபும் என்ற இந்நூலை ஆராய்ச்சிக் கண் கொண்டு பதினைந்து தலைப்புகளில் எழுதியிருக்கிறார். நூல் முழுவதையும் பாடிப்பவரே அவரது எழுத்து முதலா ஐந்திலக்கணமும் தோய்ந்து பழுத்த தமிழ்ப் புலமை பாலித்த தன்மையை உணர முடியும்.

தொன்மையானது; பலராலும் பின்பற்றப்படுவது; நிலை பேறுடையது எதுவோ அதுவே மரபாகும். எந்தத் தாயும் நான் இரண்டு குட்டி போட்டிருக்கிறேன் என்று சொல்வதில்லை. இரண்டு பெற்றுள்ளேன் என்று தான் கூறுவாள். எந்த நாயும் நான்கு குழந்தைகள் பெற்றிருக்கிறது என்று சொல்லுவதில்லை. நான்கு குட்டிகள் போட்டிருக்கிறது என்றுதான் சொல்வார்கள். அதுதான் மரபு.

“எப்பொருள் எச்சொலின் எவ்வாறு உயர்ந்தோர்
செப்பினர் அப்படிச் செப்புதல் மரபே.”

என்பது நன்னூல். எந்தப் பொருளை எந்தச் சொல்லால் எவ்வாறு உயர்ந்தோர், அதாவது கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களிற் சிறந்தோர் கூறினார்களோ அப்படியே நாமும் வழங்குவதுதான் மரபாகும். **மரபில் மாற்றங்கள் ஏற்படலாம். தீர்ப்பு கூடாது.**

“மரபு நிலை தீர்ப்பின் பிறிது பிறிதாகும்” (தொல்காப்பியம்)

மரபு என்பது அடிப்படையானது. ஆணியேர் போன்றது.

இந்நூலில் மரபு எப்படியெல்லாம் திரிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதனை இலக்கணத்தில், சடங்குகளில், கல்வியில், சொல்லாட்சியில், வீரத்தில், இசையில் எனப் பதினைந்து தலைப்புகளில் ஆராய்ச்சிக் கண் கொண்டு விளக்கியுள்ளார். அதைவிடவும், மனதில் புகுந்து; உணர்வில் நிறைந்து; குருதியில் கலந்த உணர்வை நெஞ்சத் திரையில் படம் பிடித்துக் காட்டினாற்போல உணர்த்தியிருக்கிறார்.

வாழ்த்து என்ற தலைப்பில் “வாழ்த்து, மெய்வாழ்த்து, இருபுற வாழ்த்து என இருவகைப்படும். மெய்வாழ்த்து என்பது களங்கமற்ற நன்னெஞ்சோடு நன்மொழி கூறல். அவ்வாறன்றி உள்மொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசும் பாங்கில் மனம் வேறுபட்டு உதட்டளவில் ஒப்பனைச் சொற்களை உதிர்ப்பது இருபுற வாழ்த்து” என்று விளக்கம் அளித்துள்ளார். வாழ்த்து என்பதற்கு ஒப்பனைச் சொல் என்று பொருள். அதாவது நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தும் சொல் எனக் கொள்ளலாம். வாழ்த்தின் பயனும் இதுவாகத்தான் இருக்க முடியும். சான்றோர், பட்டறிவாளர்களின் நன்மொழிகளைச் செவியுறுவதே வாழ்த்தின் பயன். வாழ்த்துவோர் வாழ்த்தும் பெறுவோர்தம் தலைகளில் கைவைத்து நன்மொழிகளைக் கூறுவர். இதுவே வாழ்த்தாகத் திருமணங்களிலும் பிற நிகழ்வுகளிலும் நெடுங்காலம் வரை கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்த முறை. வாழ்த்தின் ஒரு

முன்னேற்றமாகக் குறியீடாக மணமக்கள் மீது நெல்லும் முல்லையும் கலந்து சொரிவது வழக்காயிற்று. பொருளறியாமல் பின்பற்றப்படும் கரணங்களில் (சடங்குகளில்) திரிபு ஏற்படுவது தவிர்க்க இயலாதது. அப்படித்தான் அட்சதை (மஞ்சள் கலந்த மங்கல அரிசி) வாழ்த்துக் குறியீடாயிற்று. இது வடவர் புகுத்திய கரணம்.

“பார்ப்பனர்கள், அவர்களின் உறவு இல்ல மங்கல நிகழ்ச்சிக்குச் செல்லும்போது நித்தனைப் பாண்டத்தில் அரிசியும் தேங்காயும் கொண்டு செல்வர். தமிழர்களோ, சாவு நேர்ந்த இல்லத்திற்குப் பிணத்திற்குரிய வாய்க்கரிசியாகவே, அரிசியைக் கொண்டு செல்வர். இன்றளவும் இப்படித்தாம் இரு இனங்களிலும் அரிசி கரணமாகப் (சடங்காகப்) பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. ஆனால், திருமணச் சடங்கைச் செய்யும் பார்ப்பனர்கள் தம் குல வழக்கத்தைத் தமிழர்கள் மீது திணித்து நிலைப்படுத்திவிட்டனர். இரண்டுங் கெட்டானாக அரிசிக்கு மஞ்சள் நிறமேற்றி நெல்லை நினைவுபடுத்திக் கொண்டு கிடைத்த மலர் இதழ்களை அதனுடன் கலந்து வாழ்த்தாகச் சொரிகின்றனர். இது தவறான வழக்காகும். இது மரபு திரிதலே” எனக் கூறுகின்றார்.

“இரும்பு செய் விளக்கின் ஈர்ந்திரி கொளீஇ

நெல்லும் மலரும் தூஉய்க் கைதொழுது” என்கிறது நெடுநல்வாடை.

“நெல்லொடு நாழிகொண்ட நறுவீ முல்லை

அரும்பவிழ் அலரி தூஉய்” என்பது சங்க இலக்கியம்.

நெல் உழைப்பின் விளைச்சல். ஒன்று பலவாகக் கிளைக்கும். அரிசி முளைக்காது; கிளைக்காது. முல்லை கற்பின் அடையாளம். மணம் வீசும். அவை போன்று மணமக்கள் இல்லற வாழ்வில் மழலைச் செல்வங்களைப் பெற்றுக் கிளைக்க வேண்டும். மலர்போல் மணம் பரப்பி வாழ வேண்டும் என்று வாழ்த்துவதுதான் மரபு. அரிசியைப் பயன்படுத்துவது திரிபாகும்.

வீரமரபில் மயக்கம் என்ற தலைப்பில் வீரத்தில் மயக்கம் ஏற்படுத்தித் திரிபும் உண்டாக்கிவிட்டார்கள்.

“சிறப்புடை மரபின் பொருளும் இன்பமும்

அறத்து வழிப்படுஉம் தோற்றம் போல”

(புறம் 31)

என்று சோழன் நலங்கிள்ளியைக் கோவூர்க்கிழார் பாடுகிறார். அனைத்துமே அறவழியில்தான் நடைபெற வேண்டும் என்பது தமிழ் மரபு. சூள் உரைத்து வீர உணர்வை வெளிப்படுத்துவதுதான் வீரத்தின் இலக்கணம். சூள்

உரைத்துப் போருக்குப் புறப்பட்டவர்கள் வேள்வி நடத்திய பின் களம் காணும் நம்பிக்கையாளர்களானார்கள். எந்த நாளில் ஐம்பெருங்குழு என்று ஏற்பட்டதோ அந்நாள் தொட்டே தமிழ் வேந்தர்களின் வீர மரபில் திரிபு ஏற்பட்டது. குழுவில் அமைச்சர், படைத்தலைவர், தூதர், சாரணருடன் புரோகிதரும் இடம்பெற்றார். புரோகிதரைத் தவிர்த்த மற்ற நால்வருக்கும் ஆட்சியில், போரில் நேரடிப் பங்கு உண்டு. புரோகிதர்தான் புதிய வரவு. ஆரியர் அன்று முதல் இன்றுவரை உடலுழைப்புச் செய்வதில்லை. அவர்கள் அரசர்களின் நம்பிக்கையைப் பெற்று ஆட்சியின் பிடியைத் தங்கள் கைக்குக் கொண்டுவந்திருந்தனர். இவர்களின் தொடர்புக்குப் பின்னரே தமிழ் மரபு மாண்பு சரியத் தொடங்கியது. வஞ்சினம் கூறிப் போருக்குப் புறப்பட்டவர்களை யாகம் செய்தபின் போருக்குப் போக அறிவுறுத்தியவர்கள் இவர்கள். மரபில் திரிபு ஏற்படச் செய்தவர்கள் இவர்களே! ஒரு காலத்தில் தமிழ் மன்னர்கள், புலவர்களுக்குக் கொடுத்திருந்த முதலிடத்தைப் பின்னர்ப் புரோகிதர்களுக்குக் கொடுக்கத் தொடங்கி, மரபு பிறழ்ச்சிக்கு வித்திட்டனர் என்பதை இலக்கியச் சான்றுகளுடன் விளக்கியுள்ளார்.

தமிழரின் போர்க்கலன்கள் என்ற தலைப்பில் திரிபு ஏற்பட்டுள்ளதைப் பல்வேறு சான்றுகளுடன் விளக்கியுள்ளார். இஃது இவரது நுண்மாண் நுழை புலத்தை (அறிவுத்திறம்) விளக்குகிறது. பண்டை நாளில் நாற்படை கரி, பரி, தேர், காலாள் என்பவை. போரில் வாளும் வேலுமே பயன்படுத்தப்பட்டன.

“வேல்அன்று வென்றி தருவது மன்னவன்
கோல்அதூஉம் கோடா தெனின்” -குறள் 546

“கான முயல்எய்த அம்பினில் யானை
பிழைத்தவேல் ஏந்தல் இனிது” -குறள் 772

“ஒளிறுவாள் அருஞ்சமம் முடுக்கிக்
களிறுஏறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே” -புறம் 312

வாளும் வேலும் வீரத்தின் அடையாளம். அம்பும் வில்லும் தொலைவிலிருந்து எய்து வேட்டையாடப் பயன்படுபவை. அருகில் இருந்து போர் புரிவதுதான் வீரத்தின் இலக்கணம்.

“விழித்தகண் வேல்கொண் டெறிய அழித்தமைப்பின்
ஓட்டன்றோ வன்கண் அவர்க்கு” -குறள் 775

என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழி.

தமிழர்க்கும் வடவர்க்கும் மொழி, பண்பாடுகளில் மட்டுமன்றி அவர்கள் பயன்படுத்திய போர்க்கலன்களிலும் வேறுபாடுருந்தது. வடவரின் புராண இதிகாசங்களைத் தமிழில் வழிநூலாக்கியதால் ஏற்பட்ட மயக்கத்தால் தமிழரின் போர்க்கலன் எது என்பதில் தெளிவு ஏற்படவில்லை. எனவே இராமன், அருச்சுனன் வில்வித்தையில் சிறந்தவர்களாக ஆக்கப்பட்டார்கள். அதனால்தான் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இராவண காவிய முன்னுரையில் “சாதாரண ஒரு வீரனின் கையில் இருந்த வில்லுக்கு ஏழு மராமரங்களைத் துளைக்கும் ஆற்றல் எங்கிருந்து வந்தது? இராமனைத் தேவனாக்க வேண்டும். இராவணனை மிலேச்சனாக்க வேண்டும் என்பது கவியின் நோக்கம். அதற்கேற்றபடி கவிபுனைந்தார்” என்கிறார்.

“தருமம் பற்றிய தக்கவர்க் கெலாம்

கருமம் கட்டளை என்றல் கட்டதோ?” -கம்பன்-வாலிவதைப் படலம்

என்ற வாலியின் வினாவுக்குப் பதில் சொல்ல முடியவில்லை இராமனால். என்னை மறைந்து இருந்து அம்பை எய்தாரே கருமமே கட்டளைக் கல் என்பது இராமனுக்குக் கிடையாதா? என்று வாலி கேட்கிறான். தமிழரின் போர்க்கலன் வாளுமே வேலுமே என்பதை முய்த்தாறு பாடல்களை மேற்கோள் காட்டி நிலைநிறுத்தியுள்ளார் என்பதிலிருந்து இவரது அறிவு மேம்பாடு குன்றின் மேலிட்ட விளக்காகத் திகழ்கிறது.

“அழிகுநர் புறக்கொடை அயில்வாள் ஓச்சாக்

கழிதறுகண்மை காதலித்து உரைத்தன்று” -பு.வெ.மா

என்பது ஐயன் ஆரிதனார் பதினோராம் நூற்றாண்டில் புறப்பொருள் வெண்பா மாலை என்ற நூலில் தமிழ்சி என்னும் துறையை விளக்கும் கொளு. (கொளு-பாவகை); (அழிகுநர்-தோற்றோடுபவர்). எதிர்எதிரே நின்று போர்புரிய வேண்டும். தோற்றோடினால், புறமுதுகிட்டோடினால் போரிடக் கூடாது. இதுவே தமிழரின் வீரம். (‘தமிழரின் வீரம்’ என்ற சி.வா..ஜ. அவர்கள் நூல் சான்றாகும்.) மறைந்து நின்று தாக்குவது தமிழர் வீரம் ஆகாது.

“பாலும் நெய்யும் உடலுக் குறுதி

வேலும் வாளும அடலுக் குறுதி

ஆலும் வேலும் பல்லுக் குறுதி

நாலும் இரண்டும் சொல்லுக் குறுதி” (அடல்-போர்)

என்ற அருமையான பாடலுடன் விளக்கும் திறன் பாராட்டுக்குரியது.

சொற்செல்வம் என்ற தலைப்பில் பன்னிரண்டு சொற்களை எடுத்துக் கொண்டு ஆய்வு செய்து இவற்றுள் பல பின்பற்றப்படுவன குறித்து மகிழ்ச்சியும், சில வழக்காறு அற்றுப்போனது குறித்து வருத்தமும் தெரிவித்துள்ளார்.

திருவில் என்பது வானவில்லைக் குறிக்கும். வழக்காற்றில் இல்லை. புறநானூற்றில் புலவர் ஒருவர் மன்னரைப் புகழ்கிறார். “நீன் நாட்டு மக்கள் வானவில்லைத் தவிர பகைவரால் தொடுக்கப்படும் கொலை வில்லையறிய மாட்டார்கள். அப்படி அமைதியாக உன் நாடு உள்ளது” என்கிறார்.

**“திருவில் அல்லது கொலைவில் அறியார்
நாஞ்சில் அல்லது படையும் அறியார்
நின்னிழல் வாழ்வோரே”** -புறம்
(நாஞ்சில்-கலப்பை)

வடமொழிக் கலப்பால் தமிழ் அழிந்தது என்பதைத் தமிழ் வரலாறு என்ற நூலில் பரிதிமாற் கலைஞர் கூறியதில் மாற்றுக் கருத்துக்கு இடமே இல்லை. அப்படி நுழைந்த வடசொல் சிங்கம் என்பது. அதனால் மடங்கல் என்ற தமிழ்ச்சொல் வழக்கற்றுப் போனது.

ஆவணி என்ற திங்களுக்குத் (மாதத்திற்கு) தமிழ்ச் சொல் மடங்கல் என்பது. சீவக சிந்தாமணி ஆசிரியர் திருத்தக்க தேவர் தம் நூலில் கையாண்டுள்ளார். கொடுப்பது சுவ தகுதியானவர்க்கே கொடுக்க வேண்டும். வழியார்க்கு ஒன்று ஈவதே ஈகை என்றார் வள்ளுவர். அதுவும் தகுதியானவர்க்கே கொடுக்க வேண்டும்.

**“அடங்கலர்க்கு ஈந்த தானப்பயத்தினால் அலறுமுந்நீர்த்
தடங்கல் நடுவுள் தீவுலஉள அவற்றுள் தோன்றி
உடம்பொடு முகங்கள் ஒவ்வார் ஊழ்கனி மாந்திவாழ்வார்
மடங்கலஞ் சீற்றத் துய்பின் மானவேல் மன்னர் ஏறே”**

-சீவக சிந்தாமணி

மடங்கல் அம்சீற்றம் துய்பின் மானவேல் மன்னர். அதாவது (சிங்கத்தை) அரிமாவைப் போன்ற கோபத்தையும் வலிமையையும் (குப்பு-வலிமை) உடைய மானம் பொருந்திய வேற்படையை யுடைய மன்னனே! என்று அழைக்கிறார். இரணிய வதைப் படலத்திலும் மடங்கல் என்னும் சொல் கையாளப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய அழகிய சொல் வழக்கற்றுப் போய்விட்டதே என வருந்துகின்றார்.

“உள்ளது சிகைப்போர் உளர்எனப் படார்”
என்பது ஆன்றோர் மொழியல்லவா?

இசையிலும் திரிபை ஏற்படுத்தித் தமிழிசையை வளரவிடாமல் சிறுமைப்படுத்தியுள்ளார்கள் என்பதைச் சான்றுடன் விளக்கியுள்ளார். அண்ணாமலை யரசர் தமிழிசை நாடக மன்றம் அமைத்தும் நிதியுதவி செய்தும் வளர்ந்த பாடல்லை. சிலப்பதிகாரத்தில் சிறப்பட்டுள்ள அத்துணை இசை நுணுக்கங்களும் அழிந்துபட்டன. சிதம்பரம் சி. செயராமன் தனது இசைக் கச்சேரியில் சிலப்பதிகாரம் பாடாமல் இருந்ததே இல்லை.

“வஞ்சகர் வந்தவர் தமிழால் செழித்தார்”
வாழ்வினில் உயர்ந்தபின் தமிழையே பழித்தார்” -பாவேந்தர்
எம்.எம். தண்டபாணி தேசிகர் திருவையாறு இசைவிழாவில் தமிழில் பாடினார் என்பதற்காக மேடை தீட்டுப்பட்டுத் துன்புறு கழுவிய வரலாறு நெஞ்சில் கறைபடிந்த வரலாறு; உடல் நரம்பில் தமிழ்க் குருதி ஓடாத தமிழனுக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது?

“சொல்லக் கொதிக்குதடா நெஞ்சம்”
என்று கவிச்சித்தர் மனம் குமுறுகின்றார்.

நிமிர்ந்த நன்னடை; நேர்கொண்ட பார்வை; தடம் புரளாத நடை; சுவைநென நிமிர்ந்து நில் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டு; நம்முடன் உலாவரும் அடலேறு! அரிமா! அவரது இப்படைப்பை இளைஞருலகம் பயன்படுத்திக் கொண்டு உணர்வு பெறுமாக என வாழ்த்துகின்றேன்; பாராட்டுகின்றேன்.

நன்றி.

- மு. அழகப்பன்

உள்ளத்தில் உள்ளது

**ப. மணவாளன், இ.க.,
காவல் துறை, கரூர்.**

கவிச்சித்தர் க.பொ.இளம்வழுதி அவர்களின் படைப்புகளில் உள்ள பொருட்செறிவும், நடையழகும் அவற்றில் காணப்படும் 'நேர்மை'யும் என்னை அவருடைய படைப்புகளின்பால் ஈடுபாடு கொள்ளச் செய்துள்ளன.

தனது எழுத்துக்கும் வாழ்வுக்கும் இடைவெளியின்றி வாழும் படைப்பாளி; குறையாத தமிழ்ப்பற்று; தேர்ந்த புலவர்க்கீடான புலமைத்திறம்; எண்ணங்களை வெளிப்படுத்துவதில் துணிவு; மாற்றுக் கருத்துகளை வரவேற்கும் நற்பண்பு; வளர்கின்ற திறனாளிகளைக் கண்டுபிடித்துப் பாராட்டும் பெருங்குணம்; தனது படைப்புகளின் வீச்செல்லை, விளைவுகள் குறித்துக் கற்பனை கலவாத தெளிவு; எளிமை இவற்றின் உருதான் நானறிந்த கவிச்சித்தர்.

இந்தத் தொகுப்பில் உள்ள கட்டுரைகளில், நூலாசிரியரின் சுயசிந்தனை நிரம்பிக் கிடக்கிறது.

தனது முடிவுகளுக்குச் சான்றாக அவர் முன்வைக்கும் வாதங்களும் சான்றுகளும் நயம் மிக்கவை. மாற்றுக் கருத்துக் கொண்டோரும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கவை.

சங்க நூல்களிலிருந்து நூலாசிரியர் எடுத்துக்காட்டும் உவமைகளும் செய்திகளும், கடினத் தன்மை என வெருண்டு சங்க இலக்கியத்தின்பால் செல்லத் தயங்கி நிற்போரை விருப்புடன் கற்கத் தூண்டுவன.

கல்விக் கூடங்களும் பல்கலைக் கழகங்களும் ஒருபுறம் பெருகிக் கொண்டிருக்க; வாழ்முறை சார்ந்த உடல், மனநோய்களும் மறுபுறம் பெருகி வருவதைச் சமூக ஆர்வலர்கள் கவலையுடன் குறிப்பிடுகின்றனர்.

பல்வேறு மூட நம்பிக்கைகள் மீண்டும் புதுவடிவங்கள் பெற்று வளர்ந்து வருவனவும், 'மூச்சுவிடக் கற்றுத் தருகிறேன், அரத்த அழுத்தம், நீரிழிவு நீங்க வாரீர்', 'வாழும் கலையறிய வருக', தினமும் ஆனந்தம் பெற வருக', 'வரும்போது கட்டணம் கொண்டு வர மறவாதீர்' எனக் கூவி அழைக்கும் குழுக்களின் பெருக்கமும் மேற்கண்ட கவலை உண்மைதான் என நிறுவுகின்றன.

கல்வியறிவு பெருக்கத்தின் ஊடே மூடநம்பிக்கைகளும் நோய்களும் பெருகி வருதல் வேதனை நிறைந்த விந்தை! இஃது ஒரு சமூகப் பிரச்சினை. கட்டணம் பெற்றுக் கொண்டு வகுப்புகள் நடத்துவதால் தீராத நோய் இது.

நோய்முதல் நாடி, அது நீக்கும் மருந்தைக் 'கல்வி' என்ற தலைப்பில் கவிச்சித்தர் காட்டுகிறார். அம்மூவா மருந்து 'தமிழ்'.

பள்ளி வகுப்பு முதல் பல்கலைப் பட்டவகுப்பு வரை, தொழிற்கல்வி உட்பட, மாணவர்களின் பருவத்திற்கேற்பத் தமிழ் அறநூல்களையும், இலக்கியங்களையும் பாடமாக வைத்துக் கற்பிக்க வேண்டும் என்பது அரிய பயனுள்ள கருத்து.

தமிழ் ஒரு தொடர்பு மொழி மட்டுமன்று; வாழ்வியல் நுட்பங்கள் மிகுந்த செம்மொழி. இதன் பயிற்சியால் கல்வி முடித்துத் தொழில் வாழ்விலும், இவ்வாழ்விலும் புகும் இளையோர்க்கு, வாழ்வைப் பற்றிய தெளிவு; ஒழுக்கம்; பொருள் தேட்டத்தில் நேர்மை; உயிரிரக்கம்; மரணத்தை இயற்கையென ஏற்கும் துணிவு ஆகியவை உண்டாகும். இது தனிமனித வாழ்வுக்கும், சமுதாய அமைதிக்கும் அடித்தளமாக அமையும் என்பது நூலாசிரியரின் உட்கிடக்கை.

இதைக் கற்பிக்கும் பணியில் நுட்பம் ஒன்றுண்டு. தான் கற்பிக்கும் வாழ்வியல் கல்வியான தமிழ்மீது பற்றும், பயன் விளைக்கும் என்ற உறுதியான நம்பிக்கையும், அதைத் தம் வாழ்நெறியாகக் கொண்டொழுகுவதால் ஏற்படும் பெருமித உணர்வும் கொண்ட ஆசிரியப் பெருமக்கள் கற்பித்தால் மட்டுமே, நூலாசிரியரின் அரிய கருத்து முழுப்பயனைத் தரும் என்பது எனது பணிவான எண்ணம்.

புலவர் கல்லூரிகளை ஒழித்துவிட்டோமே, அத்தகைய ஆசிரியர்களை நாம் உருவாக்கி வருகிறோமா?

அறிஞருலகம் நூலாசிரியரின் கருத்தின்பால் தம் கவனத்தைச் செலுத்திப் பயன் விளையப் பாதை சமைத்திட வேண்டும்.

வாழ்க கவிச்சித்தர் தொண்டுள்ளம்!

அன்புடன்,

ப. மணவாளன்

இருக்குழி

எண்ணங்களை இறக்கிவைக்க ஏற்ற மேடை நூல்களே! நம் முன்னோரின் சீரிய சிந்தனைக் களஞ்சியங்களாம் சங்க இலக்கியங்களின் கருத்துகளைச் சுமந்துவரும் நூல்களின் வருகை குறைந்துள்ளது.

உணவு, உடை, பழக்கங்களைப் போன்றே நூல் படைப்பும் பல மாற்றங்களைப் பெற்றுள்ளது. கதைகள், சொற்சித்திரங்கள், நாட்டு நடப்புகளில் குற்றங் குறைகளையே தேடி முன்வைக்கும் செய்திக் கட்டுரைகளே கீழமை, திங்களிதழ்களில் மட்டுமில்லாமல் நூலாகவும் வெளியிடப்படுகின்றன. மக்கள் மனங்களைப் பண்படுத்த வேண்டும் என்றும் நோக்கமின்றி, ஆர்வத்தைத் தூண்டித் தரம் தாழ்த்தும் படைப்புகளைப் படிக்கவே பழக்கப்படுத்தி வருகின்றன வணிக இதழ்கள்.

பண்பு நலன்களில் அக்கறை கொண்ட மிகச் சிலரே சங்க இலக்கியச் செய்திகளை மக்கள் மனத்தில் பதிவு செய்யும் கடமை உணர்வாளர்களாக விளங்குகின்றனர். இப்படிப்பட்ட நூல்களைப் படைப்போராக மட்டுமின்றிப் படிப்போராகவும் மூத்தக் குடிமக்களே உள்ளனர். தமிழையும், தமிழ்ப் பண்பாடுகளையும் அறியாத புதிய தலைமுறை உருவாகிக் கொண்டு வருகிறது.

இற்றைக் கல்வியாளர்களில் பெரும்பான்மையினர் மாணவர்க்குப் பண்பு நலன்களைப் பயிற்றுவிப்பதைவிடவும், அறிவியலைப் புகட்டுவதிலேயே அக்கறை காட்டுகின்றனர். அறிவுக் கல்வி மறைந்து தொழிற்கல்வியே துளிர்ந்து வருகிறது. இந்நிலையே நீடித்து வளர்க்கப்பட்டால் மாந்த நேயம் மங்கத் தொடங்கிவிடும். இந்த அச்சத்தின் தூண்டுதலால் படைக்கப் பட்டிருப்பதுதான் இந்நூல்.

முனைவர் மு.வ., முனைவர் வ.சுப. மாணிக்கம், அறிஞர் அ.ச.ஞானசம்பந்தனார், அ.மு. பரமசிவானந்தம், பன்மொழிப் புலவர் கா. அப்பாதுரையார், திருக்குறள் சித்தர் க.த. திருநாவுக்கரசு, முனைவர் சி. பாலசுப்பிரமணியன், பேரா. சுந்தர சண்முகனார், திரு கி.வா.ஐ. போன்ற தமிழ் மாமணிகள் செய்த சங்க இலக்கியப் பணிகள் ஏராளம். இவர்கள் விட்டுச் சென்ற வெற்றிடத்தை இட்டு நிரப்புவதென்பது இமயத்தைப் புரட்டிப் பார்க்கும் முயற்சியே! செங்கதிர் இல்லாத போது சிறுவிளக்காவது ஏற்ற வேண்டாமா? அந்த அகல் விளக்கே இந்த நூல்.

கலன் செலுத்தும் கடலில் கடமரம் மிதப்பதைப் போன்ற படைப்பு இது. அறிவு நலன் விளங்க அக்கறை கொண்டு உழைத்தால், பெருமித உணர்வு கருவென வளரும். எழுத்து உழைப்பும் பழுத்த தொண்டுதான்.

நெஞ்ச உரமும், நேர்மைத் திறமும் எழுத்தாளர்க்கு விஞ்சும் அறிவு விளைச்சலைப் பெருக்கும். படைப்பாளியின் பயங்கடந்த நிலைதான் நல்ல இலக்கியங்களை உருவாக்க உதவுகிறது. எனவே நான் என் எண்ணங்களை சூழ்நிலைக்கேற்ப மாற்றிக் கொள்வதில்லை.

முன்னோர் படைப்பில் முடங்கிக் கிடக்கும் பொன்னேர் கருத்துப் புதையலை அகழ்ந்தால், ஒன்மணிக் குவியல் ஒளிரும்! அகழ்வுப் பணியின் முகமே இந்நூல்.

பத்தும் எட்டும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களும் பரங்கியர் பாட்டன் சொத்தாக இருந்திருந்தால், வெப்பச் சூரியனின் வெளிச்சம் போன்றே ஒப்பிலாதனவென்று உலகறியச் செய்திருப்பர். அந்த அக்கறை நமக்கு அரும்பவில்லையே! ஆர்ப்பரிப்புதானே அரங்கேறிக் கொண்டிருக்கிறது!

இன்றளவும் நாம் செய்து கொண்டிருப்பதென்ன?

அசலைத் தொலைத்துவிட்டு அடையாள மிழந்து தம்மை வியந்து தடுமாறிக் கொண்டிருக்கின்றோம். எதிர் காலத்தை எண்ண மறந்து, நிகழ்காலத்தின் நிழல் புகழைப் பாடிக்கொண்டிருக்கின்றோம்.

கனிமங்கள் கண்ணாடிப் பேழைக்குள்ளிருந்து கிடைப்பதில்லையே! அகழ்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டிய அரும்பொருள்களை உண்ணும் தட்டில் உருண்டையாக எதிர்பார்க்கின்றோம். சங்க இலக்கியங்கள் தங்கச் சுரங்கங்கள். பாடுபட்டால்தான் பயன் பெறமுடியும். உழைக்கும் முனைப்பு ஒடிந்து கிடக்கிறதே! வியர்வை மணம் வீசவில்லையே!

சருகு நெருப்பில் இரும்பை உருக்கித் தளவாடங்களைச் செய்யவே ஆர்வப்படுகிறோம். விளம்பர வெளிச்சம் வீதிக்கும், வீட்டுக்கும் வந்தாலும் உள்ளத்துள் ஊடுருவ முடிகிறதா?

மடிப்பொருள் கனப்பதை மறந்துவிட்டு, கற்பூரம் வாங்க வேண்டுமெனக் கையேந்துகின்றோம். தாய்மொழியின் தகுதியுணராமல் அயன்மொழியையே அருமையென அதை அறிவதில் ஆர்வம் காட்டுகின்றோம். கிடைத்ததை எடுத்து மக்களிடம் நீட்டுகிறோம்.

இறக்குமதியிலேயே எண்ணம் ஊன்றி ஏற்றுமதியிலா ஏழையாய்த் தடுமாறுகின்றோம். தமிழ்த் திறனை மாற்றார் அறியச் செய்யும் அக்கறை குறைந்து அடித்தட்டு மக்களாகவே அலமந்து கிடக்கின்றோம்.

கட்டை நெருப்பெனக் கருத்துக் கனலைச் சங்க இலக்கியங்கள் பரப்பி நிற்க, அயன்மை நாட்ட அடிமைக் குளிரில் நடுங்கிக் கிடக்கின்றோம்!

பால் ஆடைப் படைப்பில் பகட்டுக் காட்டிப், பட்டாடை நூலைப் பழித்துப் பாடுகின்றோம். கூட்டாஞ் சோறாக்கியே வெள்ளி விழா விருந்து படைக்க விழைகின்றோம்.

இந்த நிலையிலும் சங்க இலக்கியங்களைக் கற்க விரும்பும் அக்கறையாளர் நேர நெருக்கடியில் நெகிழ்ந்து கிடக்கின்றனர். அவர்களுக்காகப் பனையின் நிழலாய்ப் படைத்த நூலிது.

படகுப் பயணத்தில் துடுப்புத் தூரிகையில் பட்டுத் தெறித்து விழும் நீர்த் துளியென, சங்க நூல் செய்திகளை எளிய நடையில்

கொடுத்துள்ளேன். நூலுள் நுழைந்து பாருங்கள்; நுகர்ந்தபின் கூறுங்கள். மணக்கிறதா? கனக்கிறதா? என்று!

இப்படைப்பைப் படித்துத் திருத்தம் பார்த்துத் தன் கருத்தையும் பதிவு செய்திருக்கும் புலவர் மு. அழகப்பன், மு.க., பன்னூறு மாணாக்கர்க்குக் கல்விக்கண் திறந்த அரசு மேல்நிலைப் பள்ளித் தலைமையாசிரியர். தந்தை பெரியார் கொள்கைகளைப் பின்பற்றி வாழ்பவர். நேர்மையும், நிறை புலமையும் குடிக்கொண்டிருக்கும் குடல் இவர்; தூயவர்; தொடர்புக்கு ஏற்றவர்; இவர்க்கு என் நன்றி.

சங்க காலப் புலவர்களை ஒத்த சான்றாண்மையும், புலமைத் திறனும் விளங்க வாழ்பவர் புலவர், பொறிஞர் சி. செந்தமிழ்ச்சேய். அரசுப் புலவர்களைப் போன்று, அரசில் உயர் பொறுப்பு வகித்த பெரும்புலவர். பல இலக்கியங்களைப் படைத்துத் தமிழுக்கு வளம் சேர்த்திருப்பவர். தமிழக அரசின் பரிசைப் பெற்ற இவருடைய 'செம்பியன் தமிழவேள்' நாடகக் காப்பியம், இந்த நூற்றாண்டின் சிலப்பதிகாரம். படைப்பாற்றலில் இவரை ஒப்பார் குறைவு; மிக்காரைத் தேடிக்காண வேண்டும். இவருடைய பார்வை படாமல் என் நூல்கள் உலா வருவதில்லை. இவர்க்கு என் நன்றி.

ஒழுக்கத்தையே சீருடையாக அணிந்த சேமப்படை ஆய்வாளர் திரு. ப. மணவாளன். எங்கே நேர்மையாளர் தேடற்கரியரோ அங்கே அகப்பட்டவர் இவர். அரசின் மனித எந்திரமாக இல்லாமல், மக்கள் பண்பு மணக்க வாழும் மாமனிதர். மடியறியாதவர்; கடமையுணர்வில் கதிரெனத் திகழ்பவர். நூலறிவும், நுண்ணறிவும் மிக்க இவரிடம் கற்றுக்கொள்ள எவ்வளவோ உள்ளன. பழங்கலத்தில் உள்ள வீரிய வித்தை வெளியே எடுத்து நிலத்தில் ஊன்றியுள்ள இவர்க்கென் நன்றி!

கவிஞர், வழக்கறிஞர் கோ. மன்றவாணன் அவர்களின் பார்வையில் பிழைகள் பிடிபடாமல் தப்புவதில்லை. அணைகள் பல கடந்து ஆழியின் மடியில் அடைக்கலமாகும் ஆறு ஒப்ப, இந்நூல், இறுதியாக இவர் கண்ணோடியின் முழுமை பெற்றிருக்கிறது. நற்பண்புகள் எத்தனை உண்டோ அத்தனைக்கும் உறைவிடம் இவர். பல்கலைக் கழகப் பட்டங்கள் பலவற்றை அணிந்துள்ளார். நீண்டகாலமாகியும் தொடர்பு இழை அறுபடாமல் காத்துவரும்

இவர்க்கென் நன்றி.

ஓசையின்றி ஒளி நல்கும் விளக்கைப் போன்றவர் பொறிஞர் சா. வேல்முருகன். மின்வாரியத் தலைமைப் பொறியாளர் பணியை நிறைவு செய்திருக்கும் இவருடைய எளிமை, நேர்மை, தீயம் இவருடைய அணிகளாகும். இந்நூலைப் படித்துப் பார்த்துக் கருத்தைச் சொன்ன இவர்க்கென் நன்றி.

படைப்புப் பணிக்கு என்னை ஊக்கப்படுத்தி வருபவர் செயல்நிறை செம்மல் கோ. சூரியமூர்த்தி. பத்தாண்டுகளுக்கும் மேலாக, அரசு அலுவலர் ஒன்றிய மாநிலத் தலைவர் பொறுப்பை ஏற்று அதற்குச் சிறப்புச் சேர்த்தவர். தொண்ணூறாண்டு கால அரசு அலுவலர் இயக்க வரலாற்றில், இவரொப்ப வேறு எவரும் நாட்டின் எல்லாத் தரப்பு மக்களும் அறிந்தவராக வலம் வந்தது இல்லை. இவருடைய சங்கப் பணித் திறமையைக் கோட்டை முதல் குப்பம் வரை வியந்து பாராட்டியிருக்கின்றன. அறிமுகம் தேவைப்படாத வெளிச்ச வேந்தர்க்கென் நன்றி!

நூல் உருவாக்கத்திற்காக உழைத்த திரு. பா. இளந்திரையன், பா. இளம்பரிதி, ஊக்கும் சக்தியாம் என் துணைவியார் கலைவாணி, என்றும் என் பணிக்குத் துணை நிற்கும் நண்பர்கள், சுவைஞர்கள் அனைவரும் என் பாராட்டுக்கும் நன்றிக்கும் உரியோர்.

கடலூர்-1.

(க.பொ. இளம்வழி)

மரபும் திரியும்

“மாந்தரைச் சிரிக்கத் தெரிந்த விலங்கு” என்று குறிப்பிட்டவர் உண்டு. சிரிப்பின் அருமையையும், அதனால் விளையும் பயனையும் கருத்தில் கொண்டு கூறப்பட்ட சொற்றொடர் இது. சிரிப்பதில் மட்டுமன்று, சிந்திப்பதிலும் மாந்தன் விலங்குகளினின்றும் வேறுபட்டு விளங்குகிறான். சிந்திப்பதையே மாந்தரின் ஆறாவது அறிவாகக் குறிப்பிட்டனர் ஆன்றோர். தொல்காப்பியரும் “ஆறறி வதுவே அவற்றொடு மனனே” (தொல்.மரபியல் -582) என்றார். மனம் என்பது மார்பு கூட்டுக்குள் இருப்பதைப் போன்ற எண்ணம் பன்னெடுங்காலமாக நம்மிடம் வேரூன்றியுள்ளது. மனம் என்பது மூளை, அறிவு என்பதுதான் உண்மை. சிந்திக்கும் செயல் மண்டை ஓட்டுக்குள்தான் நடைபெறுகிறது. சிந்திக்கும் பழக்கத்தையே பகுத்தறிவென்றும் பகன்றனர்.

சிந்திப்பதில் மாந்தர் ஒருவருக்கொருவர் வேறுபடுகின்றனர். அறிஞர், பாமரர் என்னும் இருவேறு தரத்தினராக மாந்தர் அறியப்பட்டனர். அறிஞர் என்பதற்கு அறிந்தவர், தெளிந்தவர், புதுமை காண்பவர் என்றெல்லாம் பொருள் கொள்ளலாம். பாமரர் என்றால் அறியாதவர், மூளையை முறையாகப் பயன்படுத்தாதவர் என்றே பொருள்கொள்ள வேண்டும்.

அறிந்தவர், அறியாதவர் என்னும் தரப் பிரிவில் முழுமையைத் தேடக் கூடாது, தேடிக் காணவும் முடியாது. அறிஞர்களிடையேயும் அறியாமையுண்டு, அறியாதவர்களிடத்திலும் அறிவு வெளிப்படுவதுண்டு. விலங்குகளிடமும் பகுத்தறிவுண்டு. ஆனால், அதன் அளவும் பயன்பாடும் மிகக் குறைவாக இருப்பதால், அதைக் கருத்தில் கொள்வதில்லை. விலங்குகளின் பகுத்தறிவு இரை தேடுவதில் மட்டுமே வெளிப்படுகிறது. வலைக்குள் இருக்கும் தன் உணவான பிற உயிரினத்தை வெளிக்கொணர்வதில் விலங்கு, பறவைகளின் பகுத்தறிவைக் கண்டுணரலாம்.

அறிஞர்களிடம் அறியாமை உண்டா? உண்டு என்பதற்கும் சான்று கூறுகின்றனர். மிகப் பெரும் விஞ்ஞானி ஒருவர்; தன் வீட்டில் இரண்டு பூனைகளை வளர்த்தாராம். இரண்டில் ஒன்று குட்டிப் பூனை. இவற்றுக்காகக் கூடு ஒன்றைச் செய்யச் சொல்லித் தச்சரைக் கேட்டுக் கொண்டாராம். தச்சரும் பெரிய பூனை நுழைந்து சென்றுவரக் கூடியவாறு வழிவைத்துக் கூண்டைச் செய்து

கொடுத்தாராம். கூண்டைப் பார்த்த விஞ்ஞானி, “பெரிய பூனைக்குத் தானே வழிவைத்திருக்கிறீர்கள்? குட்டிப் பூனை சென்று வர வழி வைக்க வேண்டாமா?” என்று தச்சரைக் கேட்டாராம். அந்தக் கேள்வியைக் கேட்ட தச்சர், புன்முறுவலுடன், “ஐயா, பெரிய பூனை செல்லும் வழியிலேயே குட்டிப் பூனையும் சென்று வரும்” என்று கூறியபோதுதான் விஞ்ஞானிக்குத் தன் வினாவின் தவறு புரிந்ததாம். பெரியதைச் சிந்திப்பவர்களுக்குச் சில நேரங்களில் எளியவை கூட நினைவுக்கு வராமற் போகக் கூடும் என்பதற்கு இந்த நிகழ்வு ஓர் எடுத்துக் காட்டு.

விஞ்ஞானியின் சிந்தனை, தான் மேற்கொண்டிருந்த ஆய்வில் தோய்ந்திருந்ததால் பூனைக் கூண்டின் அமைப்பில் அவருடைய எண்ணம் ஈடுபடவில்லை. அப்படிப்பட்ட செயல்களை அறியாமையே என்றெண்ணாமல், மறதி என்றே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். குருகுலத்தில் வில்வித்தை பயின்ற போது, குருதேவரான துரோணாச்சாரியார் தம்மிடம் பயிலும் மாணவர்களுடைய திறமையை ஆய்வு செய்ய விரும்பினார். அப்போது ஆசிரியரும், மாணவர்களும் ஒரு சோலையில் கூடியிருந்தனர். ஆசிரியர், உயர்ந்து வளர்ந்திருந்த ஒரு மரத்தை உற்றுப்பார்த்தார். பசுமையான இலைகளுக்கிடையில் சில உலர்ந்த இலைகள் அடர்ந்து ஒரு பறவையைப் போன்று தோற்றமளித்தன. அதைத் துரோணாச்சாரியார் தம் மாணவர்களுக்குக் காட்சி விளக்கத்தோடு காட்டினார். பின்னர் பறவையைப் போன்று தோற்றந்தந்த உலர்ந்த கிளையைக் குறிவைக்கும்படி ஆணையிட்டுச் சில வினாக்களையும் ஒவ்வொருவரிடமும் முன்வைத்தார்.

முதலில் யுதிஷ்டிரனை (தருமர்) அழைத்துக் குறிவைக்கும்படி கூறிவிட்டு இப்போது என்ன பார்க்கிறாய்? என்று கேட்டார். இதற்கு யுதிஷ்டிரன், என்னருகே தாங்கள் அமர்ந்திருக்கிறீர்கள். சுற்றிலும் மரங்கள் உள்ளன. மேலே முக்கோணமாக மூன்று மரக்கிளைகள் அவற்றுள் சதுரமாக அடர்ந்த இலைகள் என்று தொடர்ந்தார். உடனே குறுக்கிட்ட துரோணர், “நீ அம்பை எய்ய வேண்டாம். நகர்ந்து செல்” என்றார்.

அடுத்ததாகத் துரியோதனனை அழைத்து யுதிஷ்டிரனிடம் கேட்ட அதே வினாவை முன் வைத்தார் துரோணர். இவனும் யுதிஷ்டிரன் கூறியபடியே கண்டதைக் கூறக் கேட்ட குருதேவர், “நீ அம்பை எய்ய வேண்டாம். நகர்ந்து செல்” என்று கூறினார்.

மூன்றாவதாகப் பீமன் அழைக்கப்பட்டான். அவனிடமும் அதே கேள்வி

கேட்கப்பட்டது. அவனும் மற்றவர்களைப் போன்றே விடையளித்தான். அவனையும் அம்பு எய்ய வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டார். மேலும் சிலர் கேட்கப்பட்டனர். அவர்கள் பதில்களிலும் மாற்றமில்லை. இறுதியாக அர்ச்சுனன் அழைக்கப்பட்டான். அம்பை எய்ய ஆயத்தமானான். “இப்போது என்ன பார்க்கிறாய்?” என்றார் குரு.

“பறவை” என்றான் பாத்திபன்.

“நன்றாக” விளக்கு என்றார் துரோணர்.

இப்போது ‘ப’ என்ற ஓரெழுத்தை மட்டில் உச்சரித்தான். குரு சற்று அதட்டும் குரலில் என்ன பார்க்கிறாய்? என்றார். அர்ச்சுனனிடமிருந்து பதில் இல்லை. இப்போது அவனுடைய மனம் குறியில் ஒன்றிப் போயிருந்தது. “அடி” என்றார் குரு. அர்ச்சுனனுடைய அம்பு இலைகளைத் துளைத்துக் கொண்டு மேலேறியது. இலக்கில் ஒன்றிடும் போது மற்றவை கண்களுக்குத் தெரியாது, கருத்தைத் தீண்டாது என்பதையே இந்த நிகழ்ச்சி உணர்த்துகிறது. அர்ச்சுனனுக்கு இலக்கு மட்டுமே தெரிந்தது. மற்றவர்களுக்குச் சுற்றிலும் இருந்த அனைத்தும் தெரிந்தன. இப்படித் தான் அறிவியல் அறிஞரின் எண்ணம் தன் ஆய்வில் தோய்ந்திருந்ததால் பூனைக் கூண்டு அமைப்பில் கருத்து ஒன்றவில்லை. அறியாமை - இயலாமை என்பவையெல்லாம் முனையாமையும், சிந்தியாமையும் ஈனும் பிள்ளைகளே! ஊக்கக் குறைவும், உறுதி நெகிழ்வும் சில அறியாமைகளுக்கு அடித்தளம் அமைப்பதுண்டு. எல்லாருக்கும் எல்லாம் தெரியுமென்பதில்லை. இதையே ஒளவையார்

“வான்குருவி யின்கூடு வல்லரக்குத் தொல்கரையான்
தேன்சிலம்பி யாவர்க்கும் செய்யரிதால்- யாம்பெரிதும்
வல்லோமே என்று வலிமைசொல வேண்டாங்காண்

எல்லார்க்கும் ஒவ்வொன் றெளிது” என்றார். விண்ணை அளக்கும் உயரமுடைய கட்டடத்தை வடிவமைக்கத் தெரிந்த பொறியாளரால், பத்துச் சதுர அடி சுவரை எழுப்ப முடியாதென்பதை எண்ணிப்பார்த்தால் எல்லாம் அறிந்தவருமில்லை, எதுவும் அறியாதவருமில்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

கிரேக்க அறிஞர் சாக்ரடீசு அவர்களும், தந்தை பெரியார் அவர்களும் கூறியதைப் போன்று, ஏன்? எதற்கு? எப்படி? என்னும் வினாக்களை எழுப்பி விடை காணும் முயற்சி ஒவ்வொருவரிடமும் அரும்புமானால், அறியாமை என்னும் சொல்லுக்கே அகரமுதலியில் இடம் கிடைக்காமற் போய்விடும்.

முன்னோர் கூற்றின் உண்மைப் பொருளைக் காலப்போக்கில் வல்லான் வகுத்த வழியாக மூடத்தனத்தைப் புகுத்தி, வளர்த்து ஆதாயம் காண வேண்டிச் சூழ்ச்சியாளர்கள் திரித்துப் பொருள் கூறிவிட்டனர். மக்களும், அவர்கள் கூற்றை ஆராயாமல் ஏற்றுக் கடைப்பிடித்து மூடப்பழக்க வழக்கங்களை வளர்த்தும் பாதுகாத்தும் வருகின்றனர். சரியில்லாத கருத்தை, அறியாததைக் கூறுவதைப் போன்று இடைக் காலத்தில் சில செய்யுள்களாகப் புனையப்பட்டிருக்கின்றன. சில திருத்தப்பட்டுமிருக்கின்றன.

பிற்காலத்தில் தோன்றிய ஓளவையார் பெயரில், ஆத்திகூடி, நல்வழி, கொன்றைவேந்தன், வாக்குண்டாம் என்னும் அறநூல்களும் சில தனிப் பாடல்களும் மக்களிடம் வழக்கில் உள்ளன. பல பாடல்கள் சிந்தனைக்கு விருந்தாகவும், வழிகாட்டுதலாகவும் இருந்தாலும், ஒரு சில பாடல்கள் மக்களின் முயற்சிக்கும், முன்னேற்றத்திற்கும் முற்றும் உதவாது முடக்கிப் போடுவனவாகவும் உள்ளன. எடுத்துக் காட்டுக்கு ஒரு வெண்பாவை மட்டில் ஆய்ந்து பார்ப்போம்.

அச்சுக்கலை அறிமுகமாகாத அந்தக் காலத்தில், பெருமன்னர்களின் அன்புக்கு இலக்கான சில புலவர்களால் மட்டுமே பெருங்காப்பியங்களைப் படைக்க முடிந்தது. படைப்பதைவிடவும் படிப்பதே பெருஞ்செயலாக இருந்தது. இதற்குச் செல்வந்தர்களின் உறுதுணை இல்லாவிடில் படைப்பே பயனற்றுப்போகும். அதனால்தான் சமணர் கால நூல்களின் பாடல் எண்ணிக்கை அளவோடிருந்தது. கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் பாடல்கள் நாற்பது, ஐம்பது, எழுபது என்றெல்லாம் பெயர் பெற்றன. எண்ணிக்கை மிக்க நூல்களும் அடிகள் குறைந்தனவாக இருந்தன. நாலடியார், பழமொழி நானூறு, திருக்குறள் என்னும் அறநூல்களே கருத்தால் பெரியனவாகவும் அளவால் சிறியனவாகவும் திகழ்ந்தன. பிற்கால ஓளவையாரின் படைப்புகளும் எண்ணிக்கையில் குறைந்தவை. அவற்றுள் ஒன்று நல்வழி. நல்வழியில் 24வது பாடல் இது.

“நீறில்லா நெற்றிபாழ் நெய்யில்லா உண்டிபாழ்

ஆறில்லா ஊருக்கு அழகுபாழ் - மாறில்

உடன்பிறப் பில்லா உடம்புபாழ், பாழே

மடக்கொடி இல்லா மனை.”

திருநீறு அணியாத நெற்றி வீண்; நெய்யற்ற உணவு வீண்; ஆறு இல்லாத ஊர் அழகுற்றது; உடன் பிறப்பு இல்லாத மனித உடம்பு பயனற்றது; மனைத்தக்க மாண்புடைய மனைவி இல்லாத வீடும் பயனற்றதாம் என்று

இப்பாடலுக்கு விளக்கம் தந்திருக்கின்றார் புலவர்.

தமிழிலக்கியத்திற்கு இடைச்செருகல் அயன்மையானதன்று. இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரையில் கூட இலக்கிய இடைச்செருகல் நடந்து வந்திருக்கிறது. மற்றொரு முனையில் திரிபுவேலைகளும் நடந்திருக்கின்றன. தொல்காப்பியத்தில் மரபியலில் நூற்பா 71 முதல் 85 முடிய பதினைந்து நூற்பாக்களிலும் இடைச்செருகல் நடந்திருப்பதாகப் பேரா.க.வெள்ளைவாரணர் சான்று காட்டி நிறுவிட உள்ளார். இருபதாம் நூற்றாண்டில் பாவேந்தர் பாரதிதாசன் எழுதிய பாடலையே பாரதியார் எழுதியதாகக் குறிப்பெழுதிப் பதிப்பாளர்கள் வெளியிட்டுள்ளனர். புறநானூற்றில் (பாடல்-34) சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனை ஆலத்தூர் கிழார் பாடிய பாடல் :-

“ஆன் முலை யறுத்த வறனி லோர்க்கும்
மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்
குரவர்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கிற் கழுவாயு முளவென” என்று தொடரும் பாடலில்

‘குரவர்’ என்ற சொல்லுக்குப் ‘பார்ப்பார்’ என்று மாற்றிப் பொருள் கூறிய திரிபுகளும் நடந்திருக்கின்றன.

அருமையான பல அறநெறிப் பாடல்களைப் படைத்த ஒளவையாரா இந்தப் பாடலைப் படைத்தார் என்று ஐயற வேண்டியுள்ளது. நீறு என்னும் சொல்லுக்குச் சாம்பல், புழுதி, நீர்ச் சுண்ணாம்பு, விபூதி என்று பொருள் கூறுகிறது அகரமுதலி. இப்பாடலில் ஆண்டுள்ள நீறு என்பதை விபூதி (சாம்பல்தான்) என்றே பொருள் கொள்ள வேண்டும். ஒளவையார் ஒன்றும் சிவனடியார் இல்லை. அன்று வேளாண்மையும், கைத்தறி நெசவும் மட்டுமே பெருந் தொழில்களாக இருந்தன. எனவே இவர்கள் நீறணிவதை முதன்மைச் செயலாகச் செய்ய நினைப்பவர்கள் அல்லர். இவர்கள் நீராடுவதே வேலைமுடித்து மாலையில்தான். எந்த இறைப்பற்றாளனும் குளிக்காமல் நீறணிய மாட்டான். அப்படியானால் இந்தப் பாடல் பூசாரிகளுக்கும், புரோகிதர்களுக்கும் மட்டுமே கூறிய அறிவுரையாக இருக்க வேண்டும். இவர்கள், பெரும்பான்மையான ஊர்களில் ஓரிருவர் மட்டுமே இருப்பர்- இவர்களுக்காகவா ஒரு பாடல்?

“நீரில்லா நெற்றி பாழ்” என்றிருந்து, அதை நீரில்லா என்று மாற்றியிருப்பார்களோ என்றெண்ணத் தோன்றுகிறது. திரைப்படப் பாடலாசிரியர் பல்லவிக்குப் பழம் பாடல் அடிகளை முழுமையாகவும் சிறுமாற்றத்தோடும் எடுத்தாள்வதைப் போன்று இப்பாடலும் மாற்றப்பட்டிருக்கலாம்.

நீறணிவிட, நீர் தேவையானது, பொருத்தமானது.

“நீர்இன்று அமையா யாக்கைக்கு எல்லாம்

உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே” (புறம்-18) என்ற குடபுலவியனார் பாடலடிகளைச் சிந்திக்க வேண்டும். உழைப்பை வலியுறுத்தும் பாங்கில் நெற்றியில் துளிர்க்கும் வியர்வையைக் குறிப்பிட்டே நீரில்லா நெற்றி பாழ் என்று ஒளவையார் பாடியிருக்கலாம். திரிபுக்கு உள்ளான பாடல்களில் இதுவும் ஒன்றெனக் கருதுவது தவறாகாது. இதை ஏற்க மனம் வராதவர்களும் இருக்கலாம். அவர்கள் உணக்கமது கைவிடேல் என்னும் ஆத்திகூடிக்குக் குறும்புக்கார இளைஞர் உணக்க மது கைவிடேல் என்று சொல் பிரித்துப் படித்துக்காட்டி, உணக்கம் தரும் மதுவைக் கைவிட வேண்டாம் என்று பொருள் கூறினால் ஏற்றுக் கொள்ள நேருமே!

எதுகையைக் காட்டி ‘நீரில்லா’ என்றதே சரியென நிறுவ முயல்வோர் ‘விகல்பம்’ என்றொன்று இலக்கணத்தில் இருப்பதை மறந்து விடக்கூடாது. ஒளவையாரின் நல்வழியிலேயே,

“எல்லாப் படியாலும் எண்ணினால் இவ்வுடம்பு

பொல்லாப் புழுமலினோய் புகுரம்பை- நல்லார்

அறிந்திருப்பார் ஆதலினால் ஆங்கமல நீர்போல்

பிரிந்திருப்பார் பேசார் பிறர்க்கு”.

-பாடல் எண் 7

என்று எதுகை விகற்பம் தோன்றப் பாடியிருப்பதைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

“நீரில்லா நெற்றி பாழ்” என்னும் சொற்றொடரில் சிவனியப் பற்று வளிப்படலாம், ‘நீரில்லா நெற்றி பாழ்’ என்றால் உணரக் கூடிய உழைப்பு நலன் ஒடுங்கிப் போகிறதே! நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் விழப் பாடுபட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தும் சான்றோர் கூற்றுக்கு வலு சேர்ப்பது நீரே யன்றி, நீறல்ல என்று ஒப்புக் கொள்வதே உகந்தது; உயர்ந்தது.

திருமணம்

மாந்த நாகரிக வளர்ச்சியின் அடையாளந்தான் திருமணம். இந்த ஒழங்கு முறை மட்டில் கடைப்பிடிக்கப்படாமல் போயிருந்தால், உலகில் நம்மிடையே நாகரிகம் இவ்வளவு உயர்ந்திருக்காது. இழிவாகப் பேசப்படும் நாய்களைப் போன்று மாந்தர் பெண்ணுக்காக ஒருவரை ஒருவர் வெட்டிக் கொண்டு மடிவது பெருகி, மக்கள் தொகை குறைந்து போயிருக்கும்.

ஆதி மாந்தன் விலங்குகளைப் போன்றே அகவாழ்வையும் நடத்தி வந்தான். விலங்குகளிலும் சில 'உனக்கு நான் எனக்கு நீ' என்று வாழ்வதையும், புறா, அன்றில் போன்ற பறவைகளின் ஒழுக்க வாழ்வையும் கண்ணுற்றுத் தன்னைச் செம்மைப்படுத்திக் கொண்டான். ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்பது பொது நீதியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுக் கடைப்பிடிக்கவும்பட்டது. இதுவும் பண்டு தன்மனக் கட்டுப்பாடாகவே இருந்தது.

ஆரிய மறைகள் பழக்கத்திற்கு வருவதற்கு முன்னர், தமிழர் திருமணங்களில் கரணங்கள் இல்லை. பருவமெய்திய ஆணும் பெண்ணும் ஒருவரையொருவர் எதிர்பட்டு, உள்ளங்கள் ஒன்றி இல்லறமேற்றிருந்தனர் என்பதற்குத் தொல்காப்பியரின்,

“பொய்யும், வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப” என்ற நூற்பாவே சான்று. இந்த நூற்பாவில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் 'ஐயரு' க்கும் தற்போது சாதி அடிப்படையில் 'ஐயர்' என்பவர்களுக்கும் தகுதி வேறுபாடுண்டு. ஐயர் என்னும் சொல்லுக்குத் துறவியர், பெரியார் என்பதே பொருள். வலுவள்ளவன் மாற்றார் உடைமைகளையும் வளைத்துக் கொள்வதைப் போன்று, சிறப்பான இச் சொல்லையும் ஒரு பிரிவினர் தம் உரிமையாக்கிக் கொண்டனர்.

எந்த விதமான சடங்கும் சான்றுமின்றி இணைந்தவர்களின் உறவில் பிளவும்-பிரிவும் ஏற்படத்தொடங்கின. குறிப்பாகப் பெண்களின் இல்லற வாழ்க்கையில் துன்பங்களும் தோல்விகளும் ஏற்பட்டன. எனவே பொய்யுரையாலும், புறக்குற்றங்களாலும் ஏற்படும் பிரிவைத்தடுக்க நினைத்த சான்றோர், ஆண் பெண் இணைவதற்கென்று சில நெறிமுறைகளோடு நேரடிச் சான்றுகளுக்கான செயல் முறைகளையும் வகுத்தனர். தொடக்கக் காலத்தில் கரணம் என்று குறிப்பிட்டதையே பிற்காலத்தில் 'சடங்குகள்' என்று மாற்றிக் கூறத் தொடங்கினர்.

கரணத்தோடு கூடிய திருமணத்தை வதுவை மணம் என்றார். தொல்காப்பியர் 'கரணம்' என்று பொதுவாகக் குறிப்பிட்டதால், பின் வந்தோர் அவரவர் விருப்பத்திற்கும், சிந்தனைக்கும் ஏற்ற வகையில் 'திருமணச் சடங்குகளை' ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். உற்றார் உறவினர் அரசப் பேராளர் முன்னிலையில் இல்லறமேற்பது வழக்காயிற்று. அச்சுக் கட்டையில் களிமண்ணை நிரப்பி உருவாக்கிய முக்கால் அடி உயரப் பிள்ளையாரை வழிபட்ட மக்கள், இன்று வேதியல் கலவைப் பொருளால் ஆன முப்பதடி உயரமும், பன்னூறு கிலோ எடையும் கொண்ட பிள்ளையாரை உருவாக்கி வழிபடத் தொடங்கியிருப்பதைப் போன்று, திருமணச் சடங்குகளிலும் வேண்டாதனவற்றைப் புகுத்தி அவற்றை இன்றியமையாதனவாகவும் நிலை நிறுத்திக் கொண்டனர்.

கரணம்

பண்டைத் தமிழர் மணவிழாவில் கரணமாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது, சான்றோர், உறவினர் அறியக் 'கைத்தளம்' தருவதாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். தமிழ்ப் பெண்கள் ஆண்களிடம் அழகையும் செல்வத்தையும் விட வீரத்தையும் வலிமையையுமே அதிகம் விரும்பினர்.

**“இளைகூழ் படப்பை இழுக்கிய ஏனத்து
வளைவெண் கோடு பறித்து, மற்றது
முளைவெண் திங்கள் என்னச் சாத்தி”**

(சிலம்பு-மதுரைக் காண்டம், வேட்டுவாரி-24-26)

என்று முன்னர்த் தமிழர் வயலை அழித்த பன்றிகளின் வளைந்த கொம்பைப் பிடுங்கி, பிறைநிலாவைப் போல் சடையில் சாத்தியதாக வரலாறு கூறுகிறது.

இன்று, பெண்களை ஈர்க்க வெளிநாட்டில் வேலை, தோற்றப் பொலிவு, கட்டமைப்புடன் கூடிய வீடு, மகிழுந்து என்று தேடுவதைப் போன்று, அன்று, காளையர் தம் வீரம் வெளிப்பட ஏறு தழுவல், வேங்கையை வேட்டையாடல் போன்ற உடல் வலிமையையும், துணிவையும் காட்டி இளம்பெண்களை ஈர்க்க முயன்றனர்.

சங்ககால அகத்துறைப் பாடல் தொகுப்புகளில் ஒன்று கலித்தொகை. அன்புடைக் காமத்தை ஐந்து கூறுபாடுகளுடன் ஐந்து புலவர்களால் பாடப்பட்ட 150 பாடல்களைக் கொண்ட நூல் இது. இதில் 103ஆம் பாடல் 75 அடிகளைக் கொண்டது. காளையர் ஏறு தழுவும் காட்சியை இளம்பெண்களும், பெரியவர்களும் கண்டு எண்ணங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் செய்திகளை உள்ளடக்கியது.

இதில்

“கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வானை மறுமையும்

புல்லாலே ஆய மகள்” என்னும் அடியில் 'பாய்ந்து வரும் காளையின் கொம்புக்கு அஞ்சுகின்றவனை, இப்பிறவியில் மட்டுமன்று மறுபிறவியிலுங்கூட ஆயர் குலப்பெண் தழுவமாட்டாள்' என்று மூத்தோர் கூறியுள்ளனர்.

**“அஞ்சார் கொலையேறு கொள்பவர் அல்லதை
நெஞ்சிலார் தோய்தற்கு அரிய உயிர் துறந்து**

நைவாரா ஆயமகள் தோள்” - என்று இளம்பெண்களாலும்

“விலைவேண்டார், எம்மினத்து ஆயர் மகளிர்

கொலையேற்றுக் கோட்டிடைத் தாம்வீழ்வார் மார்பின்

முலையிடைப் போழப் புகின்” - என்று மூத்தோராலும் பேசப்பட்டதிலிருந்து வீர இளைஞரையே பெண்கள் விரும்பினர் என்பது புலனாகும்.

“தொழுவிடை ஏறு குறித்து வளர்த்தார்

எழுவர்இளங் கோதையார்” என்பது சிலம்பின் அடிகள். சிலப்பதிகார ஆய்ச்சியர் குறாவயில் ஏழு குறள்களில் ஏறு தழுவும் ஆண்களையே பெண்கள் விரும்புவர் என்று கூறுகிறார் இளங்கோவடிகள்.

இளம்பெண்கள் மட்டுமல்ல, அவர்களைப் பெற்றோரும் அத்தகைய பண்பாளர்களாகவே விளங்கினர். எம் இனத்து ஆயர் முலைவிலை வேண்டார். ஆனால், கொல்லவரும் காளையின் கொம்பினிடையிலே தான் காதலிக்கும் பெண்ணின் முலைஇடை போல எண்ணி, ஆர்வமும் ஆற்றலும் வெளிப்படக் கட்டித் தழுவினால் அவனையே தம் மகளுக்கேற்ற துணைவனாகப் பெற்றோர் கருதுவர் என்கிறது பாடல். இப்படிப்பட்ட மறப்பண்பின் விளக்கமாகவே திருமணக் கரணங்கள் அமைந்தன.

பொன்னால் செய்யப்பட்ட ஓர் அணியைக் கயிற்றில் கட்டி அதை மங்கல நாண் (தாலி) என அணிவது இன்று கடைப்பிடிக்கப்படும் கரணங்களில் ஒன்று. மணமகன் தன் வீரம் விளங்க, வேங்கையை வேட்டையாடி அதன் பற்களைப் பிடுங்கி வந்து, அதைக் கயிற்றில் கட்டித் தன் அன்புக் காணிக்கையாகத் தன் காதலியின் கழுத்தில் அணிவித்தான்! அதுவே ஆதிகாலத்தில் தாலி. இந்நாள் இளைஞன் தன் செல்வப்பெருமை விளங்கப் பொற்காசு மாலையைப்பூட்டிப் பூரித்துப் போகிறான். அவன் மட்டுமா? அதை அணியும் பெண்களுந்தாம்.

புலிப் பல்லைத் தாலியாக அணிவிக்கும் பழக்கத்தை இளங்கோ அடிகள் தம் சிலப்பதிகார வேட்டுவ வரியில்

“மறங்கொள் வயப்புலி வாய்பிளந்து பெற்ற

மாலை வெண்பல் தாலிநீரை பூட்டி” (சிலம்பு - வேட்டுவ வரி (27-28)

என்று கூறுவதிலின்றும் அறிய முடிகிறது. தமிழர் திருமணத்தில் தாலி அணிவது தவிர்க்க இயலாத கரணம் ஆயிற்றென்பது

“நானுள் ளிடஞ்ச் கூடர்வீசு நன்மாணிக்க நகுதாலி

பேணி நல்லார் கழுத்தணிந்து” என்று சீவக சிந்தாமணி (பா.2697)

பேசுவதிலிருந்தும் இஃது உறுதியாகிறது. தாலி அணிவது தொடர்பான இலக்கியச் சான்றுகள் இன்னும் எத்தனையோ உள்ளன. “ஈகை யரிய இழையணி மகளிர்” (புறம்127) என்பதையும், “பன்மணிப் பூணுஞ் சின்மணித் தாலியும்” (பெருங்

கதை 19-119) என்பதையும் பெரியாழ்வார் பாசுர அடிகளையும் கூட சான்று காட்டலாம். தாலி அணிவது திருமணக் கரணங்களில் முதன்மையானது.

தாலியைப் புரோகிதர், தாலி என்றோ, மங்கலநாண் என்றோ கூறுவதில்லை. மாங்கல்யம் என்றே கூறுவர். தாலியை மணமகன் மணமகள் கழுத்தில் கட்டும்போது, புரோகிதர் திருமண மந்திரமென்று,

“மாங்கல்யம் தந்துனானானே

மம சிவநஃகேது நா

கண்டே பந்நாமி சுபகே

சஞ்சீவ சரத சதம்” என்று கூறுவர்.

மாங்கல்யம் என்பது வடமொழிச் சொல். கரணங்களில் எல்லாம் தமிழ்ச் சொற்களை ஒதுக்கிவிட்டு, வடமொழிச் சொற்களைப் புகுத்தியதற்கு இந்த மந்திரமும் துணையானது. வடமொழி உச்சரிப்பிலும் கூட அவர்கள் தவறிவிடுகின்றனர். மாங்கலியம் என்பதை மாங்கல்யம் தந்துனானே என்பர். மாங்கல்யம் என்பதை மாங்கலியம் என்றாலே அது மங்கலத்தைக் குறித்துத் தமிழாகிவிடும். அவாளுக்குத் தான் தமிழ்ப் பயன்பாடு ஒத்துக் கொள்ளாதே!

திருமணத்தை நடத்துவதென்றால் அதை ஆண்களே செய்து வைக்கும் மரபு நாளிதுவரை தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. சீர்திருத்த திருமணங்கள் கூட இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. அண்மைக் காலத்தில் பெண் முதலமைச்சராலும், கட்சித் தலைவியாலும் மிகச் சில திருமணங்கள் நடத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், சங்க காலத்தில் திருமணங்கள் பெண்களால் நடத்தி வைக்கப்பட்டிருப்பதை இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

“வாலிழை மகளிர் நால்வர் நடத்திய திருமணம்” என்று பேசும் அகநானூற்றுப் பாடலடியைச் சான்றாகக் கூறலாம்.

திருமணத்தில் கலந்து கொண்டவர்களுக்கு விருந்தளித்து வழியனுப்பும் போது, வெற்றிலை, பாக்கு, தேங்காய், பழம், பூ அடங்கிய பை வழங்குவது நடைமுறையில் இருக்கிறது. நூறாண்டுகளுக்கு முன் வரையில் கூட வெற்றிலை பாக்கு மட்டில் வழங்குவதே மரபாக இருந்து வந்தது. விருந்துக்குப் பின் வெற்றிலை பாக்குப் போடுவது, முன்னர் நிலவிவந்த பழக்கம். அதில் பொருளமிருந்தது. வெற்றிலை, பாக்குப் பயன்பாட்டால் உண்ட உணவு செரிக்கும் என்பதற்காகவும், வாய் (உணவு) நாற்றத்தை மாற்றுவதற்காகவும் இவை வழங்கப்பட்டன. பிற்காலத்தில், மணவிழாவை நடத்துவோர் தம் செல்வச் செழிப்பை வெளிப்படுத்தும் பாங்கில், வேறு பொருள்களையும் சேர்த்துக் கொண்டனர். அதில் தேங்காயும் ஒன்று. தேங்காய் வழங்குவதற்குக் காரணம் விளங்கவில்லை.

“முக்கட் பகவன் அடி தொழாதார்க் கின்னா” என்னும் இன்னா நாற்பதின் கருத்தை மனத்தில் நிறுத்தியதால், முக்கண்களைக் கொண்ட தேங்காயைக் கொடுக்கும் பழக்கம் ஏற்பட்டிருக்குமோ? முக்கண் பகவன் சிவன்.

“கண்மூன் றுடைடையான்தாள் சேர்தல் கடிதீனிதே” என்னும் இனியவை நாற்பதும் கூட முக்கண் தேங்காய் திருமணத் தாம்பூலமாகத் தரும் பழக்கம் ஏற்படக் காரணமாக இருக்கலாம். ஆனால், எத்தனை பேர் இப்படிப் பொருள் புரிந்து செயல்படுகின்றனர்? அவர் செய்தார், நாமும் செய்வோமே என்பதுதானே நடைமுறையாகிறது!

அரசாணைக் கால் என்றொரு கரணம்! மக்கள் பெருக்கமில்லாமல், எல்லைச் சுருக்கமும் அன்றிருந்ததால் திருமணங்கள் அரசன் முன்னிலையிலும் அவன் சார்பாளர் முன்னிலையிலும் நடப்பது வழக்காக இருந்திருக்கிறது. இன்றும் சிலர், அமைச்சர்கள், அரசியல் - ஆன்மிகத் தலைவர்கள் முன்னிலையில் திருமணங்களை நடத்துகின்றனர். இது புதுமையன்று, பழமையின் மிச்ச சொச்சந்தான். காலப்போக்கில் எல்லாத் திருமணங்களுக்கும் மன்னன் முன்னிலை வகிப்பது இயலாமற் போகவே, மாற்று ஏற்பாடாகப் பொன்வைக்கும் இடத்தில் பூ வைப்பதைப் போன்று அரசனை நினைவுபடுத்தி அரசமரக் கிளையொன்றை முன்வைத்து மணங்கள் நடத்தப்பட்டன. இருவர் இணையும் திருமணத்தில் ஒற்றை மரக்கிளை ஒரு குறையாகத் தோன்றியதால் மூங்கில் சிம்பு ஒன்றையும் சேர்த்து இரட்டையாக்கினர். எத்தனையோ மரங்கள் இருக்கையில், மூங்கிலைத் தேர்வு செய்ததேன்? அதற்கும் பொருளுண்டு.

மரங்களில் மிக விரைவில் வளரக் கூடியது மூங்கில். ஒரு நாளைக்கு நான்கு செ.மீ. உயரம் அது வளர்வதாக வேளாண் அறிவியலாளர்கள் கூறுகின்றனர். பெயர்க்குறியாக அரச மரமும் வளர்ச்சியின் குறியாக மூங்கிலும் மணவிழாவில் முன்னிலைப்படுத்தப்பட்டன.

பொருள் புரிந்தும், புரியாமலும் அரசக்கால் நடுவது இன்றளவும் திருமணக் கரணங்களில் ஒன்றாகத் தொடர்ந்து நடந்து வருகிறது.

விரும்பியும் விரும்பாமலும் இந்திரனோடு படுக்கையைப் பகிர்ந்து கொண்டதால் அகலிகை தன் கணவன் கௌசிக முனிவனால் கல்லாக்கப்பட்டவள். இவளைக் காட்டுவதே அம்மி மிதித்தல். அருந்ததியும் வசிட்ட முனிவனால் ஒழுக்கங்கெட்டவளாகக் கருதப்பட்டு, அவன் இட்ட தீமொழியால்

(சாபம்) விண்மீன் ஆனவள். இவர்களை இல்லறமேற்கும் பெண்ணுக்கு மணவிழாக் கரணமாகக் காட்டுவது, நல்லெண்ணம் கொண்டவர்களின் செயலாகுமா? பொருள் புரியாமல் மேற்கொள்ளும் கரணங்களின் இழிவுத் தன்மையைத் தமிழ்க் குமுகாயம் உணர வேண்டும். உணர்த்திய தந்தை பெரியாரைப் பின்பற்ற வேண்டும். இப்படி ஒதுக்கப்படவேண்டிய, ஒழிக்கப்படவேண்டிய கரணங்கள் பலவற்றை நாம் இன்றும் கடைப்பிடித்து வருகிறோம்.

வாழ்த்து

திருமணக் கரணங்களில் முதன்மைச் சிறப்புப் பெற்றது வாழ்த்து. அழைப்பிதழ்களிலேயே வாழ்த்தை ஒரு கோரிக்கையாகவே குறிப்பிடும் வழக்கம் நெடுங்காலமாகவே இருந்து வருகிறது. இடைக்காலத்தில் தமிழ்ச் சொற்களுக்கு மாற்றாக வட சொல்லாட்சி மிகுந்த போது, வாழ்த்துப் புறந்தள்ளப்பட்டு, 'ஆசிர்வாதம்' அரங்கேறியது. திராவிட இயக்கங்கள் தலையெடுத்த பின்னர் வாழ்த்து, வழக்குக்கு வந்துள்ளது.

வாழ்த்தும் மெய்வாழ்த்து, இருபுற வாழ்த்து என இருவகைப்படும். மெய்வாழ்த்தென்பது களங்கமற்ற நன்னெஞ்சோடு நன்மொழி கூறல். அவ்வாறன்றி உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசும் பாங்கில் மனம் வேறுபட்டு, உதட்டளவில் ஒப்பனைச் சொற்களை உதிர்ப்பது இருபுற வாழ்த்து.

வாழ்த்து என்னும் சொல்லுக்கு, மதுரை செந்தமிழ் அகராதி ஏழு பொருள்களைக் கூறுகிறது. அவற்றுள் போற்றுதல், நன்மொழி கூறல், ஒப்பனைச் சொல் (ஓரலங்காரம்) என்பனவும் அடங்கும். ஒப்பனைச் சொல் என்பதை, மகிழ்வூட்டும் சொல், நம்பிக்கை ஏற்படுத்தும் சொல் எனக் கொள்ளலாம். வாழ்த்தின் பயனும் இதுவாகத்தான் இருக்கமுடியும். சான்றோர், பட்டறிவாளர்களின் நன் மொழிகளைச் செவியுறுவதே வாழ்த்தின் பயன். வாழ்த்துவோர் வாழ்த்துப் பெறுவோர் தம் தலைகளில் கைவைத்து நன்மொழிகளைக் கூறுவர். இதுவே வாழ்த்தாகத் திருமணங்களிலும், பிற நிகழ்வுகளிலும், நெடுங்காலம் வரை கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்தமுறை.

வாழ்த்தில் ஒரு முன்னேற்றமாகக் குறியீடாக மணமக்கள் மீது நெல்லும், முல்லையும் கலந்து சொரிவது வழக்காயிற்று. பொருளறியாமல் பின்பற்றப்படும்

கரணங்களில் திரிபு ஏற்படுவது தவிர்க்க இயலாதது. அப்படித்தான் அட்சதை (மஞ்சள் கலந்த மாங்கல அரிசி) வாழ்த்துக் குறியீடாயிற்று. இது வடவர் புகுத்திய கரணம். பார்ப்பனர்கள், அவர்களின் உறவு இல்ல மாங்கல நிகழ்வுகளுக்குச் செல்லும் போது பித்தளைப் பாண்டத்தில் அரிசியும் தேங்காயும் கொண்டு செல்வர். தமிழர்களோ சாவு நேர்ந்த இல்லத்திற்குப் பிணத்திற்குரிய வாய்க்கரிசியாகவே, அரிசியைக் கொண்டு செல்வர். இன்றளவும் இப்படித்தாம் இரு இனங்களிலும் அரிசி கரணமாகப் (சடங்காக) பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. ஆனால், திருமணச் சடங்கைச் செய்யும் பார்ப்பனர்கள் தம் குல வழக்கத்தைத் தமிழர் மீது திணித்து நிலைப்படுத்தி விட்டனர். இரண்டுங்கெட்டானாக அரிசிக்கு மஞ்சள் நிறமேற்றி நெல்லை நினைவு படுத்திக் கொண்டு, கிடைத்த மலரிதழ்களை அதனுடன் கலந்து வாழ்த்தாகச் சொரிகின்றனர். இது தவறான வழக்காகும். இதற்கு இலக்கியச் சான்று ஏதுமில்லை.

நம் முன்னோர் திருமண வாழ்த்தாக நெல்லையும் முல்லை மலரையும் கலந்து சொரிவதைப் பொருள் பொதிந்த கரணமாகக் கைக் கொண்டிருந்தனர். இதற்கு ஏராளமான இலக்கியச் சான்றுகள் உள. ஒன்றிரண்டை இங்குச் சுட்டுவது பொருந்தும்.

தமிழர் வேளாண்மைத் தொழில் புரிந்தவர்கள். இவர்களுக்கு நெல் முதன்மையான உணவுப் பொருள். நெல் அறுவடை முடிந்த காலத்தையே அவர்கள் பொங்கல் விழாவுக்காகத் தேர்ந்தெடுத்தனர். நெற்கதிரைப் பெண்கள் மலருடன் தம் தலையில் கூடிக் கொண்டனர். இதனை,

**“பணியார் பண்ணுப் பிடியூர்ந்து
பருஉக்காற் செந்நெற் கதிர்கூடித்
தனியார் கழனி விளையாடித்
தகைபா ராட்டத் தங்கினார்”**

என்னும் சீவக சிந்தாமணிப் பாடலடியால் அறிய முடிகிறது.

ஒப்பனைக்கு மட்டுமன்று, வழிபாட்டிற்கும் நெல் ஆளப்பட்டிருக்கிறது. சிலப்பதிகாரம் கடலாடு காதையில், மாதவியும் அவள் தோழிமாரும் கடல் விளையாட்டைக் காணச் சென்றதைக் கூறும் போது இளங்கோவடிகள்,

**“..... மணிவிளக் கெடுத்தாங்கு
அலர்கொடி அறுகும் நெல்லும் வீசி
மங்கலத் தாசியர் தங்கலன் ஒலிப்ப”**

என்று கூறுகிறார். புல்லினமான அறுகையும், அதே இனத்தின் கதிர் உதிர்ந்த நெல்லையும் தூவினர் என்று தொடர்கிறார். இல்லுறை தெய்வமான மங்கல மங்கையரை, வீட்டுள் மாடத்தில் விளக்கை ஏற்றி வைத்து நெல்லும் மலரும் தூவி

வழிபட்டிருக்கின்றனர் என்பதை

“**இரும்புசெய் விளக்கின் ஈர்ந்திரி கொளீஇ
நெல்லும் மலரும் தூஉய்க் கைதொழுது**”

என்னும் அடிகளில் விளக்குகிறது நெடுநல்வாடை.

இப்படி ஒப்பனைக்கும், தொழுகைக்கும் உரிய பொருளாகக் கருதப்பட்ட நெல், வாழ்த்துக்கும் உரியதாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது. மணமக்களை வாழ்த்த அன்று சிறப்புக் குறியீடாக நெல்லும் முல்லையும் தேர்வு செய்யப்பட்டிருந்தன. ஏன்? நெல் உழைப்பின் விளைச்சல், வளத்தின் அடையாளம். முல்லை கற்பின் சின்னம். ஒழுக்கம் காத்து இல்லத்தில் பெண் இருப்பதைக் குறித்தே தொல்காப்பியர் முல்லைத் தீணையை வகுத்தார். ஆண்மையின் குறியாக நெல்லும், மென்மை, கற்பின் சின்னமாக முல்லையும் விளங்குவதால் இரண்டையும் கலந்து தூவி மணமக்களை வாழ்த்துவது மரபாயிற்று.

வாழ்த்துதல் என்னும் கரணம், பொருள் விளக்கமின்றி அரிசி தூவலாகிப் பொருளற்ற சடங்காகிவிட்டது. குரலெடுத்து வாழ்த்தாமல், குறியீட்டால் வாழ்த்தியதில் அடங்கியிருந்த கரண கனம், இலேசுபட்டு அரிசி மலர்க்கலவையை வீசியெறியும் சடங்காகிவிட்டதே என்று கற்றறிந்தோர் கவல்கின்றனர். இவற்றையெல்லாம் அறிந்தவர்களை-புலவர்களைத் திருமணங்களை நடத்திவைக்க அழைக்காமல், பார்ப்பார், அரசியல் தலைவர்களை அழைத்து, அறியாமையை நிலை நிறுத்திக் கொண்டுள்ளோம். திருமணம் முடிந்த மணமக்கள் ஆடித் திங்களில் பிரிந்திருக்க வேண்டும் என்கிறார்களே? ஏன்?

ஆடி மாதத்தில் என்ன குறை?

திருமணமாகிக் கருவுறப் பெண்கள் ஆடி மாதத்தில் கணவனோடு இருக்கக் கூடாது என்று தாய் வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்வது தமிழ்நாட்டில் வழக்கமாகக் கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது. இதற்குக் கூறும் கரணியம் ஏற்கக் கூடியதைப் போன்றிருந்தாலும், உண்மை அஃதன்று. ஆடியில் கூடினால் சித்திரையில் மகப்பேறு ஏற்படும், கோடை வெப்பம் குழந்தைக்கும் தாய்க்கும் ஒத்துக் கொள்ளாது என்கிறார்கள். தலைப்பிள்ளைப் பேறுகாலம் பெண்களுக்கு உடலாலும், உள்ளத்தாலும் சற்றுக் கடினமானதுதான். வளர்ந்து விட்டிருக்கும்

அறிவியல் காலத்தில் பணமிருந்தால் சித்திரை வெப்பத்தை எளிதாக வென்றுவிடலாம். நாள், நட்சத்திரத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவர்கள், தாங்கள் விரும்பும் நேரத்தில் பிள்ளை பெற, பேறு காலத்தையே தள்ளி வைக்கும் அளவுக்கு மருத்துவ அறிவியல் வளர்ந்திருக்கிறது.

ஆடி மாதத்தில் வேறு என்ன குறை? இடைக்காலச் சிற்றிலக்கியங்களில் ஒன்று அறப்பள்ளீசரசதகம். இதன் ஒரு பாடலில் ஆகாத திங்கள்கள், ஏற்ற மாதங்களைக் குறித்து ஒரு பாடல் இருக்கிறது. அதில், வீடுகட்ட ஏற்ற மாதமாக சித்திரை குறிப்பிடப்படுகிறது. புராண இதிகாச நிகழ்வுகளைச் சுட்டிக் காட்டி ஆனி, மாசி, பங்குனியை ஆகாத மாதங்களாகக் கூறுகிறது. ஆடி மாதம் இந்தப் பாடியலில் இடம் பெறவில்லை. இதோ அப்பாடல் :-

சித்திரைத் திங்கள்தனில் மனைகோல மனைபுகச்
செல்வமுன் டதினுநல மே
சேரும்வை காசிக்கு மேனாள் அரன்புரந்
தீயிட்ட தானி யாகா
வெற்றிகொள் இராகவன் தேவிசிறை சேர்கடகம்
வீறல்ல ஆவணி சுகம்
மேவிடுங் கன்னிஇர ணியன்மாண்ட தாகாது
மேன்மையுண் டைப்பசிக் கே
உத்தமங் கார்த்திகைக் காகாது மார்கழியில்
ஓங்கு பாரதம் வந்தநாள்
உயர்வுண்டு மகரத்தில் மாசிமா தத்தில்விடம்
உம்பர்கோள் உண்ட தாகாது
அத்த!நீமாரனை உரித்தபங் குனிதானும்
ஆகுமோ அருமை மதவேள்
அனுதினமு மனதில்நினை தருசதுர கிரீவளர்
அறப்பள்ளீ சுர தேவனே

- அறப்பள்ளீசரசதகம் பாடல்67

மேற்கூறிய பாடலில் ஆடிமாத நன்மை, தீமை ஏதும் குறிப்பிடாததால் சாத்திரப் பற்றுடையவர்களுக்கும் இது நடுநிலை மாதம் என்பது புரியும். எனவே, ஆடி மாதத்தில் புது மணமக்களைப் பிரித்து வைப்பதற்குச் 'சித்திரை வெப்பத்தை' விடவும் சிறப்பான காரணம் இருக்க வேண்டும்? அஃது என்ன?

மார்கழியை ஆகாது என்கிறது அறப்பள்ளீசர சதகம். "மார்கழித் திங்கள்

மதிநிறைந்த நன்னாள்” என்றார் ஆண்டாள். “மாதங்களில் அவள் மார்கழி” என்று சிறப்புச் சேர்த்தார் கவியரசு கண்ணதாசன். இப்படி ஒன்றை ஆகாது என்பதும், அருமை என்பதும் அவரவர் எண்ணத்தையும், பயன்பாட்டையும் அடிப்படையாகக் கொண்டுரைக்கப்பட்டதை உணர முடிகிறது.

ஆடி மாதத்தில் பூணூல் அணிந்தவர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் திருமணங்களை நடத்தக் கூடாதென்றொரு மரபு பின்பற்றப்பட்டு வருகிறது. இப்படிப் புதிய மணமக்களைப் பிரித்து வைப்பதற்கும்-திருமணத்தை ஆடி மாதத்திற்கு முன் பின்னாகத் தள்ளி வைப்பதற்கும் சரியான காரணம் செய்தொழிலில் கவனக்குறைவு ஏற்படுவதைத் தவிர்ப்பதற்கேயாம்.

நம் முன்னோர் வேளாண் தொழிலையே முதன்மையாகக் கொண்டிருந்தனர். இப்போதுள்ளதைப் போன்று மின் இறைப்பான்கள் இல்லாத காலம். மழையையே வேளாண்மைக்கு நம்பியிருந்த காலகட்டம். ஆண்டின் முதல் பருவ மழைக் காலம் தென்மேற்குப் பருவக் காற்றால் தொடங்குவதும், ஆற்றில் நீர்ப்பெருக்கு ஏற்படுவதும் ஆடி மாதத்தில்தான். இதைக் கருத்தில் கொண்டே “ஆடிப் பட்டம் தேடி விதை” என்னும் பழமொழியையும் வழங்கத் தொடங்கினர். வேளாண் தொழில் புரிபவர்களுக்கு ஆடித் திங்கள் மிக முக்கியமானது என்பது விளங்கும். ஆனி மாதத்தில் மழை பெய்யும் குறிப்பைத் தருகிறது அறப்பளீசுர சதகம்.

“சித்திரைத் திங்கள்பதின் மூன்றுக்கு மேல்நல்ல
சீரான பரணி மழையும்
தீதில்வை காசியிற் பூரணை கழிந்தபின்
சேருநா லாநாளி னில்
ஒத்துவரு மழையும்வ் ஆனியில் தேய்பிறையில்
ஒங்குமே காதசியினில்
ஒளிர்பரிதி வீழ்பொழுதில் மந்தார மும்மழையும்
உண்டா யிருந்தாடி யில்
பத்திவரு தேதி ஐந்தினில்” மழை என்கிறது அக்குறிப்பு. மானாவாரி பயிர் செய்பவர்களுக்கு மழையின் அருமை புரியும்.

ஆடித் திங்களில் திருமணம் நடத்தினாலோ, புதுமண மக்கள் ஒன்றாக இருந்தாலோ, இன்ப நாட்டத்தால் அவர்களுக்குப் பயிர்த் தொழிலில் ஆர்வமும் அக்கறையும் குறையக் கூடும் என்பதாலேயே இளம் இணையரைப் பிரித்து வைத்தனர். “தள்ளாதிருந்து கொண்டொருவர் போய்ப் பார்த்துவரு தக்க பயிர்

பயிராகுமா?” என்று அறப்பள்ளீசுர சதகம் கேட்டதன் உட்பொருள் இதுதான். பயிரை உரிமையாளர் பார்த்து வளர்க்க வேண்டும். கூலிக்காரரை அனுப்பிப் பார்த்துப் பயிர் செய்தால் அதனால் முழுப் பயன் கிட்டாது என்பதே பாடலடியின் கருத்து. இந்தக் கருத்துதான் ஆடி மாதப் பிரிவுக்கு அடிப்படை.

ஆடி மாதம் முதுவேனிற்காலம். பருவ நிலையில் வெப்பம் குறைந்து இதமான சூழல் உருவாகியிருக்கும். இது காதல் உணர்வைத் தூண்டும் பருவமாகவும் விளங்குகிறது. இளசுகள் காமத்தின் வலிமைக்கு ஆட்பட்டவர்கள். அதைத் தவறென்றும் கூற முடியாது. அதன் வலிமை அப்படி. இதனை விவேக சிந்தாமணி,

“உணங்கி ஒருகால் முடமாகி ஒருகண் இன்றிச் செவியிழந்து
வணங்கு நெடுவால் அறுப்புண்டு மன்னு முதுகில் வயிறொட்டி
அணங்கு நலிய மூப்பய்தி அகல்வா யோடு கழுத்தேந்திச்
சுணங்கன் முடுவல் மின்சென்றால் யாரைக் காமம் துயர்செய்யான்”

- பாடல்119

என்று பாடுகிறது. ஆடி மாதத்தில் நாய்கள் படும்பாட்டைக் குறிப்பிட்டுக் காமத்தின் வலிமையைக் கூறுகிறார் நூலாசிரியர்.

ஆடி மாதத்தில் பூணூல் அணிந்தவர்கள் திருமணம் செய்வதற்கு விதிவிலக்களித்திருப்பது, அவர்கள் நேரடியாக வேளாண் பணியில் ஈடுபடுபவர்கள் அல்லர் என்பதனாலேயே. பூணூல் அணியும் பார்ப்பனர், வைசியர், பொற்கொல்லர், தச்சர், கருமார் போன்றவர்கள் நிலத்தில் வேலை செய்பவர்களாக அன்றுமில்லை, இன்றுமில்லை.

கல்வி

“குஞ்சி அழகும் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல; - நெஞ்சத்து
நல்லம்யாம் என்னும் நடுவு நிலைமையால்
கல்வி அழகே அழகு”

- நாலடியார் 301

தலைமுடி, மடிப்புக் கலையாத பொன்னிழையிலான கரையை உடைய (ஜிரிகை) ஆடை, பெண்கள் முகத்தில் பூசிக் கொள்ளும் மஞ்சள் இவையெல்லாம் அழகாக மாட்டா. பின் எதுதான் அழகு? என்னும் வினா நாக்கின் நுனிக்கு

வந்திருக்குமே! வள்ளுவன் கூறினானே “உள்ளத்துப் பொய்யாதொழுகின்” என்று அப்படி மன நலனும், தடுமாறாத நடுவு நிலைமையும் கூடிய கல்வி அழகே அழகு என்கிறது நாலடியார்.

உலகியற் பொருள்களில் மும்முதற் பொருள்களான அறம், பொருள், இன்பம் என்பனவற்றில் நடுவில் வைத்துப் போற்றப்படும் பொருட்பாலில் முதல் பாடல் மேலே குறிப்பிட்டிருப்பது. பொருள் வைப்பு முறையில், கல்விக்கு முதன்மைகொடுத்திருப்பதிலிருந்தே அதன் அருமையை உய்த்துணரலாம். ஆதி நாளில் புலவர்கள் மட்டுமல்ல, மக்களும் கல்விக்குச் சிறப்பிடம் கொடுத்திருந்தனர். இந்நாளிலும் மக்கள் கல்வியைப் பெறற்கரிய பேறாகவே எண்ணிப் பெற முயல்கின்றனர்; போற்றுகின்றனர்.

முற்காலத்தில் கல்வி எனக் கருதப்பட்டதற்கும், இந்நாளில் கல்வி எனக் கருதிப் பெற முயல்வதற்கும் அடிப்படை வேறுபாடுள்ளது. இந்நாள் கல்வியை மரபில் திரிபாகக் கருதலாம். “**உண்பது நாழி உடுப்பது நான்கு முழுமாக**” இருந்த காலத்தில் கல்வியின் நோக்கம் அறிவு, ஒழுக்கம், இறைப்பற்றுதல் என்பதாக மட்டும் இருந்தது. புலமையைக் காட்டிப் பரிசில் பெற்று வாழ்ந்த மிகச்சில புலவர்களைத் தவிர்த்து மற்றவர்கள் கல்வியைப் பிழைப்புக் கருவியாகக் கருதியதில்லை. “**இளமைப் பருவத்துக் கல்லாமை குற்றம்**” (நான்மணிக்கடிகை - பாடல் 94) என்னும் விளம்பிநாகனாரின் கருத்தை உள்வாங்கியிருந்த முன்னோர், தம் பிள்ளைகளுக்கு எழுத்தறிவித்தனர். ஆதியில் இன்றுள்ளதைப் போன்று தொழிற்கூடங்கள், பொருள் உற்பத்தி என்பவை எல்லாம் இருக்கவில்லை. வேளாண் தொழிலும் விளைபொருள் ஆக்கமுந்தாம் மக்களின் வாழ்க்கைப் பற்றுக்கோடாம். பெருந்தொழில் என்பதாகக் கைத்தறி இருந்தது. இவையிரண்டும் வாழையடி வாழையாகப் பட்டறிவால் அறிந்து செய்யப்பட்டு வந்த தொழில்கள். இவற்றுக்குத் தொழில்நுட்ப அறிவைப் புகட்டும் கல்வி முறை ஏதும் தேவைப்படவும் இல்லை.

இந்நாள் கல்வியின் நோக்கம் என்ன? தம் மக்களுக்கு அறச்சிந்தனையும், நல்லொழுக்கமும் ஏற்பட வேண்டும் என்பதற்காகவா பெற்றோர் தம் பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்புகின்றனர்? கல்வி என்பதே தொழிலை நோக்கமாகவும் அடிப்படையாகவும் மாற்றியமைக்கப்பட்டிருக்கிறது!

“**கல்வி கரையில் கற்பவர் நாள் சில**” என்றதற்கேற்ப, நோக்கம் சிறுத்திருந்தாலும், கல்வியின் பரப்புப் பெருகியுள்ளதை மறுக்க முடியாது.

பட்டங்களும், பட்டயங்களும் படிப்பின் குறியீடுகளாக உள்ளன. பட்டங்களை வைத்தே ஒருவருடைய கல்வி மதிப்பிடப்படுகிறது. “**கல்வியின் முக்கிய குறிக்கோள் அறிவு அன்று; நல்ல நடத்தையே**” (The great aim of Education is not Knowledge but behaviour) என்ற ஹெர்பர்ட் இசுபென்சரின் கருத்தெல்லையைக் கடந்ததாகக் கல்வி மாறிவிட்டது.

நன்னடத்தையை நோக்கமாகக் கொண்ட கல்வி வழங்கப்பட்ட காலத்தில், கற்பிப்பாரும் குறைவு, கற்பாரும் குறைவு. அதனால்தான் அன்றும் கள்ளரும், காழகரும் இருந்தனர். கற்கும் வாய்ப்பில்லாதவரும் கற்றார் வாய்வழிக் கேட்டும் பயன் பெறலாம் என்னும் நோக்கோடுதான் அறநூல்கள் படைத்துக் கொடுக்கப்பட்டன.

“**கற்றிலன் ஆயினும் கேட்க, அஃதொருவற்கு
ஒற்கத்தின் உற்றாம் துணை**” என்றார் வள்ளுவர்.

புறப்பொருள் பற்றிய கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் பலவற்றிலும் கல்வியின் சிறப்பு எடுத்துரைக்கப்பட்டு, அதன் இன்றியமையாமை வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. புலவர்கள் கல்வியை வலியுறுத்திய அளவுக்கு அரசு கட்டிலிலிருந்தவர்கள், கல்விச் சாலைகளைக் கட்டித் தரவில்லை. மக்களே தம் முயற்சியால்தான் அன்று கற்றனர். ஆனால், இந்நாள் நிலை அப்படியல்லவே! எத்தனை பல்கலைக் கழகங்கள்! கல்லூரிகள், மேல்நிலை, உயர்நிலை, நடுநிலை, தொடக்கப் பள்ளிகள்! கற்பாரின் எண்ணிக்கை உயர்ந்திருக்கிறது. ஆனால், நன்னடத்தை நெறிகள் உடைபட்டுக்கிடக்கின்றனவே. ஏன்?

அதிகம் படித்து, உயர்ந்த பொறுப்பில் இருப்பவர்கள் கூட, செய்யக் கூடாதவற்றைச் செய்து, நாட்டுக்கே இழக்கையும், இடையூறுகளையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர். இளைய தலைமுறையினரிடம் ஈவு, இரக்கம் குன்றிவருகின்றன. எதைச் செய்தேனும் பொருளை ஈட்டிவிட வேண்டுமென்ற வேட்கை நீதிநெறியின் நெஞ்சை இறுக்கிக் கொண்டு கொண்டிருக்கிறது. இதற்கெல்லாம் காரணம்? இந்நாள் கல்வி, தொழிலை நோக்கமாகக் கொண்டிருப்பதுதான்.

உளவியல், உடலியல் மாற்றத்தால்(Teenage) வளர்இளம் பருவத்தினரிடம் ஏற்படும் மனமாற்றங்களைப் பண்படுத்தி நெறிகாட்டும் கல்விமுறை முற்றாகக் கைவிடப்பட்டதே இன்றைய பல அவலங்களுக்கு அடிப்படையாகியிருக்கின்றது. ஆங்காங்கே தக்க காரணமின்றியும், பொறுத்துக்

கொள்ளக் கூடிய குறைகளுக்காகவும் கூட வன்முறை வெடித்துப் பொதுச்சொத்துகள் பாழடிக்கப்படுகின்றன. ஏதுமறியாச் சிக்கலுக்குச் சிறிதளவும் பொறுப்பாகாத மக்கள் இன்னலுக்கு ஆளாக்கப்படுகின்றனர். அரசின் உடைமை என்பது நம் உடைமை என்னும் அறிவுமின்றி அடித்து நொறுக்குவதும், எரித்துச் சாம்பலாக்குவதும் நிகழ்கின்றன.

படிக்கும் பருவத்தில் இளைஞர்களுக்குத் தொழிலறிவு மட்டில் புகட்டப்படுவதால் பொது அறிவு மங்கி மறைந்து வருகிறது. பண்படுத்தாத நிலத்தில் ஊன்றிய விதையாகவே இளைய தலைமுறை மனத்தளவில் நொடிந்தும், மடிந்தும் வருகின்றது. நாட்டில் வளர்ந்து வரும் வன்முறைப் போக்குக்குக் கரணியம் நம் கல்வி முறையே! கற்பிக்கும் ஆசிரியரையே கேலிபேசும் மாணவர்களின் போக்கு, காட்சி ஊடகங்களாலும் வளர்க்கப்படுகிறது. இதற்கு மாற்றே இல்லையா? ஏனில்லை?

“எல்லார்க்கும் நன்றாம் பணிதல் அவருள்ளும்
செல்வர்க்கே செல்வம் தகைத்து”.

(குறள்-125)

இவர், அவர் என்றில்லாமல் அனைவருக்கும் நன்மை பயப்பது அடக்கம். அதிலும், செல்வந்தர்களுக்குக் கூடுதல் பெருமையை, நற்பெயரை ஈட்டித்தரக் கூடியது அடக்கமுடைமை. இதைப் போன்றே நல்ல படிப்பினையைக் கற்க, கற்றதை நினைவூட்ட எல்லாப் பருவமும் ஏற்றதே, கற்போரில் சிறுவர், இளைஞர் என்னும் பாகுபாடின்றி நற்பண்புகளைப் புகட்டலாம்.

பண்பாடுகளைக் கற்பித்தலுக்குச் சிறுவர்களைவிட, இளைஞர்களே ஏற்றவர்கள். என்னதான் அறிவியல் கல்வி, பொறியியல் கல்வி, மருத்துவக் கல்வி என்று காலத்திற்குத் தேவையான கல்வியைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கற்றாலும், வாழ்க்கைக் கல்வியாக, அறம், பொருள், இன்பத்தை முறையாகக் கல்லாத கல்வி முழுமை பெற்றதாகாது. பள்ளிகளில் பாலியல் கல்வியைப் புகட்ட வேண்டுமென்ற கோரிக்கை கூட எழுப்பப்படுகிறது. அந்தக் கல்வியும் முறையாகப் பயன்பட, அறக்கல்வி உதவி செய்யும். பாலியல் கல்வியால் ஏற்படும் பயனைப் பக்குவப்படுத்தி இரட்டிப்பாக்கப் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் பயிற்சி உதவும்.

ஆங்கிலம் பயன்படுத்தாத நாடுகளில், எடுத்துக்காட்டாக உருசிய நாட்டில் தொழிற்கல்வியோ, மருத்துவக் கல்வியோ பெறச் செல்லும் பிற நாட்டு மாணவர்கள் முதலாண்டில் உருசிய மொழியைக் கட்டாயமாகக் கற்றாக வேண்டும் என்பதைப் போன்று, எந்த மேற்படிப்பானாலும் ‘திருக்குறள்’ கட்டாயப் பாடமாகக்

கற்பிக்கப்பட வேண்டும். காப்பியங்களில் மட்டுமல்ல, புராணங்களில் கூட இளைஞர்களைப் பண்படுத்தக் கூடிய, நெறிப்படுத்தக் கூடிய பாடல்கள் உள்ளன. அவற்றைத் துறைக்கேற்றவாறு தேர்ந்தெடுத்துப் பாடமாக வைக்க வேண்டும். எந்தப் பட்டப் படிப்பாயினும், அதை எந்த மொழியில் கற்றாலும், தமிழ்ப் பாடத்தைக் கடைசி வரை கற்க வேண்டிய நிலை ஏற்படுத்தப்பட்டால்தான், படித்தவர்கள் பண்பாளராகத் திகழ்வர். அவ்வாறன்றி வெறும் தொழிற்படிப்பால், அவர் அத்தொழிலில் வல்லவராகத் திகழலாமேயன்றி நல்லவராக விளங்க முடியாமற் போகும்.

நாட்டில் அமைதியும், ஒழுங்கும், அல்லவை நடவாத சூழலும் நிலவ வேண்டுமானால், அவப்பெயரை ஈட்டித்தரும் கையூட்டு ஒழிய வேண்டுமானால், (அ) குறைய வேண்டுமானால் தொடக்கப்பள்ளி முதல், பல்கலைக் கழகப் பட்டப்படிப்பு வரை எல்லா நிலைகளிலும் தமிழ்ப் பாடம் கற்பிக்கப்பட வேண்டும். வாழ்க்கையின் நோக்கம் அறம், பொருள், இன்பந்தாம். இம்மூன்றில் ஒன்றொழிந்தாலும் அவலந்தான். கடைசிவரை தமிழைக் கற்பவர், எந்த நிலையிலும் அறம் அல்லாத செயலுக்கு ஆட்படமாட்டார். இஃது அரசியலுக்கும், ஆன்மிகத்திற்கும் கூட பொருந்தும்.

வள்ளலார் முன்னும் பின்னும்

இறைவன் என்னும் சொல் இலக்கியங்களில் அரசனைக் குறிக்க ஆளப்பட்டிருக்கிறது. திருக்குறளில் இறைமாட்சி என்னும் அதிகாரத்தை இதற்கோர் எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ளலாம். கோயில் என்பது மன்னனுடைய மாளிகையையே குறித்தது. இவ்விரு சொற்களையும் கடவுளாக்கும், அவர்களுடைய சிலைகளை வைத்துத் தொழும் இல்லங்களுக்கும் உரியதாகிவிட்டனர் புராணங்களைப் புனைந்தவர்கள். இடைக்காலத்தில் ஏற்பட்ட பக்தி இயக்கத்தினரின் சமயச்சார்பு போராட்டங்களால் மக்கள் தன்னம்பிக்கை இழந்து கடவுள் நம்பிக்கையைப் பற்றிக் கொண்டனர். இந்த நம்பிக்கையை வளர்க்கத் தமிழையும், மக்களின் பேராசைகளையும் பயன்படுத்திக் கொண்டனர் சமயவாணர்கள். இதற்காக எத்தனை புராணங்கள்? உலகில் மக்கள் பெருக்கத்தில் முதலிடம் வகிக்கும் சீனத்திலோ, பொருளாதார முதன்மை வகிக்கும் அமெரிக்காவிலோ நம் நாட்டில் உள்ள எண்ணிக்கையில் நூறில் ஒரு பங்குக் கடவுள்கள் கூட இல்லை. கடவுள் நம்மைப் படைத்தார் என்பது நம்பிக்கை.

ஆனால், கடவுளை நாம் படைத்தோம் என்பது உண்மை. கடவுள் மாந்தரைப் படைத்திருந்தால் சிலர் வாழவும், பலர் வாடவும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பாரா?

தமிழ் மொழியில் உள்ள அளவு புராணங்கள், வட மொழியைத் தவிர, வேறெந்த மொழியிலாவது இருக்குமா என்பது ஐயமே! இவ்வளவு புராணங்களில், பிறப்பின் பயனாக உலகியல் நலன் குறித்தோ, வாழ்க்கை இன்பத்தை நுகர்வது குறித்தோ, இவர்கள் பாடி மக்களை மகிழ்விக்கவும் இல்லை-வழிகாட்டவும் இல்லை. பிறப்பின் பயனே இறப்பென்பது போல், இறைவனடியைச் சேர்வது குறித்தும், இவ்வுலக வாழ்வு இன்னலின் இருப்பிடம் என்பது போன்றும், எவரும் காணாத, துய்த்தறியாத பேரின்பம் என்று ஒன்று மேலுலகில் இருப்பதாகவும் கூறி, வாழ்க்கைக் குறிக்கோளே இறைவன் அடிசேர்வதென்று பாடிப்பரவி, பரப்பியும் வந்தனர். அப்படிப் பாடிப் பரவியவர்களை அடியார் என்றும், மகான் என்றும் மக்கள் போற்றித் தொழவும் செய்துவிட்டனர்! தேவாரம் பாடிய மூவரில் ஒருவரான அப்பர்,

“எண்ணுக்கேன் என்சொல்லி எண்ணுகேனோ
எம்பெருமான் திருவடியே எண்ணில் அல்லால்
கண்ணிலேன் மற்றோர் களைகண் இல்லேன்
கழலடியே கைதொழுது காணின் அல்லால்
ஒண்ணுளே ஒன்பது வாசல் வைத்தாய்
ஒக்க அடைக்கும் போதுரை மாட்டேன்
புண்ணியா உன்னடிக்கே போது கின்றேன்
பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனே” என்னும் பாடல் இதற்கொரு சான்று.

“எம்பெருமான் திருவடியே எண்ணில் அல்லால் கண்ணிலேன்
மற்றோர் களைகண் இல்லேன்” என்கின்றாரே மக்களை மறந்து!

இவர் சைவர். ஆனால் மாலியர் இப்படியிருக்கமாட்டார்கள் என்றும் சிலர் எண்ணலாம். அவர்களும் பக்தியைப் பரப்பியவர்கள் தாமே. அவர்கள் வணங்கிய கடவுளின் பெயர் வேண்டுமானால் வேறாக இருக்கலாம். கண்டதும் காட்டியதும் இதே வழிதான். இதோ நம்மாழ்வார் பாடியதைக் கேளுங்கள்,

“நீர்நாமது என்றிவை வேர்முதல் மாய்த்து, இறை
சேர்மின்; உயிர்க்கு அதன்றேர் நிறை இல்லை”

அப்பரைவிட நம்மாழ்வார் எவ்வளவு அழுத்தமாகக் கூறுகிறார்! “நீர்நாமது என்றிவை வேர்முதல் மாய்த்து” என்று அழுத்தம் கொடுத்து இவ்வுலக உற்றார் உறவை அடியோடு வெறுக்கும்படியல்லவா கூறுகிறார்! ஏன் உறவை அறுக்க வேண்டும்? இறை சேர்மின் என்கிறாரே, இதுதான் அடியார்களின் வழிகாட்டுதல்.

“வான்கலந்த மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தை
நான்கலந்து பாடுங்கால் நற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே
தேன்கலந்து பால்கலந்து செழுங்கனித் தீஞ்சுவைகலந்தென்
ஊன்கலந்து உயிர்கலந்து உவட்டாமல்இனிப்பதுவே”

என்று நெஞ்சுருகிப் பாடினாரே வள்ளலார், அந்தத் திருவாசகம் தந்த மாணிக்கவாசகர் என்ன கூறுகிறார்? பதினாறும் பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழ்க என வாழ்த்தியா பாடினார்? இல்லையே!

“இருந்தென்னை ஆண்டுகொள் விற்றுக்கொள்
ஓற்றிவை என்னினல்லால்

விருந்தின னேனை விடுதி கண்டாய்” ஆண்டுகொள், விற்றுக் கொள் என்றல்லவா முறையிடுகிறார். இவர்களே இப்படி என்றால், பட்டினத்தார், அருணகிரியாரெல்லாம் எப்படிப் பாடியிருப்பார்கள்? என்ன வழிகாட்டியிருப்பார்கள்? என்பதையும் சிந்திக்க வேண்டும்.

“கையறுவீசி நடப்பதை நாணிக்
கைகளைக் கட்டியே நடந்தேன்,
மெய்யறுக் காட்ட வெருவி

வெண்துகிலால் மெய்யெலாமையகோ மறைத்தேன்” என்று தன்னடக்கமாகப் பாடினாரே புதுநெறி காட்டிய புத்தனுக்குப் பின்வந்து அருள் நெறி காட்டிய வள்ளல் இராமலிங்கர். அவரும் தொடக்க காலத்தில்,

“பொய்யுடையார் விழைகின்ற புணர்ச்சி விழைந்தேனோ
புண விழைந்தேனோ வான்காண விழைந்தேனோ
மெய்யுடையாய் என்னோடு நீவினையாட விழைந்தேன்
வினையாட்டென் பதுஞானம் வினையும்வினை யாட்டே”

என்றே பாடினார்.

இயற்கையான மாந்த வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டாமல் தாங்கள் உணர்ந்த நெறியை உகந்த நெறியாகக் கற்பிக்கவே அடியார்கள் விரும்பினர். இருப்பதை விட்டொழித்துப் பறப்பதற்கு ஆசைப்படுவதாகவே ஆன்மிகம் கற்பிக்கப்பட்டது. வள்ளலாரும் தொடக்கத்தில், முன்னோடிகளைப் போன்றே சிந்தித்தார். ஆனால், நடைமுறை வாழ்க்கையைக் கற்றுணர்ந்து தேறிய பின்னர் அவர் பண்பட்டவராகப், பரலோக நினைவை மாற்றிக்கொண்டு, தன்னோடு வாழும் மக்களைப் பற்றி எண்ணத் தலைப்பட்டார். ஆனால், பலர் அவருடைய முற்பாதியைப் பற்றி நிற்பதிலேயே அக்கறை காட்டுகின்றனர்.

வள்ளல் இராமலிங்கரை மிகச் சிறந்த சிந்தனையாளராக, உயர்ந்த வாழ்க்கை நெறியைப் புகட்டிய மாமனிதராக ஏற்று, அவருடைய கொள்கைக்

கோட்பாட்டின்படி வாழ முயலாமல், அவரையும் கடவுளாக்கி, வழிபாடு செய்வதில் மனநிறைவெய்துகின்றனர். நாயன்மார்களைப் போன்றும், ஆழ்வார்களைப் போன்றும் அவரையும் எண்ணத் தலைப்பட்டுவிட்டனர். இது மயிலாடக் கண்டுவக்காமல், அதன் சிறகைப்பிடுங்கிக் காண அவாவறுவதை ஒப்பதே! கட்டுக் கதைகளால் வள்ளலார் பக்கம் இட்டுச் செல்லவும் முயன்றனர். நடக்க இயலாததையும், செய்ய முடியாததையும் செய்ததாகக் கூறினால் மட்டுமே மக்களுக்கு மகான்களிடம் பற்று ஏற்படும் என்னும் எண்ணம் எல்லா மதத்தவரிடமும், சமயத்தவரிடமும் உண்டு. அந்தப் பண்பு வள்ளலார் தொண்டர்கள் சிலரிடமும் அரும்பிப் பரவியது. இது தடுக்கப்பட வேண்டிய தவறு.

வள்ளலாரின் முதல் ஐந்து திருமுறைகள், அவரை அடையாளம் காண உதவுவதாக அமையவில்லை. அவை பூவாகப், பிஞ்சாகக் காயாகக் கருத்த தக்கவை. ஆறாவது திருமுறைதான் வள்ளலாரை உலகம் கண்டு வியக்க வைத்த மாந்தநேயராக அடையாளப்படுத்துகிறது. பண்பட்டு வளர்ச்சியடைந்த நிலையில் ஒருவர் கூறும் கருத்தே முழுமையானது; முடிவானது. வாழ்க்கை என்பது முதல் நடு இறுதி என்னும் முப்பகுப்பை உடையது. இதில் முதலிரண்டு பருவகாலத்ததைவிட, மூன்றாவதையே கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

கதர்ப்பாட்டும், மயிலம் சுப்பிரமணியர் துதியமுதும் பாடிய கனகசுப்புரத்தினத்தை மக்கள் மறந்துவிட்டனர். அவர்

“கடவுள் கடவுள் என்றெதற்கும்
கதறுகின்ற மனிதர்காள்!
கடவுள் என்ற நாமதேயம்
கழறிடாத நாளிலும்
உடைமையாவும் பொதுமையாக
உலகுநன்று வாழ்ந்ததாம்
கடையர் செல்வர் என்ற சொல்லைக்
கடவுள்பேர் இழைத்ததே!”

என்ற சிவவாக்கியார் அடியொற்றிப் பாடியபோதே புரட்சிக் கவிஞரானார். அவ்வாறே நிலைத்தார். பாரதிதாசன் என்பவர் கதர்ப்பாட்டுக்காரர் அல்லர். ‘தனை அறு’ என்று பாடியவரைத்தான் உலகம் அறிந்திருக்கிறது.

கடவுள் மறுப்பாளராக மக்கள் மன்றத்திற்கு வந்த கண்ணதாசன், ‘கிருஷ்ணார்ப்பனம்’ என்று குரல் கொடுப்பவராக மாறினார். அர்த்தமுள்ள இந்து மதம் நூலால், ஆழ்ந்த நம்பிக்கையுள்ள இந்து மதவாதியாகவே மக்கள் மனத்தில் நிறைந்திருக்கிறார். இப்படி, ஒருவருடைய இறுதிக்கால வாழ்க்கையும் கொள்கையுமே அவரை அடையாளப்படுத்துகின்றன.

ஈரோட்டுச் சீயம் தந்தை பெரியார் தமிழ்நாட்டில் பேராயக் கட்சியின் பெருமகனாகவே தொடக்கத்தில் திகழ்ந்தார். ஆனால், அவரே “காங்கிரசை ஒழிப்பதே என் முதல் வேலை” என்று கூறி, அக்கட்சியை விட்டு வெளியேறித் தனிக்கட்சி கண்டு, காங்கிரசையும், கடவுளையும் எதிர்த்தார். அப்படிச் சொன்னபடி செய்து காட்டிப் போராடிய பெரியார்தான் மக்கள் இதயத்தில் இன்றும் இருக்கிறார்.

“எந்தைநினை வாழ்த்தாத பேயர்வாய் கூழுக்கும்

ஏக்கற் றிருக்கும் வெறுவாய்

எங்கள் பெருமானினை வணங்காத மூடர்தலை

இகழ்விற கெடுக்கும் தலை

கந்தமிகு நிள்மேனி காணாத கயவர்கள்

கலநீர் சொறிந்த அழகன்

கடவுள்நீன் புகழ்தனைக் கேளாத வீணர்செவி

கைத்திழவு கேட்குள் செவி” - முருகன் தோத்திரம். பா.9

என்றெல்லாம் வன்சொற்களை வரிசைப்படுத்திக் கடவுள் பற்றை வெளிப்படுத்திய இராமலிங்கரை நினைத்தால் அது கனியை விலக்கிக் காயைக் கவர்ந்த கதையாகும்.

“தெய்வங்கள் பலபல சிந்தனைசெய் வாரும்

சேர்கதி பலபல செப்புக்கின்றாரும்

பொய்வந்த கலைபல புகன்றிடுவாரும்

பொய்ச்சம யாதியை மெச்சுகின்றாரும்

மெய்வந்த திருவருள் விளக்கமொன் றில்லார்

மேல்வினை வறிகிலர் வீண்கழிக் கின்றார்

எய்வந்த துன்பொழிந் தவர்க்கறி வருள்வீர்

எனைப்பள்ளி யெழுப்பிமெய் யின்பந்தந் தீரே”

(அருடபா-விண்ணப்பம் 38)

என்ற வள்ளலாரே மாந்தநேயப் பற்றாளர்தம் அகமுறையும் அருளாளர்.

காரல்மார்க்கைப் போன்று புதுநெறி புகன்ற புரட்சியாளர் இராமலிங்கர். அவரை ஆன்மிகவாதியாகப் பார்ப்பவர்கள் உருவழிபாட்டில் அக்கறையும், நம்பிக்கையும் கொண்டவர்களாகவே இருக்க முடியும். மாந்தநேயராக, நன்னெறி காட்டிய நாயகராகப், புதுமை விழைந்த புரட்சியாளராகக் கருதுவோரே, அவரை முழுமையாகப் புரிந்துகொண்டவர்கள். அவருக்கு ஆலயம் கட்டி, மணியடித்துப் பூசை செய்பவர்கள் மூட பக்தியாளர்கள். அவருடைய கொள்கையைப் புரிந்துகொண்டு, அதை வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிப்போரே உண்மையான வள்ளலார் பற்றாளர்கள்.

‘சன்மார்க்கம்’, ‘ஆன்மநேயம்’, ‘ஒருமைப்பாடு’ என்னும் முப்பட்டைக் கண்ணாடி அவர். அவருக்கு, மார்க்கக்குக் கிடைத்த லெனினைப் போன்றோ, புத்தனுக்குக் கிடைத்த அசோகனைப் போன்றோ ஒருவர் கிடைத்திருந்தால் வள்ளலாரின் புரட்சிக் கருத்து வையமெங்கும் பரவி மக்களைப் பின்பற்றச் செய்திருக்கும். வாய்ப்பும், வசதியும் கொண்ட மாணவர்கள் அவருக்கு அமையாமற் போனது பெருங்குறை.

சமயப் பரப்புரை செய்தவர்களுக்கு மன்னர்கள் துணை நின்றதால்தான், பல மதங்கள் வேர்பிடித்து நிலைத்து நிற்க முடிந்தன. அசோகன் என்னும் மன்னன் இல்லாமற் போயிருந்தால் பௌத்த மதம் ஆசிய நிலக்கூறில் மக்கள் பின்பற்றும் மதமாக இருக்க முடியாது. சோழரும், பாண்டியரும் பின்பலமாக இல்லாமற் போயிருந்தால் தமிழகத்தில் சிவனியமும், மாலியமும் நிலைத்திருக்குமா? சமணந்தான் சாயம் வெளுத்த துகிலாகியிருக்குமா? எவ்வளவு சிறந்த கொள்கையாக இருந்தாலும், பரப்பிட அடியார்கள், மாணவர்கள், தொண்டர்கள் அடிப்படைத் தேவை.

வள்ளலார் கூறிய சன்மார்க்கமான ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடு பரவியிருக்குமானால், மார்க்சீயத்திற்கு இணையானதாக மக்களால் மதிக்கப்பட்டிருக்கும். வன்முறையாளர்களே, நம்மை ஆளத்தக்கவர்களாக மாறியிருக்கும் மக்கள் ஆட்சிமுறை, களங்கமற்றதாக இருக்கும்.

“கருணையிலா ஆட்சி கடுகி யொழிக
அருணயந்த நன்மார்க்க ராள்-தெருணயந்த
நல்லோர் நினைத்த நலன்பெருக நன்றுநினைந்து
எல்லோரும் வாழ்க இசைந்து”

- அருட்பா-

என்று, அன்று வெள்ளையராட்சியை எண்ணிப் பாடிய அடிகளார் இன்றிருந்தால், ஆள்பவர் யார் என்பதை அடையாளம் காட்டியிருப்பார். பரலோக சிந்தனையை விட்டொழித்து வாழலக சிந்தனைக்கு வந்ததாலேயே வள்ளலாரால் இப்படி நிகழாட்சி நிலையை எண்ணிப் பாட முடிந்தது. “கடவுளை மற, மனிதனை நினை” என்னும் கொள்கையை வள்ளலார் நெருங்கி வந்ததைப் பொறுக்க முடியாத ஆன்மிகர்களில் சிலர் அவர்மீது காழ்ப்புணர்ச்சியைக் காட்டத் தொடங்கினர்.

“இருட்சாதித்ததுவச் சாத்திரக் குப்பை இருவாய்ப் புன்செயில் எருவாக்கிப் போட்டு, மருட்சாதி சமயங்கள் மதங்களாச் சிரம வழக்கெலாங் குழிகொட்டி மண்முடிப் போட்டு” என்றும் “ஸ்ரீரங்கநாதரையும் தில்லை நடராசரையும் பீரங்கி

கொண்டு பிளக்கும் நாள் எந்நாளோ” என்றும் பாடியவர்களே படித்தயர்ந்து போகாமளவுக்கு வள்ளலார் பகுத்தறிவு முழக்கமிட்டதால்தானே யாழ்ப்பாணம் ஆறுமுக நாவலர் அருட்பாவை மருட்பா என்றார். இப்படி, நிகழ்கால அவலங்களைக் கடிந்துரைக்கத் தொடங்கிய போதே வள்ளலார் மக்களை மிக நெருங்கி வந்துவிட்டார். இதுதான் மகேசனையே எண்ணிக் கிடந்தவர்களுக்கும் மருட்சியை ஏற்படுத்தியது.

எழுத்துப் புரட்சி மட்டுமன்று, கருத்துப் புரட்சியும் செய்த அடிகளாரை, அவரைப் பின்பற்றுபவர்களாகக் கூறிக்கொள்ளும் சிலர் ஆன்மிகக் கொட்டடிக்குள் வைத்துப் பூட்டிவிட முயல்கின்றனர். அந்த முயற்சியின் முதல்படிதான் திரு.சபானந்த சிவாச்சாரியார், வடலூர் (ஞான சபை) அறிவரங்கக் கருவறையில் இலிங்க உருவத்தை வைத்து வழிபட முனைந்தது.

உருவ வழிபாடு பல ஐயங்களுக்கும், மறுப்புக்கும்-எதிர்ப்புக்கும் இடமளிக்கும் என்பதால், இசுலாத்தைப் போன்றே வள்ளலார் உருவ வழிபாட்டை ஒதுக்கி ஒளிவழிபாட்டைப் புகுத்தினார். ஒளி என்பது அறிவின் குறியீடு. அறிவைப் பயன்படுத்தத் தூண்டும் முயற்சியாகவே வள்ளலார் ஒளி வழிபாட்டை அறிமுகப்படுத்தினார். **நம்மவர்கள் உடலுழைப்பின் மீது வைத்த நம்பிக்கையை அறிவின் மீது வைக்கவில்லை. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை நம்மவர்களின் அறிவுப் பயன்பாட்டைக் குறைத்து வைத்ததில் ஆன்மிகத்திற்குப் பெரும் பங்குண்டு.** ஆனால், அவர் பெயரால், அவர் உருவாக்கிய இடத்திலேயே உருவ வழிபாட்டுக்குக் கால்கோள் செய்தது அடாவடித்தனமா? ஆணவமா? இதுதான் ஆன்மிகமா?

“சாதியும் மதமும் பொய்யென

ஆதியில் உணர்த்திய அருட்பெருஞ்சோதி ” என்று அடிகளார் பாடியதுதான், 1872ஆம் ஆண்டு பிரிட்டானிய அரசு, சாதிக்கு எதிரான சட்டம் கொண்டுவரத் தூண்டுதலாக அமைந்ததாக நீதியரசர் சந்துரு கூறியிருப்பதை எண்ணிப் பார்த்தால், வள்ளலார் இந்நாள் சீர்திருத்த வாணர்களுக்கெல்லாம் முன்னோடி, வழிகாட்டி என்பதும், அறச்சிந்தனையாளர், தீமை கண்டு பொங்கும் நேரிய கவிஞர் என்பதும் புரியும்.

“அருட்பெருஞ் ஜோதிதனிப் பெருங்கருணை” என்னும் சொற்றொடரை, வள்ளலார் அடியார்கள், சிவனிய அடியார்கள் உச்சரிக்கும் ‘நமசிவாய’ என்பதைப் போன்றும், மாலியார் கூறும் ‘நாராயண’வைப் போன்றும் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். வள்ளலாரின் அகத்தைப் புரிந்து கொண்டால் இச்சொற்றொடரின்

ஆழ்ந்த பொருள் புலப்படும். ஜோதி என்னும் வடமொழிக் சொல்லுக்கு ஒளி என்பதே பொருள். கருணை என்னும் சொல்லுக்கு அருள், இரக்கம் என்பது பொருள். அறிவின் பயன்பாட்டையும், உயிரிரக்கத்தையுமே வள்ளலார் அடிப்படைக் கொள்கையாகக் கொண்டிருந்ததையே இச்சொற்றொடரால் அறிய முடிகிறது.

தனிப்பெருங்கருணை என்றதேன் என்பதைச் சிந்திக்கும் போது, வள்ளலாரின் அடிமனத்தில் முடிக்கருத்தாக உயிரிரக்கக் கோட்பாடு நிலை கொண்டிருந்ததைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். வள்ளலாரைப் பற்றிப் பேசும் எவரும், அருட்பாவின் “வாடிய பயிரைக் கண்ட போதெல்லாம் வாடினேன்” என்னும் அடியைப் பயன்படுத்தத் தவறாமையை அறிவோம். இந்த அடியின் சிறப்புத்தான் என்ன?

உயிர் ஒப்பற்றது. இஃது ஓரறிவுயிராயினும் சரி, ஆறறிவு உயிராயினும் சரி, ஆனால், நடைமுறையில் எல்லாவுயிர்களையும் ஒரே நிலையில் வைத்தெண்ணுவதில்லை. இது சராசரி மாந்தருக்கும் மாமனிதர்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடு. அறிவு எண்ணிக்கைக்கேற்பவே உயிர்களை மக்கள் மதிக்கின்றனர்.

“ஓரறிவுவதுவே யுற்றறிவுவதுவே” என்று தொடங்கி

“ஆறறிவுவதுவே அவற்றொடு மனனே” என்று ஒன்று முதல் ஆறறிவு உயிர்வரை தன் இலக்கணத்தின் மூலம் வரிசைப்படுத்தியிருக்கிறார் தொல்காப்பியர்.

ஆறறிவுடைய மாந்தர் செய்த சட்டத்தில், தன் இனத்திற்கு மட்டுமே முதன்மையளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு நடைப்பயணியின் மீது வண்டி மோதி அவர் உயிரிழக்க நேரிட்டால் சட்டம் அதைக் குற்றமாகக் கருதுகிறது. ஆனால், ஐயறிவு உயிரினமான நாய் மீது வண்டி மோதி அஃது உயிரிழந்தால் அதற்குக் கேள்வி எழுவதில்லை. பணக்காரர் வீட்டு நாயென்றால் வினா எழும். ஆனால், வள்ளலார் ஓரறிவுயிரான பயிர் வாடக் கண்டபோதே வாடினார் என்றால் அவருடைய உயிரிரக்கக் கோட்பாட்டின் உயர்வு விளங்கும். சாதிக்கொரு நீதி கூறிய மனுவை மதிப்பவர்களுக்கு வள்ளலாரின் தனிப்பெருங்கருணையின் தத்துவ உயர்வு புரியாது. ஓரறிவுயிர்க்கே உள்ளம் வாடினார் என்றால், ஆறறிவு மாந்தரை எந்த அளவுக்கு நாம் இரக்க உணர்வோடு அணுக வேண்டும்? இதை வலியுறுத்தவே தனிப்பெருங்கருணை சொற்றொடரை அவர் அறிமுகப் படுத்தியதாகக் கருத வேண்டும்.

ஆன்மிகம் என்றால் அஃது அகச்சுத்தம்-ஆன்மநேயம்- அறச்செயல் என்று பொருள் கொள்ளாமல், ஆசையை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் ஆதாரம், அச்சத்தைப் போக்கும் பாதுகாப்பரண் என்றெண்ணுவோம், வள்ளலாரையும் இந்த எண்ணச் சிமிழுக்குள் அடைக்க முற்படுவதை ஏற்காத நீதியரசர், அடிகளாரின் எண்ணம் என்ன என்பதைத் தன் தீர்ப்புரையில், “ஒளி வழிபாட்டையே வள்ளலார் வலியுறுத்தினார் என்று கூறி இதில் பங்கேற்பவர்களுக்கு, வேதங்களிலோ, ஆகமங்களிலோ, புராணங்களிலோ, இதிகாசங்களிலோ நம்பிக்கை இருக்கக் கூடாது. இதில் பங்கேற்பவர்களுக்குச் சைவம், வைணவம், வேதாந்தம், சித்தாந்தம் ஆகிய பிற மதங்களின் மீது நம்பிக்கை இருக்கக் கூடாது ” என்ற வள்ளலாரின் நெறியைச் சுட்டிக் காட்டியிருப்பதை எத்தனை வள்ளலார் வழிபாட்டாளர்கள் ஏற்றுச் செயல்படுகின்றனர்?

தேவார மூவரில் மூத்தவரான திருநாவுக்கரசர் சிவனடியார். சிவனை ஆதாரமாகக் கொண்டது சிவனியம் (அ) சைவம். இஃது இந்து மதப் பெரு மரத்தின் கிளைகளில் ஒன்று. திருநாவுக்கரசர் திருநீற்றை நெற்றியை மறைக்குமளவுக்குப் பூசிக் கொண்டவர். இந்தக் காட்சியைத் திருத்தொண்டர் புராணத்தை இயற்றிய தெய்வப்பலவர் சேக்கிழார்,

“தூயவெண் ணீறு துதைத்தபொன்

மேனியும் தாழ்வடமும்

நாயகன் சேவடி தைவருள்

சிந்தையும் நைந்துருகி” என்று பாடுகிறார். பொதுவாகத் திருநீற்றை நெற்றியில் அணிவதே இயல்புநிலை. இறையன்பில் தோய்ந்த அடியார்கள் சிலர் அதை உடலின் மேற்பரப்பு முழுவதுங்கூட பூசிக்கொள்வதுண்டு. இதையே ‘துதைத்த பொன் மேனி’ என்கிறார் சேக்கிழார். ஆனால், வள்ளலார் ? அவர் சமயவாதியல்லர். எனவே சமயக்குறியாகிய நீறணிவதைத் தவிர்த்தார். அடிகளாரும் தொடக்கத்தில்,

“இனிய நீறிடா ஈனநாய்ப் புலையர்க்

கள்ளில் பாதியும் ஈகுதல் ஒழிக

இனிய நீறிடும் சிவனடி யவர்கள்

எம்மைக் கேட்கினும் எடுத்தவர்க்(கு)ஈக

இனிய நள்ளெறி ஈதுகாண்”

(அருட்பா-பதிகம் 7 பா.8)

என்று ஆன்மிகச் சினம் கொப்பளிக்கக் கூறியவர்தான். கவியரசு கண்ணதாசனைப் போன்று போற்றுவதிலும், தூற்றுவதிலுங்கூட ஆதியில் வள்ளலார் சராசரி மாந்தனாகவே விளங்கியிருக்கிறார் என்பதற்கு இப்பாடலே சான்று.

வள்ளலாரின் அடியார் என்பதன் அறிகுறியே நெற்றி நிறைந்த நீறு என்பதாக எண்ணிக்கொண்டு பலர் வேடதாரிகளாக அலைகின்றனர்.

“மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா உலகம்

பழித்தது ஒழித்து விடிள்” என்ற திருவள்ளுவரை அறிந்தவர் வள்ளலார். ஒழிக்க வேண்டியவற்றை ஒழித்து, ஒழுக்கக் குன்றாக உயர்ந்து நின்ற வள்ளலார் நெற்றியில் நீறணிவதையும் பிற்காலத்தில் தவிர்ந்துவிட்டார். இதை வள்ளலார் நெறியைப் பரப்புவதற்கென்றே வள்ளலார் பணிமன்றத்தை ஏற்படுத்தி நடத்திவரும் அருட்செல்வர் நா.மகாலிங்கம் சொற்களிலேயே அறிவது சிறப்பாகும்.

“சிதம்பரத்திலிருந்து வெளியேறிக் கருங்குழியில் இருந்த காலம்வரை வள்ளலார் திருநீறு அணிந்திருந்தார். கருங்குழியிலிருந்து சித்திவளாகம் சென்ற பிறகு, திருநீறு அணியவில்லை. பரிபக்குவ நிலையை அடைந்த பிறகு அவர் வாழ்ந்த வாழ்க்கைதான் நாம் கவனிக்கத் தக்கது. மேலும் வள்ளலார் சமயம் கடந்த சமயம் கண்டவர்”. (ஜீ.வி.23.5.2010)

“வள்ளலார் தெய்வ நிலையங்களை இந்து அறநிலையத் துறையிலிருந்து விடுவித்து முதல்வரின் கண்காணிப்பில் உள்ள பொதுத்துறையில் செயல்படுமாறு அமைக்கலா” மென்ற அருட்செல்வரின் கோரிக்கையை, முதல்வர் கவனிப்பாரா? சமயம், மதம் கடந்த வள்ளலார் அறமன்றங்களை இந்து மதத்தோடு இணைத்துப் பார்ப்பதும் - நடத்துவதும் சரியல்ல. நல்லதை விரைந்து செய்வதில் வல்லவர்கள் இதைச் செய்யத் தவறினால் வேறு யார் செய்வார் என நம்பமுடியும்? பகுத்தறிவுப்பாதை காட்டிய தந்தை பெரியாரின் தொண்டர்கள் இல்லாமற் போய்விடவில்லையே!

வள்ளலார் கடவுள் அல்லர் - கடவுளடியைப் பற்றுவிதிலேயே குறியாக இருந்தவரல்லர். அவர் ஒரு சீர்திருத்தக்காரர் - புரட்சிக்காரர் - புதிய கொள்கையைத் தந்த புரையற்ற மாமனிதர். 19ஆம் நூற்றாண்டின் புரட்சிக் கவிஞர். அவர் செய்த புரட்சி, பசிப்பிணி போக்கல். அவரையும், அவருடைய கொள்கைக் கோட்பாட்டையும் புரிந்துகொண்டு அவரைப் பின்பற்றுவோம்.

பக்திநெறி காட்டிய பலரும் தங்களை வருத்திக் கொண்டு உருகி உருகிப் பாடினார்களேயன்றிப், பசித்தவர்க்கும், வறுமையில் வாடியவர்க்கும் செயல் மூலம் தீர்வளிக்கவில்லை. சொல்லுவதைப் போன்று செய்வது எளிதானதன்று. இதை உணர்ந்ததால்தானே வள்ளுவரும்,

“சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய அரியவாம்
சொல்லிய வண்ணம் செயல்”

- குறள் 664

என்றார். நடைமுறையில் செய்ய வேண்டிய பொறுப்பிலிருக்கும் ஆட்சியாளரைக் குறைகூறி, வெறும் பேச்சால் ஆறுதலளிக்கும் எதிர்க் கட்சியினர், இடர்ப்படுவோருக்கு இதமாக அதைச் செய்ய வேண்டும், இதைச் செய்ய வேண்டும். இது போதாது. இன்னும் அதிகம் தர வேண்டும் என்று அறிக்கை விடுவதைக் கொண்டும் தெளிவு பெறலாம். இதிலிருந்து மாறுபட்டவர்கள் அண்மைக் காலத்தில் வாழ்ந்த அண்ணல் காந்தியடிகளும், அருளாளர் வடலூர் வள்ளலும்.

அரசியலில் இன்னா செய்யாமை என்னும் கொள்கையை வலியுறுத்தியவர் காந்தியடிகள். “ஊருக்கு உபதேசம், உனக்கல்ல” என்றவரல்லர் அவர். தான் கூறியதைத் தானே கைக்கொண்டு வாழ்ந்து காட்டியவர். தனக்காக அல்லாமல், பிறருக்காகவே தன்னை வருத்திக் கொண்டு பிறர்க்கின்னா விளைவிக்காத பெருந்தகை காந்தியடிகள். அவரைப் போன்றே வாழ்ந்து வழிகாட்டித், தன் கொள்கையை நிலை நிறுத்திச் சென்றிருப்பவர் இராமலிங்க அடிகளார். “ஆருயிர்க் கெல்லாம் நான் அன்பு செயல் வேண்டும்” என்பதே அவருடைய வேட்கையாக, விழைவாக இருந்தது. அன்பு செய்தல் என்றால் என்ன? “வாடிய பயிரைக் கண்ட போதெல்லாம் வாடினேன்” என்றாரே அந்த உயிரிரக்கம் மட்டுமா? அதற்கும் மேலானது அவர் கண்ட பசிப்பிணி போக்கும் செயற்கொள்கை.

பசிப்பினியைப் போக்க அவர் அன்று மூட்டிய அடுப்பு நாளிதுவரை அணையாமல் எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. மற்ற இறை வழிபாட்டாளர்கள் கோயிலுக்குச் செல்லும் போது பலிப்பொருளாக அவர்களுக்கும், பூசாரி, அர்ச்சகர்களுக்கும் மட்டில் பயன்படும் பொருள்களையே எடுத்துச் செல்வர். ஆனால், வள்ளலார் அந்த முறையினின்றும் அடியார்களை மாற்றிப் பசிப்பினியைப் போக்க அன்னமிடக் கூறியதை ஏற்று அவருடைய நேயர்கள் அவ்வாறே செய்து வருகின்றனர்.

“உண்ணாமையின் ஊன்வாழித்
தெண்ணீரின் கண்மல்கிக்
கசிவுற்றஎன் பல்கிளையோடு
பசிஅலைக்கும் பகைஒன்றென்கோ
அன்னதன்மையும் அறிந்து ஈயார்”

(புறம் 136)

என்று துறையூர் ஓடைக்கிழார் பாடியதைப் போன்று இரங்கத்தக்க நிலையில்

இருக்கும் பசியுற்ற மக்கள் பயன்பெறுமாறு வள்ளலார் செய்திருக்கும் பணிக்கு இணையாக வேறெதைக் குறிப்பிட முடியும்? “எத்திசைச்செலினும் அத்திசைச் சோறே” என்றாரே ஒளவையார், அப்படிப்பட்ட நிலைமை ஏழைகளுக்கிருக்கிறதா? ஆனால் வடலூர்க்குச் சென்றால் உண்டு என்னும் நிலை புரட்சிதானே?

பிணிகளிலேயே பெரியது எது? வலியது எது? துன்புறுத்துவதெது? எனக் கேட்டால், பிணியால் பீடிக்கப்பட்டவர்கள் அவரவருக்குற்ற நோயே பெரிதென்பர். ஒரு காலத்தில் தொழுநோயைப் பெருநோய் என்றே குறிப்பிட்டனர். அப்படிப்பட்ட தொழுநோயை ஒழிக்கும் பெருமுயற்சியில் மருத்துவ அறிஞர்கள் வெற்றி பெற்றிருக்கின்றனர். எல்லா நோயும் எல்லாருக்கும் ஏற்படுவதில்லை. ஆனால், பசிப்பிணி ஒன்றுதான் ஏழை பணக்காரன் என்னும் வேறுபாடன்றி எல்லாருக்கும் ஏற்படுகிறது. செல்வந்தன் அதைத் தீர்த்துக் கொள்கிறான். ஏழை அப்பிணியோடு போராடுகிறான். பசி ஒரு பிணியா என்று கூட சிலருக்கு ஐயம் எழலாம். புறநானூற்றுக் காலத்திலேயே பசியைப் பிணியாகவே கணித்திருக்கின்றனர்.

சிறுகுடிகிழான் பண்ணனைச் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் பாடிய பாடல் புறநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளது. அதில் மன்னன், தன் நாட்டு வேளாண்குடிப் பெருமகனைப் புகழ்ந்து பாடுகிறான். அவனுடைய கொடைத்திறம் மன்னனைப் புகழ்ந்து பாடச் செய்திருக்கிறது. அதிலும் தன் வாழ்நாளையும் பண்ணன் பெற்று வாழ வேண்டுமெனப் பாடுகிறான். அப்பாடலின் செய்தியாக இரவலர் தம் சுற்றத்தாருடன் பண்ணன் இல்லத்திலிருந்து சோறு பெற்றுச் செல்கின்றனர். பழமரத்துப் பறவைகளைப் போன்ற ஆரவாரம் கேட்ட, பசிக்காளான பாணன் ஒருவன், உணவு பெற்றுச் செல்லும் வறியவர்களைப் பார்த்துத் தன்பசி தீரவேண்டி, அவனில்லம் செல்ல வழிகேட்கின்றான். பண்ணனை அவன் பசிப்பிணி மருத்துவன் என்று குறிப்பிடுகிறான். இதோ அந்தப் பாடல் அடிகள் :-

“பசிப்பிணி மருத்துவன் இல்லம்

அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமின் எமக்கே”

(புறம் 173)

என்று கேட்டதாகப் பாடல் முடிவடைகிறது.

பசி, ஒரு பிணி தான். அதைத் தீர்ப்பவர் பசிப்பிணி மருத்துவர். அன்று, அம்மருத்துவனாக விளங்கிய சிறுகுடி பண்ணனைப் போன்று வடலூர் வள்ளல் விளங்குகிறார்.

இன்று அரசு நடத்தும் பலமுகாம்களின் முன்னோடி இராமலிங்க அடிகளாரே! அவர் தொடங்கிய பசிப்பிணி மருத்துவ முகாமைச் சிறிய அளவில் அறச்சாலையிலும், பெருமளவில் தைப்பூச நாளிலும் காணலாம்.

சொல்லாட்சி

இரண்டே எழுத்துக்களால் ஆன சொல்லான 'மொழி' என்பதே அறிவின் மூலதனம்! மொழிதான் முன்னேற்றத்தின் முதல்படி. மொழி தோன்றிய பின்னரே மாந்தர்க்கு நாகரிகம் வாய்த்தது. உணர்வுகளை மற்றவர்களிடம் தெரிவிக்கப் பயன்படும் ஊடகம் மொழி. மாந்தரின் கண்டுபிடிப்புகளில் மொழியே அரியது, அனைத்துக்கும் அன்னை போன்றது. எனவே, சொற்களைப் பயன்படுத்துவதில், ஆளுவதில் அதிக அக்கறை செலுத்த வேண்டும். மொழிக்கு முன்னுரிமை தந்தவர்களே முன்னேற்றம் கண்டுள்ளனர்.

மொழிஆளுமை ஓர் அருங்கலை. அதில் தேர்ந்தவர்களே தலைவர்களாக, எழுத்தாளர்களாகப், பாவலர்களாக, ஆசான்களாக ஆகின்றனர்.

“திறனறிந்து சொல்லுக சொல்லை; அறனும்
பொருளும் அதனினூங் கீல்”

(குறள்-644)

என்னும் வள்ளுவரின் கருத்து, சொல்லாட்சியின் சிறப்பைக் கூறிச் செப்பத்தை வலியுறுத்துகிறது.

சொற்களைப் பொருள் வளம் மிக்கவை, ஒலிநயம் சான்றவை என இரு வகையாகப் பகுத்துப் பார்க்கலாம். அப் பகுப்புக்கு, மூன்றாகப் பிரிக்கப்பட்ட எழுத்தினங்கள் துணை செய்கின்றன. இப்பகுப்பில் ஆட்சி எனும் சொல் பொருள்வளம் மிக்கதெனக் கருதலாம். இச்சொல்லுக்கு ஆளுதல், (Governing) உரிமை, வழக்கம், கோளின் பெயர் என்றெல்லாம் அகரமுதலி பொருள் கூறுகிறது. ஒரு சொல்லுக்கு இருபதுக்கும் மேற்பட்ட பொருள்கள் இருக்கும் போது, குறைந்த எண்ணிக்கைப் பொருள்கொண்ட 'ஆட்சி' எப்படிப் பொருள்வளம் மிக்கதாகும்? என்னும் ஐயம் கூட மேம்போக்காக எண்ணும்போது ஏற்படலாம்.

எண்ணிக்கைப் பெருக்கம் மட்டில் சிறப்பின் அடையாளமாகிவிடாது. ஐந்து ஏக்கர் சந்தன மரத் தோப்பு, பத்து ஏக்கர் சவுக்கைத் தோப்புக்குக் கீழாகிடுமா? போர்க்களத்தில் பல வீரர்கள் மாண்டாலும் ஏற்படாத திருப்பம் தளபதி ஒருவர் மாண்டால் ஏற்பட்டு விடுகிறதே!

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வணிகத்திற்கு வாய்ப்புத் தேடி வந்த போர்த்துகீசியரும், பதினேழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் கடைவிரிக்க வந்த பிரிட்டானியரும் இந்தியர்களைவிட எண்ணிக்கை குறைந்தவர்கள் தாமே! நாற்படை நலன்களைப் பெற்றிருந்த நம் நாட்டின் மன்னர்களை அவர்களால் எப்படி வெல்ல முடிந்தது? திட்டமிடல், திறமை, சூழ்ச்சி, துணிவு, இலக்கு இவை அவர்களிடமிருந்தன. பொறுப்பின்மை, பொறாமை, அந்தப்புர ஆசை, அலட்சியம் என்னும் கீழ்மைகளின் பிடியில் நம் மன்னர்கள் இருந்தனர். எனவே, சிறுபான்மை பெரும்பான்மையை வென்றது. இப்படித்தான் சொற்களும் அவற்றின் பொருள் வளத்தால் சிறப்புப் பெறுகின்றன.

மன்னராட்சிக் காலத்தில் உடல்வலிமை, வாள், வேல், குதிரையேற்றப் பயிற்சி, முயற்சி இவற்றில் தேர்ந்தவர்களை ஆட்சிக் கட்டிலில் அமர்த்தி அழகு பார்த்தனர். இந்நாள் நிலை அவையல்லவே! சொல்லாட்சியில் வல்லவர்களே மக்களாட்சி முறையில் நாட்டாட்சியைப் பெறுகிறார்கள். மக்கள் பலர் கள்ளுக்கு மயங்கிய காலம் மறைந்து சொல்லுக்கு மயங்கும் காலம் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. சொல்லாற்றலை உணர்த்த வள்ளுவர் ஓர் அதிகாரமே பாடியிருக்கிறார். அண்ணாவின் சொல்லாட்சிதான் பேராயக் கட்சியிடமிருந்த தமிழ்நாட்டின் ஆட்சியைப் பறித்துத் தி.மு.க.விடம் கொடுத்தது.

“நாநலம் என்னும் நலனுடைமை; அந்நலம்
யாநலத் துள்ளதாஉம் அன்று”

(குறள்-641)

என்று சொல்லாட்சியின் சிறப்பைப் பாடியிருக்கிறார் வள்ளுவர்.

பிறமொழிக் கலப்பு தமிழில் ஏற்படாத காலம்வரை, மக்கள் சொற்களை அவற்றின் உட்பொருளை உணர்ந்து பயன்படுத்தினர். அதற்கு மேலும் அவர்கள் ஆண்ட சொற்களில் அழகும், பொருளும் இருக்க வேண்டுமென்றும் அவாவினர். அவர்கள் இலக்கணம் படித்துவிட்டுப் பேசவில்லை. ஆனால், அவர்களுடைய பேச்சில் இலக்கணம் இடம் கேட்டு அமர்ந்துகொண்டது. அண்மைக்காலம் வரையில், சிற்றூர் மக்கள் ஒருவருடைய பேச்சில் குறை கண்டால் “அவன் எகனை முகனை இல்லாமல் பேசுகிறானே” என்று ஏளனம் செய்யும் நிலை இருந்தது. எகனை, முகனை என்பது எதுகை மோனை என்னும் செய்யுள் உறுப்பின் திரிபுகளே.

பேச்சு வழக்கிலேயே எதுகை, மோனையை எதிர்பார்த்த தமிழர் நாட்டில்தான், பாட்டுக்கே அது தேவையில்லை என்பது புதுமையாகவும், புரட்சியாகவும் போற்றப்படும் நிலை ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மரபை

மதிப்பவர்களைப் புறக்கணிக்கும் போக்கு, கற்றவர்கள் எனக் கருதுபவர்களிடமே காணப்படுகிறது. நிர்வாணப் பட்டணத்தில் கோவணம் கட்டியவன் பித்தன் என்னும் பழமொழி மெய்ப்பிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

பேராசிரியராக இருந்த பெருங்கவிஞர் ஒருவர், புதவிக்காகக் கட்சி மாறுபவர்களைப் போன்று, புகழுக்காகப் புதுக்கவிஞரானார். அவர்,

“எதற்காக எதுகை மோனை

மின்னலைப் பிடித்து

வைக்கவா சட்டி பானை” என்று எதுகை, மோனை ஆட்சியை ஏளனம் செய்திருக்கிறார். அவர், தானொரு மரபு பாவலர் என்பதையும், மேலை நாட்டில் ஒரு சில பாவலர்கள் மரபை மீறியதால் புகழ் பெற்றதை மனதீறிகொண்டே மரபிலிருந்து மாறியிருக்கிறார் என்பதையும் அவருடைய சொல்லாட்சியே காட்டிக் கொடுத்து விடுகிறதே!

மேற்சொன்ன புதுக்கவிதை, மரபு மீறிய கவிதைகளை மின்னலாகவும், யாப்பிலக்கண எதுகை மோனையைச் சட்டி பானை எனவும் பேசுகிறது. மின்னலால் என்ன நன்மை? மின்னலுக்கு நிலைபேறுண்டா? மின்னலை எதற்காகப் பிடித்து வைக்க வேண்டும்? மாந்தர்க்கு உயிரான உணவுப் பண்டங்களை, மழை நீரைப் பிடித்து வைக்க உதவும் சட்டி பானைகளை ஒரு பயனும் நல்காத மின்னலைப் பிடித்து வைக்க ஏன் பயன்படுத்த வேண்டும்?

மொழி வளர்ச்சிக்கும், பயன்பாட்டுக்கும் இன்றியமையா எதுகை மோனை, கணினிப் பயன்பாட்டை நுகர்ந்து கொண்டிருப்பவர்களுக்குப் புரியாது. சொல்லாட்சியில் சுவையைச் சேர்ப்பவை எதுகை, மோனை என்பதை ஆசிரியர்களே மறந்து போனது விந்தையே! ஆயிரக்கணக்கான பாடல்களைப் புனைந்து தமிழை வளப்படுத்திய கம்பர், திருத்தக்கத் தேவர், வள்ளுவர், இளங்கோவடிகள், சேக்கிழார், பரஞ்சோதி முனிவர் முதலானோர் தங்கள் படைப்பாற்றலை இந்தச் சட்டி, பானைக்குள் அடைத்துத்தான் காட்டியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இன்றும் தத்தம் படைப்புகளால் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“சட்டி பானை” என்னும் சொல்லாட்சி பழங்கதைப் பாடலொன்றையும் நினைவுக்குக் கொண்டு வருகிறது. அதன் சுருக்கம் இது. முற்காலத்தில் மன்னர்கள் தங்கள் அவையில் புலவர்களையும் அமர்த்திப் போற்றி வந்தனர்

என்பதற்கு இலக்கிய ஆதாரமும் உண்டு, கதைகளும் உண்டு. ஒட்டக்கூத்தர், காளமேகம், கம்பர், ஓளவையாரைப் பற்றி மட்டுமல்ல, உலகப் பொதுமறையைப் படைத்துக் கொடுத்த திருவள்ளுவரைப் பற்றியும் கதைகளுண்டு. இஃது ஒட்டக்கூத்தரைப் பற்றிய கதைகளில் ஒன்று.

சோழ மன்னன் தன் அவைக்கு வந்து, தன்னைப் புகழ்ந்து பாடும் புலவருக்கெல்லாம், பாடலின் தரம், புலவரின் திறம் குறித்தெல்லாம் கருத்தில் கொள்ளாமல் பரிசும், பாராட்டும் வழங்கி வந்தான். சோழனின் அவைப் புலவரான ஒட்டக்கூத்தருக்குக் 'கன்னா, பின்னா' என்று பாடிவரும் புலவர்களுக்கெல்லாம் பரிசளித்துப் பாராட்டுவது பிடிக்கவில்லை. இதனை மன்னனுக்கு எடுத்துரைத்து, தங்களைப் புலவரெனக் கூறிக்கொண்டு அரசவைக்கு வருபவர்களைக் கேள்வி கேட்டுப், பதிலளிக்க இயலாதவர்களைப் பிடித்துச் சிறையில் அடைக்கச் செய்ததுடன், 'நவராத்திரி' விழாக்காலத்தில் அவர்களை அம்மனுக்குப் பலி கொடுத்தும் வந்தார். இக்கொடுஞ்செயலைப் பொறுக்க முடியாத காளமேகம், இச்செயலைத் தடுக்க உறுதி பூண்டார்.

ஒட்டக்கூத்தரும், காளமேகமும், தமிழ்த் திரைப்படத்தில் நகைச்சுவைக் காட்சியில் வரும் கவுண்டமணி, செந்திலைப் போன்ற மனநிலைப்பாடுடையவர்களாகக் கருதலாம். அந்த அடிப்படைப் பண்பில் இவர்கள் உயர்ந்த நிலையில் மிளிர்ந்தவர்கள். ஒட்டக்கூத்தர், தான் என்ற மனத்திமிர் கொண்டவராகவும், காளமேகம், ஆரவாரமின்றி அவரை எதிர்ப்பவராகவும், இவர்களைப் பற்றிய கதைப் பாத்திர படைப்பின் மூலம் அறிய முடிகிறது. உண்மையிலேயே இவர்கள் இப்படிப்பட்டவர்கள்தாமா என்பது சிந்திக்க வேண்டிய செய்தி. கதைப்படி காளமேகம் ஒட்டக்கூத்தருக்குத் தெரியாமலேயே சிறையில் இருந்த பாவலர்களில் சாதிக்கொருவராக ஐவரைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவர்களுக்கு இலக்கணங்களைக் கற்பித்து ஆசுகவியாக உருவாக்கினார்.

நவராத்திரி விழாக்காலம் வந்தது. மன்னனும் - ஒட்டக்கூத்தரும் எதிரெதிராக இருக்கையில் அமர்ந்து, ஆளுக்கொரு வாளுடன் புலவர்களை அம்மனுக்குப் பலி கொடுக்கக் காத்திருந்தனர். சிறையிலிருந்தவர்களைக் காவலர்கள் அழைத்து வந்தனர். வரிசையில், தன்னால் உருவாக்கப்பட்ட ஆசுகவிகளை முன்னிறுத்தக் காளமேகம் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். காவலர்களும் இந்த ஏற்பாட்டிற்கு ஒத்துழைத்தனர்.

முதல் ஆளாகக் குயவர் வகுப்பைச் சேர்ந்த புலவர், அஞ்சாமல் ஒட்டக்கூத்தர் முன் வந்து நின்றார். இவருக்கு முன் இப்படி யாரும் நடுங்காமல்,

ஒடுங்காமல் இறக்கப் போகிறோமே என்னும் மனத்தளர்ச்சி சிறிதுமின்றி அவைப் புலவர் முன் வந்து நின்றதில்லை. ஆதலால், ஒட்டக்கூத்தருக்குச் சினம் பொங்கிற்று. அதன் வெளிப்பாடாக,

“மோனை முத்தமிழ் மும்மத மும்பொழி

யானை முள்வந் தெதிர்த்தவ னாரடா?” என்று புலமைச் செருக்கோடு வினவினார் ஒட்டக்கூத்தர். இப்படிப்பட்ட வினாக்களுக்கு வந்தவர் கவிதையிலேயே சரியான விடையளிக்காவிட்டாலும் - விடையில் பிழையிருந்தாலும் அவர் தலை வெட்டப்படும் என்பது மரபு! அந்த அடிப்படையில் இவன் தலையைக் கொய்ய அவர் ஆயத்தமாகவும் இருந்தார். குயப்புலவர் பேச்சு வழக்கில் குயவரைக் குசவன் என்பர்). குசவன் என்ற சொல்லைத் திருமூலரும் ஆண்டிருக்கின்றார். அப்பாடல் இது.

“குசவன் திரிகையில் ஏற்றிய மண்ணைக்

குசவன் மனத்துற்றது எல்லாம் வனைவன்

குசவனைப் போல்எங்கள் கோள்நந்தி வேண்டில்

அசைவில் உலகம் அதுஇது வாமே”.

- திருமந்திரம் - இரண்டாம் தந்திரம் - அருளல்-பாடல்: 3.

ஒட்டக்கூத்தரின் வினாவுக்குக் குயப் புலவர் செய்யுளால் பகன்ற விடை இது.

“கூனை யுங்குட முங்குண்டு சட்டியும்

பானை யும்பன்னு மங்குசப் பயல்யான்”

என்று விடையளித்தார். கூன் என்பதற்குப் பெரிய பாத்திரம் என்று பொருள். தாழி, சால் என்பவற்றை அக்காலத்தில் கூன் என்பர். குடம், குண்டு சட்டி, பானைகளைச் செய்யும் குசப்பயல் நான் என்றதில் அங்குசப் பயல் என்ற பொருளும் தொனிப்பதைப் புலவர் அறிவர். ஒட்டக்கூத்தர் தன்னை மதங்கொண்ட யானை என்று கூறிக் கொண்டதை எதிர்க்கும் வகையில் மதயானையை அடக்கவல்ல அங்குசமாகத் தன்னை உருவகப் படுத்திப் பாடியதில் ஒட்டக்கூத்தரால் பிழைகாண முடியவில்லை. எனவே, மாற்று வழியின்றி அப்புலவரைக் கொல்லாமல் விடுத்து அடுத்தவரை அழைத்தார் என்பது கதை. சட்டி பானை அப்படியொன்றும் அற்பமானவையல்ல என்பதைச் சுட்டிக்காட்டவே இக்கதை இங்குக் கூறப்பட்டது.

சொல்லாட்சிக்குத் துணை நிற்பதே இலக்கணம். இலக்கணம், இடர்ப்படுத்தப்படுவதற்காக இயற்றப்பட்டதன்று. மொழி ஒழுங்குக்காகப் படைக்கப்பட்டது. மரபு என்பதற்கு இலக்கணம் என்றும் பொருளுண்டு. எனவே, மரபு பேணப்பட வேண்டும். பேணுவதைப் பெருமையாகக் கருதவேண்டும். மரபு மீறல் என்பது மொழியின் கற்பைக் குலைப்பதற்கு ஒப்பானது.

தமிழ் மரபில், ஆங்கிலம் கற்றவர்களில் சிலர் திரிபுகளைச் செய்து கொண்டிருக்கின்றனர். நீள அகலத் துணியை அழகாக வடிவமைத்து ஆடையாக அணிவதை அவசியம் எனக் கருதுகிறோம். ஆனால், பாடலில் சொல்லழகுக்கு அணி செய்யும் இலக்கணம் வேண்டாமென ஒதுக்குவது சரியாகுமா? விளையாட்டுக் களத்திற்கெல்லாம் அளவும், எல்லையும் இருக்கும் போது, பாடல் இலக்கியத்திற்கு அவை அவசியமில்லையா? எதற்கெடுத்தாலும் மேற்குப் பக்கம் பார்ப்பவர்கள், அவர்களுடைய அறிவியல் படைப்பாற்றலை, சாதியற்ற குமுகாயத்தைப் பார்த்து உருவாக்க முயன்றால் அது முன்னேற்றம்.

யாப்பு எல்லைக்குள்தானே பழம்புலவர்கள் தங்கள் படைப்பாற்றலைப் பதிவு செய்திருக்கின்றனர். “ஆடமாட்டாதவள் கூடம் கோணல்” என்னும் பழமொழிக்கொப்பத் தங்கள் கவிதை ஆற்றலை யாப்பு வரம்புக்குள் கொண்டுவந்து காட்டத் திறன்றது, புதுமை, புரட்சிப் பூச்சுக்களால் இளைய தலைமுறைக்குத் தவறான வழிகாட்டலாமா? மரபைச் சட்டி பாணை என்று ஏளனம் செய்வது பெருந்தன்மையான சொல்லாட்சியன்று. ‘கலாச்சாரம்’ பண்பாடு என்றெல்லாம் சொற்களை ஆள்வோர், நம் முன்னோர் வழியைப் பின்பற்ற வேண்டுமேயன்றி, அயலவர் வழியில் செல்ல முற்படக் கூடாது. மரபில் பாடியவர்கள் பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் கடந்தும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். புதுக்கவிதை முன்னோடிகள் தாங்கள் வாழும் போதே மறக்கப்படுகிறார்கள். புதுக்கவிதைக்கு வித்திட்டதாகப் பேசப்படும் புதுமைப்பித்தன், கதைப்படைப்பால் தான் நிலைபெற்றார். பாரதியார் மரபு கவிதையால் தான் நினைக்கப்படுகிறார். தங்களுக்கு உணரുകோல் தேவை என்பதால், புதியவர்கள் மரபு மீறலுக்கு அவர்களுடைய பெயரைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள் என்பதே உண்மை.

மரபில் திரிபாகவே பாடல் இலக்கியத்தில் புதிய வரவுகளைக் காண முடிகிறது. இவற்றால் தமிழ் வளர்கிறதா? தளர்கிறதா? என்பதை ஓரம் சாராத உயர்ந்தோர்தாம் கூற வேண்டும். பொருள் ஈட்டுவதைப் போன்றே, புகழ் ஈட்டுவதற்கும் தமிழில் கடை விரிப்போர் பெருகி வருகின்றனர். விளம்பரத்தையும், தொழில்நுட்ப முன்னேற்றத்தையும் பயன்படுத்தி மக்கள் மன்றத்தில் தங்களை நிலைப்படுத்திக் கொள்ளவும் முயல்கின்றனர். இதற்காகப் பதவி, பணம், உடைகத்தைப் பயன்படுத்துகின்றனர். மூழ்கும் கலத்தை வான் உணர்தியால் தூக்கி நிறுத்த இயலுமா? காத்திருப்போம், காலம் விடை கூறும்.

‘சொல்லாட்சி’ என்பது சொல்வையு முறை. பொன்னகையில், வைரக்கல்லைப் பொருத்துவதைப் போன்றது இது. இதற்குச் சான்றாகக்

கம்பராமாயணத்திலிருந்து ஒரு மேற்கோளைக் காட்டுவர். இராவணனால் கடத்தப்பட்ட சீதையைக் கண்டு வர இலங்கைக்குச் சென்ற அனுமன், பல்வேறு தடைகள், எதிர்ப்புகளையெல்லாம் கடந்து, சீதையை அசோகவனத்தில் கண்டு, பேசி, நற்செய்தியுடன் மீளவந்து இராமனைச் சந்திக்கின்றான். வந்தவன் இராமனுடைய மனநிலையை உணர்ந்து தான் சந்தித்த இன்னல், இடையூறுகள், எதிர்ப்புகளையெல்லாம் வரிசைப்படி கூறியபின், சீதையைக் கண்டதாகக் கூறி இராமனின் ஆவலைத் தூண்டாமல், அவனுக்கு எது தேவையோ? எது முதன்மையோ அதைக் கூறுகிறான்,

“கண்டனென் கற்பினுக்கு அணியைக் கண்களால்
தெண்டிரை அலைகடல் இலங்கைத் தென்நகர்
அண்டர் நாயக இனித்துறத்தி ஐயமும்
பண்டுள துயரும் என்று அனுமன் பன்னுவான்”

- சுந்தரகாண்டம்-இலங்கை எரியூட்டும் படலம் 1273

என்று பேசியதால் அனுமனைச் 'சொல்லின் செல்வன்' என்று புகழ்ந்துரைக்கின்றனர்.

இப்படி எத்தனைபேர் சொற்களைப் பயன்படுத்துகிறோம்? சொற்களின் பொருளாழம் புலப்பட, ஒருமை பன்மை தெளிவுபடப் பேசுகிறோமா? படிக்காதவர்கள், பாமரர்களின் சொல்லாட்சியில் குறை காண்பதை விடுங்கள். ஊருக்கு 'உபதேசம்' செய்யும் ஊடகத் தாளிகைகளின் சொல்லாட்சியைக் கவனியுங்கள்.

சதுரங்க விளையாட்டில் தேர்ந்தவர் விசுவநாதன் ஆனந்தன். இவரைச் 'செஸ்' வீரர் என்று குறிப்பிடுகின்றன நாளேடுகளும் கிழமை ஏடுகளும். அறிவைப் பயன்படுத்தும் சதுரங்க விளையாட்டில் தேர்ந்தவரை அறிஞர் என்று குறிப்பிடுவதுதானே சிறந்த சொல்லாட்சி? ஏவுகணை விஞ்ஞானியை ஏவுகணை வீரர் என்றா குறிப்பிடுகிறோம்? ஓவியக் கலைஞரை ஓவிய வீரர் என்கிறோமா?

விளையாடும்போது ஒருவரோடொருவர் மோதிக் கொள்வதுண்டு. ஆனால், விளையாட்டணிகள் சந்திப்பதையே மோதல் என்பது சரியா? எல்லார்க்கும் பிடித்தமானதாக ஆக்கப்பட்டிருக்கும் மட்டைப் பந்தாட்டக்குழு விளையாட்டைக் குறிப்பிடும் போது 'நாளை இந்தியா, இலங்கையோடு மோதுகிறது' என்று தலைப்பிட்டு ஏடுகள் எழுதுகின்றன. சந்திப்பிழையைப் பொருட்படுத்தாத போக்கு நிலைபெற்றுவிட்டதைப் போன்றே, சொற்பிழைகளையும் ஏடுகள் செய்யத் தொடங்கிவிட்டன.

இரண்டு நாடுகளின் அணிகள் விளையாடுவதை ஏதோ அந்த நாடே விளையாடுவதைப் போன்றும், வெற்றி தோல்வி காண்பதைப் போன்றும் ஏடுகள் எழுதுகின்றன. மட்டைப் பந்தாட்டத்தில் இலங்கை அணியிடம் இந்திய அணி தோற்றுவிட்டால், 'இலங்கையிடம் இந்தியா தோல்வி' என்று தலைப்பிட்டுச் செய்தி வெளியிடப்படுகின்றது. உண்மையான நாட்டுப்பற்றுடையவர்களின் உள்ளம் இவ்வளவு சிறிய நாட்டிடம் எவ்வளவோ பெரிய நாடு தோற்றுவிட்டதே என்று எண்ணி நோகாதோ? பதினொருவரைக் கொண்ட ஒரு விளையாட்டுக் குழுவின் திறம், திறமின்மை நூறு கோடி மக்கள் கொண்ட நாட்டின் பெருமை, சிறுமையை உறுதி செய்வதாக எழுதலாமா என்று ஏடுகள் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டாமா? படிப்போரும் குறைகளைச் சுட்டிக் காட்டுவதில்லை; எழுதுவோரும் பொறுப்புணர்ந்து செயல்படுவதில்லை என்னும் தண்டவாளத்தில் நம் இதழியல் பயணம் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இவர்கள் விரும்பினால், தமிழ் சீர்குலைந்தும், நலன் குறைந்தும் வருவதைத் தடுக்கலாம்.

மழலைகளின் பேச்சில் உச்சரிப்புக் குறைகாணாது, இனிமை கண்டு பொருளைப் புரிந்து கொள்வதைப் போன்று, ஏடுகளின் சொல்லாட்சிக் குறைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் படிப்பாளிகள், இவர்கள் என்ன கூற நினைக்கிறார்கள் என்பதை மட்டில் புரிந்து கொள்கின்றனர். திங்கள், கிழமை, நாளேடுகள் மொழிப் பயிற்சிக்காகவோ. வளர்ச்சிக்காகவோ நடத்தப்படவில்லையே! சில சிற்றிதழ்கள் மட்டுமே மொழிநலனை முன்னிட்டு நடத்தப்படுகின்றன. பல அவ்விதழ் ஆசிரியரின் புகழாசை நிறைவேற்றத்திற்காகவும், வேறு சில, 'மலர் விளம்பர' வருமானத்திற்காகவும் நடத்தப்படுகின்றன. அவற்றில் சொல்லாட்சி நலனை எதிர்பார்க்கலாமா? பண்டங்களில் கலப்படத்தைத் தடுக்கச் சட்டம் இருப்பதைப் போன்று மொழிக்கும் சட்டம் வேண்டும்.

ஊடகங்களிலேயே மக்களை ஈர்ப்பதில் ஆற்றல் மிக்கதாக விளங்கும் தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகள் மிகச் சிலவற்றை விட, மற்றவை தமிழ்மொழிச் சிதைவு, மற்றும் கலப்படப் பணிகளையே செய்து வருகின்றன. நம் முன்னோரின் படைப்பால் செம்மொழியான தமிழை, இன்றுள்ள தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளால் அடையாளமிழக்கச் செய்யும் பணியே நடைபெற்று வருகிறது. இந்த இழப்பை ஈடு செய்யத் திங்கள்தோறும் உலகத் தமிழ்ச் செம்மொழி மாநாடுகளை நடத்தினாலும் போதாது. காமத் தொடர்பிற்காகக் கட்டிய மனைவியைக் கொன்றவன் காசிக்குச் சென்று

கங்கையில் நீராடுவதை ஒப்பது நம் தொலைக்காட்சிகளின் தமிழ்க் கொலையும், தமிழின் பெயரால் நடத்தப்படும் விளம்பர விழாக்களும்.

சில தமிழ் அலைவரிசை நிகழ்ச்சிகள் தமிழ் தெரியாதவர்களுக்காக நடத்தப்படுவனபோல் தமிழரல்லாதவர்களைக் கொண்டு ஆங்கிலத்தோடு தமிழைக் கலந்து பேசும்படி அமைத்து நடத்தப்படுகின்றன. தமிழில் எளிதாகப் பிறமொழியாளரும் கூறக் கூடிய சொற்களுக்குக் கூட ஆங்கிலச் சொற்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இந்த அவலத்தை, அவமானத்தைப் பெருமிதத்தோடு அரங்கேற்றும் குழுவினரை ஏளனம் செய்வதா? இழித்துரைப்பதா? திரைத்துறையினரின் பங்களிப்பே இதில் அதிகம்! அவர்களுடைய உடை, ஒப்பனை ஒழுங்கீனங்களைக் கலையின் பெயரால் எப்படியாவது காட்சிப்படுத்திக் காசு பார்க்கட்டும், மொழிக் கலப்படத்தை மட்டும் அவர்கள் விட்டொழிக்க வேண்டும். தமிழ் உணர்வாளர்கள், அரசியல் காரணங்களை உள்வைத்துத் தமிழின் பெயரால் போராட்டம் நடத்துவதற்கு மாற்றாகத், தொலைக்காட்சித் துறையின் இப்படிப்பட்ட முறையற்ற செயல்களைக் கண்டிப்பதோடு, தமிழைத் தக்கவாறு பயன்படுத்தாத தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளைப் புறக்கணிக்குமாறு மக்களைத் தூண்ட வேண்டும். சொல்லாட்சியில் நஞ்சு கலப்பதொக்கும் தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிக்கு அரசும் நெறிமுறை வகுத்து, அதனை வழி நடத்த வேண்டும்.

இன்றைய சூழ்நிலையில் தமிழின் செப்பம், செழுமை, ஆளுமை என்பனவெல்லாம் ஊடகங்களின் கட்டுப்பாட்டில்தாம் உள்ளன. எத்தனை அறிஞர்கள் ஆய்வு செய்து கருத்துரைத்தாலும், அவற்றை மக்களிடம் கொண்டு சேர்க்கும் ஆற்றலும், வாய்ப்பு வசதிகளும் அவற்றிடந்தாம் உள்ளன. பள்ளிகள், கல்லூரிகள், பல்கலைக் கழகங்களைவிட மொழிப் பயிற்சிக்கு இவையே தலைமை தாங்குகின்றன. ஊடகங்கள் நினைத்தால் ஒரு மொழியை வளரச் செய்யவும் இயலும், வழக்கொழியச் செய்யவும் முடியும். இன்று இவை இரண்டில் எதைச் செய்கின்றன?

கடந்த 2004ஆம் ஆண்டுவரை தமிழ் மக்களிடம் 'சுனாமி' என்னும் சொல்வழக்கு இல்லாமலேயே இருந்தது. 2004 தீசம்பர் 26இல், நிலநடுக்கத்தால் கடல்கோள் ஏற்பட்ட பின்னர், இதே பொருள் கொண்ட சப்பானிய மொழிச் சொல்லான 'சுனாமி' தமிழர்நாவில் தவழத் தொடங்கிவிட்டது. கடற்கோள் என்றோ, பேரலை அழிவு என்றோ கூறினால் புரிந்து கொள்ளாத தமிழ்நாட்டுமக்கள், சுனாமி என்றால் தான் தெரிந்து கொள்கின்றனர். இன்னும் சில ஆண்டுகளில்

'சுனாமி' என்பதே தமிழாக்கிவிடும், ஏராளமான வடசொற்களைத் தமிழாக எண்ணி ஆண்டுவருவதைப் போன்று, இச்சொல்லும் ஆகக்கூடும்.

தொலைக்காட்சி அலைவரிசைகளின் எண்ணிக்கை கூடக்கூட, தமிழின் ஆளுமை குறைந்து கொண்டே வருகிறது. அண்மைக் காலமாக நம் மக்களின் பேச்சு வழக்கில் அதிகமாக 'ஓ.கே', 'கூப்பர்', 'நைட்', 'பைபை' என்பவற்றைப் போன்ற சொற்கள் ஆளப்படுகின்றன. இவை எடுத்துக்காட்டே ஒழிய, இவை மட்டுமல்ல. சரி என்றால் விளங்காதா? உயர்வு, சிறப்பு என்றால் புரியாதா? இரவு என்பதுதான் தெரியாதா? இவை என்ன 'ழ' கரம் போல் நாக்குப் பயிற்சி தேவைப்படுவையா?

தவிர்க்கப்பட வேண்டிய, தடுக்கப்பட வேண்டிய அயல் மொழிச் சொற்களை நாம் தாய் மொழியைத் தவிர்த்து, வாழ வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். தமிழ், செம்மொழி என்று பெருமைபட்டுக் கொள்வதிருக்கட்டும், அது தமிழாங்கிலம் என்னும் புது மொழியாக மாறுவதைத் தடுத்தாக வேண்டும். இதில் அரசு, போதிய கவனம் செலுத்தத் தவறினால், அழிவை எதிர்கொள்ளும் மொழிகளில் ஒன்றாக நம் தமிழும் ஆவது உறுதியாகிவிடும்.

தமிழை வளர்க்க இன்றியமையா மற்றொரு நடவடிக்கை தமிழை மட்டுமே கற்பிக்கும் தமிழ்க் கல்லூரிகளை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பது. சமய ஆதீனங்கள் முன்னர் நடத்தி வந்த இத்தகைய தமிழ்க் கல்லூரிகளை மாற்றியதால், இன்று தமிழ்ப் புலமையாளர்கள் அருகி வருகின்றனர். கல்வெட்டு, ஓலைச்சுவடிகளைப் படிக்கக் கூடியவர்கள் முற்றிலும் இல்லாமற் போகவும் வாய்ப்புண்டு. இவற்றை மட்டுமே பாடத் திட்டமாகக் கொண்டு முழுநேரமும் தமிழையே கற்பிக்கும் கல்லூரிகள் ஏற்பட்டால்தான், செம்மொழியாக மட்டுமன்றிச் செயல் மொழியாகவும் தமிழ் விளங்கும்.

தமிழ்க் கல்லூரிகளில் முறையாகப் பயின்றவர்களை மட்டுமே தமிழாசிரியர்களாக நியமனம் செய்ய வேண்டும். புதவி உயர்வுக்காகத் தாமே படித்துத் தேர்வில் வெற்றி பெற்றவர்களைத் தமிழாசிரியர்களாக நியமனம் செய்வதால், மாணவர்களின் தமிழறிவு, மதிப்பெண் பெறுமளவுக்கே வளர்ச்சி பெறுகிறது. மொழி நலன் குன்றாதிருக்க, ஆசிரியர்களிடம் புலமை வளம் இருக்க வேண்டும். அரசின் கல்வித் துறை தாய்மொழிப் பற்றோடு பாடத்திட்டத்தையும் பயிற்று முறைகளையும் வகுக்க வேண்டும்.

கழிந்ததும் நுழைந்ததும்

சொற்களை ஆள்வதில் நம்மக்கள் போதிய அக்கறை காட்டுவதில்லை. தாம் கூற வந்ததைக் கேட்பவர் புரிந்து கொண்டால் போதுமெனக் கருதுகின்றனர். அண்மைக் காலமாகப் பொறுப்பிலிருப்பவர்களைப் புகழ்வதிலும், வெறுப்புக்கு ஆளானவர்களை இகழ்வதிலும் சொற்களின் பொருளாழம் குறித்தெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல் பயன்படுத்துகின்றனர். இவற்றுக்கெனச் சில சொற்களை இருப்பும் (Stock words) வைத்துக் கொள்கின்றனர். சிறு குற்ற வழக்கு மன்ற வளாகத்தில், பொய் சாட்சி கூறுவதையே தொழிலாகக் கொண்ட சிலர் இருப்பர். காவல்துறையினர் தம் வழக்கின் வெற்றிக்காகப் பழக்கப்பட்ட அவர்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதுண்டு. இவர்களை 'இருப்புச் சாட்சி' (Stock witness) என்று குறிப்பிடுவர்.

சொற்பொழிவாளர்கள் சில இலக்கிய, இலக்கண அடிகளை இருப்பாக வைத்திருந்து, அடிக்கடி பயன்படுத்துவர். அவர்களுடைய பேச்சைக் கேட்கும் போது மக்களும், தம் பேச்சிடையே அவர்கள் கூறிய இலக்கிய இலக்கண அடிகளை யார் கூறியது, என்ன உட்பொருள் என்றெல்லாம் ஆராயாமல் பயன்படுத்துவர். அப்படி அடிக்கடி பயன்படுத்தும் ஒரு சொற்றொடர்,

“பழையன கழிதலும், புதியன புகுதலும்

வழுவல கால வகையி னானே”

(நன்னூல் - உயிரியல் - 62)

என்பது, இந்த இலக்கணச் சூத்திரத்தைப் பலர் தொல்காப்பியர் கூறியதாகப் பேசவும், எழுதவும் செய்கின்றனர். இன்று, பொறுப்பில் மட்டுமன்று, உலகிலும் இல்லாத மேனாள் அமைச்சர் ஒருவர் தன் வானொலி உரையில் மேற்குறித்த சூத்திரத்தைத் தொல்காப்பியர் கூறியதாகக் கூறக் கேட்டதும், நாளேடு ஒன்றில், ஆசிரியருக்கு ஒரு படிப்பாளி எழுதிய மடல் ஒன்றில், இவ்வாறே தொல்காப்பியர் பெயரைப் பயன்படுத்தியதும் நினைவுக்கு வருகின்றன.

பண்டைக் காலத்தினரைப் போன்று கசடறக் கற்பதுமில்லை. கற்றவர்களாகக் கருதப்படுவோர், தாம் கூறும் சொற்களின் உட்பொருளை உணர்ந்து கூறுவதுமில்லை. மேடையேறியவர் எதைக் கூறினாலும் கேட்பவர் அமைதியாகச் செவி கொடுப்பதே இதற்குக் காரணம். பிற்காலப் புலவர் ஒருவர் தெளிவும், திறமும், தரமும் அற்ற சில புலவர்களின் பாடலைக் கேட்டு மனங்

கவன்று இப்படிப் பாடினார்.

“குட்டுதற்கும் பிள்ளைப்பான் டியனோ இல்லை
 குரும்பியள வாக்காதைக் குடைந்து தோண்டி
 எட்டினமட டறுப்பதற்கோ வில்லி யில்லை
 இரண்டொன்றா முடிந்துதலை யிறங்கப் போட்டு
 வெட்டுதற்கோ கவியொட்டக் கூத்த னில்லை
 விளையாட்டாய்க் கவிதைதனை விரைந்து பாடித்
 தெட்டுதற்கோ வறிவில்லாத் துரைக ளுண்டு
 தேசமெங்கும் புலவரெனத் திரிய லாமே”

(பொற்களந்தைப் படிக்காகத் தம்பிரான்)

தவறு செய்வதையும் உரிமையாகக் கருதும் போக்கினர் ஊடகத் துறையிலும் ஊடுருவி இருப்பதால் எழுத்திலும் பேச்சிலும் தவறுகள், அச்சமும், கூச்சமும் இன்றிச் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. குற்றங் குறைகளைச் சுட்டிக் காட்டுபவர்களை ஒதுக்கிவிட்டுத் தங்கள் பணிமேற் செல்வதே பலரின் பண்பாக இருக்கிறது.

“பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்

வழுவல கால வகையி னானே” என்னும் இலக்கணச் சூத்திரத்தைப் புகன்றவர் நன்னூல் ஆசிரியரான பவணந்தியார். உயிரியலில் 21வது சூத்திரம் இது. இதற்கு, “முற்காலத்துள்ள இலக்கணங்களுட்கில பிற்காலத்தில் இறத்தலும், புதியன புகுதலும், முற்காலத்தில் இல்லாதன சில பிற்காலத் திலக்கணமாய் வருதலும் குற்றமல்லவாங் கால வேற்றுமை யதுவாகலான்” என்றே பொருள் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பழையன கழிதலும், புதியன புகுதலும் என்றது நூலாசிரியரின் கருத்துப்படி இலக்கணத்திற்கு மட்டிலுமே சொல்லப்பட்டதாகும்.

நன்னூல் சூத்திரத்தின் பொருள் இதுவாக, இதை எடுத்தாள்வோர், தத்தம் விருப்பப்படி எல்லாவற்றுக்கும் பொது மேற்கோளாகப் பயன்படுத்துகின்றனர். பட்டம் பெற்றவர்களும், பேராசிரியர்களுங்கூட இச்சூத்திரத்தை ஏற்பாக எடுத்தாளவில்லை. நிலைமை இப்படியிருக்க, எப்படிப் பொதுமக்களைக் குறை கூற முடியும்? இச்சூத்திரத்தை மனதில் கொண்டே, தொல்காப்பியம், நன்னூலே போதுமென்று எண்ணாத புலவர் பெருமக்கள் நேமிநாதம், வச்சணந்தி, பன்னிருபாட்டியல், வீர சோழியம், யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகை, புறப்பொருள் வெண்பா மாலை, தண்டியலங்காரம், மாறனலங்காரம், இலக்கண விளக்கம், இலக்கணக் கொத்து போன்ற இலக்கண நூல்களைப் படைத்துத் தமிழின் மேம்பாட்டிற்குத் தத்தம் பங்களிப்பைச் செய்தனர். அகப்பொருளுக்கென்றே களவியற் காரிகை, தமிழ் நெறி விளக்கம், இறையனார் அகப்பொருள், நம்பி அகப்பொருள் போன்ற இலக்கண நூல்களும் படைக்கப்பட்டன. இவை புதியன புகுதலுக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

நன்னூல் சூத்திரத்தை இலக்கணத்திற்கு மட்டுமின்றிப் பொதுவாக எடுத்துக் கொண்டாலும், தற்கால இளையர் பலரும், மூத்தோர் சிலரும் எண்ணுவதைப் போன்று, பழையபழையக் கழிக்க முயலுதல் தவறு. கழிதல் என்பது தானே சாரமற்றுப் போதல். இது மரத்தின் இலை பழுத்து உதிர்வதை ஒக்கும். கழித்தல் என்பது, ஒரு மரத்தின் கிளையைத் தேவை, விருப்பம், இடையூறாக எண்ணுவது போன்ற காரணங்களால் வெட்டுவதற்கு (நீக்குவதற்கு) ஒப்பானதாகும். எடுத்துக்காட்டாக, வண்டிச் சக்கரத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். மாடுகளைப் பூட்டி ஓட்டிய பழைய வண்டிச் சக்கரங்கள் அளவில் பெரியவையாகவும், தற்கால வேகத்திற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாதவையாகவும் இருந்ததால், அறிவு வளர்ச்சியால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தானியங்கி (Motor) வண்டிகளுக்கேற்ற அளவில் சிறிய, ஆனால், வேகமாகப் பாரமின்றி உருளக் கூடிய சக்கரங்களைக் கண்டிருக்கின்றோம். இது பழையன கழிதலும், புதியன புகுதலுமாகும். சக்கர வடிவமைப்பு, செய்பொருள்தான் மாறியதேயன்றிச் சக்கரத்தின் தேவை என்னும் அடிப்படை மாறவில்லை என்பதைக் கருத்தில் நிறுத்த வேண்டும்.

“உன்பது நாழி உடுப்பது நான்குமுழம்

என்பது கோடிநனைந் தெண்ணுவன - கண்புதைந்த

மாந்தர் குடிவாழ்க்கை மண்ணின் கலம்போலச்

சாந்துணையும் சஞ்சலமே தான்.”

இஃது ஓளவையாரின் நல்வழிப்பாடல். வேர்கள் வாழ்ந்த கால நிலையைக் கூறுகிறார். ‘நாழி’ என்பது அக்கால முகத்தலளவை. ஒரு ‘படி’ என்பது பொருள். இது தற்போதுள்ள ‘லிட்டர்’ அளவில் 1.6ஆக இருக்கும். முழம் என்பது நீட்டலளவை. இஃது ஒருவருடைய முழங்கை முட்டியிலிருந்து நடுவிரல் நுனிவரையிலான நீளம். சற்றொப்ப 1.5அடி நீளத்திற்கு இணையானது. இன்று, நாம் உடலுழைப்புக் குறைவால் உண்ணும் அளவு குறைவு. ஆனால், உண்ணும் நேரமுறை எண்ணிக்கை அதிகம். அதே போல் உடுப்பதும், உள்ளாடை மேலாடை எனக் கணக்கிட்டால் பல முழ நீள ஆடையை அழகாக வடிவமைத்து உடுத்துகிறோம். இதிலும் பழையன கழிந்து புதியன புகுந்துள்ளன. ஆடையைக் கழித்து விடவில்லை மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆடை என்பது அடிப்படைத் தேவை; அதைக் கழித்துவிட்டு நாகரிக மாந்தராக நடமாட முடியாது.

சொற்களையும், சொற்றொடர்களையும் பொருள்புரிந்து பயன்படுத்தினால் மரபில் திரிபு ஏற்படாது. திருக்குறளைக் கூட பொருள் திரிபோடு பயன்படுத்தும் போக்கைக் காணமுடிகிறது. ‘ஹஜ்’ யாத்திரை,

சபரிமலை யாத்திரை போன்று, திருக்குறளுக்கு உரையெழுதுவதைக் கல்வியாளர்கள் ஒரு நேர்த்திக் கடனாகச் செய்து வருகின்றனர். நூற்றுக்கணக்கில் புதியவர்களால் உரைகள் எழுதப்பட்டாலும், புதுமை எதையும் அவை புகன்று விடுவதில்லை.

இலக்கியத்தில் தேடல் குறைந்து, பின்னர் மனப்பான்மையே நிலவுகிறது. எடுத்துக்காட்டுக்காக ஒரு திருக்குறளைக் காண்போம்.

“உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல ஆங்கே

இடுக்கன் களைவதாம் நட்பு”

(குறள் - 783)

“உடை நெகிழ்ந்தவனுடைய கை உடனே உதவிக் காப்பது போல் நண்பனுக்குத் துன்பம் நேர்ந்தால் அப்பொழுதே சென்று அதைக் களைவது நட்பு” என்று உரை எழுதியுள்ளார். சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைப்பதில் புதிய வரலாறு படைத்ததோடு தன் திருக்குறள் உரை நூல் விற்பனையிலும் நாளிதுவரை முதலிடம் பிடித்துள்ள பேரா.முனைவர்.மு.வ. பலரும் இவ்வாறே உரை எழுதியுள்ளனர். ஆனால், உரைக்குரிய சொல் திருக்குறளில் உள்ளதா என்பதையும் சிந்திக்க வேண்டும். உரைப்படி பார்த்தால் ‘உடுக்கை இழந்தவன்’ என்றிருக்க வேண்டும். ‘இழந்தவன்’ என்ற சொல் தாழ்ந்தவன் என்று பொருள் மயக்கம் ஏற்படுத்தும் என்பதால், ‘இழந்தவன்’ என்ற ‘சொல்’ திரிபாக ஏற்பட்டிருக்குமோ என்று எண்ண வேண்டியுள்ளது.

கற்றறிந்த புலவர் பெருமக்கள்,

“வாராக் காலத்தும் நிகழும் காலத்தும்

ஓராங்கு வடிவம் வினைச்சொற் கிளவி

இறந்த காலத்துக் குறிப்பொடு கிளத்தல்

விரைந்த பொருள் என்மனார்ப் புலவர்”.

- தொல்-சொல். 241.

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவை தம் கருத்தை வலியுறுத்தத் துணைக் கழைத்துக் கொள்வர். என்னதான் விரைவுணர்ச்சியைப் பொழியும் காலவழக்குகளுக்கு அமைதி கூறி அவற்றை இலக்கிய உயிராய், இலக்கிய இன்பமாகக் காட்டினாலும் இந்நாள் குறளுரைகளைக் கற்பார்க்கு எழும் ஐயங்களைக் குறை என்று தள்ளி விடக்கூடாது.

திருக்குறளின் ‘இழந்தவன்’ என்ற இறந்த கால வினைச் சொல் ஆடை இல்லாத என்ற பொருளையே கொடுக்கும். இழிதல் என்ற சொல்லுக்கே நெகிழ்தல் என்ற பொருள் உரியது. இதில் உள்ள ‘கால வழி’ வள்ளுவரால் ஏற்பட்டிருக்கும்

என எண்ண இயலவில்லை. பிற்காலத்திலேயே ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். இவ்வளவு சிறந்த நூலைப் படைத்த வள்ளுவர் இரண்டடிப் பாடலில் வழி ஏற்பட இடந்தருவாரா? 'எழுதியவன் ஏட்டைக் கெடுத்தான், படித்தவன் பாட்டைக் கெடுத்தான்' என்பது பழமொழி. ஓலைச் சுவடியில் எடுத்தெழுதும் போது 'இழிந்த' என்ற சொல் இழந்ததாகத் திரிந்திருக்கலாமல்லவா?

இப்போதுள்ள நிலையிலேயே இக்குறளுக்குப் பொருள் கொள்வதானால், அரையாடையை இழந்து விட்டவனுடைய கைகள் விரைந்து அவனுடைய ஆணுறுப்பை மறைப்பதைப் போல என்று தான் உரை எழுத வேண்டும். இப்படி மரபில் திரிபு, சொல்லாட்சியிலும் நுழைந்திருக்கிறது.

யார்? எவர்? என்று பார்க்காமல், எது, எப்படி என்று கேட்டுத் தெளிவு பெற வேண்டும். முனைவர், பேராசிரியர், புலவர் என்னும் முன்னடை பெற்றவரின் எழுத்துக்கும் கூற்றுக்கும் ஏற்பளிப்பதும்; ஆர்வத்தாலும், தன் முயற்சியாலும் படித்துச் சிந்தித்தவர் கருத்துரைத்தால் அதில் நிறை காண்பதற்கு மாறாகக் குறை காண்பதும், ஒதுக்கிவிடுவதுமே பலரின் இயல்பாக இருக்கின்றன. கம்பரும், திருவள்ளுவரும், ஔவையாரும் கூட இன்றிருந்தால் பட்டம் பெறாதவர் என்று நம் ஊடகங்களாலும், தாளிகைகளாலும் படிப்பாளிகளாலும் அலட்சியப் படுத்தப்பட்டிருப்பார்கள். இளங்கோவடிகள் மன்னர் மரபினர் என்பதால் அவரை மட்டில் பாராட்டிக் கொண்டிருப்பார்கள். தமிழில் படைக்கப்பட்ட எத்தனையோ நல்ல இலக்கியங்கள் இப்படிப்பட்ட மனப் போக்கால் தமிழுலகத்திற்கும், வெளி உலகத்திற்கும் அறிமுகமின்றி அழந்தியும், அழிந்தும் உள்ளன.

பாரதியாரையே பாதபாடு படுத்தியது இத்தமிழ்நிலம். பாவேந்தரை ஒரு கட்சி கைதாக்கிவிட்டதால் அவர் நிலைபெற்றார். இருபதாம் நூற்றாண்டு முதல் கட்சிச் சார்பற்றவரின் இலக்கியத் திறன் உமிழ்ப்பட்ட எச்சிலாகிவிட்டது என்பது தான் உண்மை நிலை.

“விரகர் இருவர் புகழ்ந்திடவும் வேண்டும்

விரல்நிறைய மோதிரங்கள் வேண்டும்-அரையதனில்

பஞ்சேனும் படேனும் வேண்டும்; அவர்கவிதை

நஞ்சேனும் வேம்பேனும் நன்று” என்று ஔவையார் பாடுமளவுக்கு அன்றே நம் மக்களின் இலக்கியத் திறனறியும் போக்கு இருந்திருக்கிறது என்றால், இன்று எவ்வளவு வளர்ச்சி பெற்றிருக்கும்? இப்படிப் பட்ட ஆக்கத்திற்குப் பயன்படாத போக்கில் மட்டுமே மரபு திரியாமல் இருக்கிறது.

தண்ணீர்

உலக உருண்டையில் முக்கால் பகுதியும், மாந்தர் உடலில் எழுபது விழுக்காடும், மூளையில் 90 விழுக்காடும் நீர் கழிந்துள்ளது. தண்ணீரின் தாய், மேகங்களே! கடலுக்கு முந்நீர் என்றொரு பெயரும் உண்டு. கடலில் ஆற்று நீர், ஊற்றுநீர், மழைநீர் மூன்றும் கலப்பதால் ஏற்பட்ட காரணப் பெயர் இது. நீர் நிலையானது. மழையாக நிலத்திற்கு வரும் நீர், வெப்பத்தால் ஆவியாகி மேலே சென்று மீண்டும் மேகமாகிறது. கோடைக்காலத்தில் காலை வேளையில் ஒவ்வொரு என்பது சதுர கிலோ மீட்டர் பரப்பிலிருந்தும் ஐம்பதாயிரம் டன் நீராவி மேலெழுவதாக ஓர் ஆய்வு கூறுகிறது.

மாந்தர் உயிர்த்திருக்க வேண்டுமானால், அவர்களுடைய உடலின் தோல் வழியாகத் தண்ணீர் தங்கு தடையின்றி ஆவியாகி உடல் வெப்பத்தைக் குறைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறது அறிவியல். வேதியல் விளக்கப்படி தண்ணீர் ஒரு கூட்டுப் பொருள். ஐம்பெரும் பூதங்களில் (பூதம் என்னும் அச்சுறுத்தும் சொல்லுக்கு ஆற்றல் என்பதுதான் பொருள்) காற்றுக்கு அடுத்ததாக மாந்தர் உயிர் வாழ இன்றியமையாதது தண்ணீர். உணவுக்கு மூன்றாவது இடந்தான். இவை இன்றியமையாத தன்மையின் வரிசை.

தண்ணீரின் முதன்மையைக் கருதியே ஔவையார் தன் கொன்றை வேந்தனில் “நீரகம் பொருந்திய ஊரகத் தீரு” என்றார். குடியிருக்க வீடு, மனை வேண்டுவோர் தண்ணீர் வசதியுள்ளதா என்று ஆய்ந்து தேர்ந்தெடுப்பது இயல்பு. நீர் வளம் உள்ள பகுதியைக் குடியிருக்கத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டுமென்பதையே ஔவையாரும் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

“காசுமீரம் முதல் கன்னியாகுமரி வரை இந்தியா ஒரே நாடு” என்று என்னதான் தேசியம் பேசினாலும், தான், தனது, தனக்கே என்னும் உரிமைக் குரல் மாநிலத்திற்கு மாநிலம் எழுப்பப்படுகிறது. இன்று, மாநிலங்களுக்கு இடையே ஆற்றுநீருக்காகவே வழக்குப் போர் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அரசியல் சட்டப்படி இந்தியா ஒரே ஒன்றியமாக இல்லாமல் போயிருந்தால், தண்ணீருக்காகப் படையெடுப்பே நடந்திருக்கும். இந்தியா என்றேனும் பிளவுபடுமானால், அதற்கு முதற்காரணமாக இருக்கப் போவது தண்ணீர்தான்.

உலகியம் பேசும் கட்சி ஆளும் மாநிலமானாலும், தேசியம் பேசும் கட்சி

ஆளும் மாநிலமானாலும் நதிநீரைத் தமக்கென மடக்கிக் கொள்ளவே முயல்கின்றன.

“தாயும் மகனும் ஒன்றானாலும்

வாயும் வயிறும் வேறு வேறு” என்னும் பழமொழிக் கருத்துப் பொய்த்துப் போகவில்லை. ஆற்று நீருக்காக உரிமைக் குரல் ஒலித்துத், தம் மக்கள், மாற்றார் என்னும் எண்ணத்தால் மாந்த நேயத்தை மறந்து விடும் ஆட்சியாளர்கள், குடிக்கக் கூட தண்ணீர் தர மறுக்கின்றனரே! நாம் இந்தியர் எனக்கூறி ஒருமை மனப்பான்மையை ஏற்படுத்த எண்ண அளவில் முயன்றாலும், தண்ணீரின் அருமையும், தேவையும் அரசோச்சுவோரைத் தன்னலன் பேணும்படி வலியுறுத்துகின்றனவே!

தண்ணீர்ச் சிக்கல் உள்நாட்டோடு ஓய்ந்துவிடவில்லை. அண்டை நாடான சீனா, பாக்கித்தான், வங்கதேசம் என்று தொடர்கிறது. முன்னோர் சிந்திய அரத்தப் போராட்டத்தாலும், அண்ணலின் அறப்போராட்டத்தாலும் “சுதந்திர தாகம்” தணிந்திருந்தாலும், மக்களின் தண்ணீர் வேட்கை நீடிக்கவே செய்கிறது.

“நீரின் றமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும்

வானின் றமையா தொழுக்கு.”

(குறள் - 20)

என்று வள்ளுவர் சும்மாவா சொன்னார்?

உலகத்தின் உயிர்நாடியான நீர்வளம் நாளுக்கு நாள் குறைந்து கொண்டே வருகிறது. தொழிற்சாலைகள் வெளியேற்றும் கரிக் காற்றால் உலகின் வெப்பநிலை கூடிக் கொண்டே வருகிறது. கிடைக்கும் நீரைச் சிக்கனமாகவும், பயனுள்ள முறையிலும் பயன்படுத்த நீர் மேலாண்மையைத் திட்டமிட்டுத் திறமையாகக் கையாளாவிட்டால், மாநிலங்களுக்கிடையே தொடங்கியுள்ள தண்ணீருக்கான போர் ஊர்களுக்கிடையிலும், ஏன்? வீடுகளுக்கிடையேயும் கூடத் தொடங்கிவிடும். (குழாயடிச் சண்டை எப்போதோ தொடங்கிவிட்டது.) இசுரேல் நாட்டில் வேளாண்மைக்குத் தண்ணீர் வேண்டுமென்பதற்காக, அந்நாட்டு மக்கள் தாங்கள் முன்னர்ப் பயன்படுத்திய தண்ணீர் அளவில் புதினான்கு விழுக்காடு அளவுக்குக் குறைத்துக் கொண்டார்கள். அப்படிப்பட்ட மனப்போக்கு நம் மக்களிடமும் ஏற்படவேண்டும்.

“நீர்இன்று அமையா யாக்கைக்கு எல்லாம்” (புறம் - 18) என்று குடபுலவியனார் பாடியதன் அருமை உணர்ந்து செயல்பட வேண்டும்.

நம் மூதாதையர்களுக்கு எதிர்கால எண்ணம் இருந்தது. தனக்கே

என்றெண்ணாத தன்னல மறுப்பு இருந்தது. வழித் தோன்றல்களின் நலனை எண்ணித் தத்தம் தேவைகளைக் குறுக்கிக் கொண்டு சேமிக்கும் பழக்கமிருந்தது. நாள் முற்றும் வெய்யிலில் பாடுபட்டு மாலையில் வீடு திரும்பியவர் குளிக்க ஒரு குடம் தண்ணீரே போதுமானதாக இருந்தது. இன்றோ, குளிநட்டிய அறையிலோ, மின்விசிறி அடியிலோ அமர்ந்து வேலை பார்ப்பவர்கள் செயற்கை மழையாகக், குழாய்நீர் கொட்டக் குளித்தால் மட்டுமே நிறைவடைகிறார்கள்! எதிர்காலத்திற்கென்று எண்ணாமலேயே நிகழ்கால நினைவு உந்த, செல்வம் சேர்ப்பதில் மட்டில் ஆர்வமிருக்கிறது. தண்ணீரில் மட்டுமன்று, எதிலுமே சிக்கன எண்ணம் ஏற்படுவதே இல்லை.

“நெல்லும் உயிரன்றே நீரும் உயிரன்றே

மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்

அதனால், யான்உயிர் என்ப தறிகை

வேல்மிகு தானை வேந்தற்குக் கடனே” (புறம்-186) என்று மோசிகீரனார் பாடியதில் நீரின் தேவை சிறப்பிக்கப்படாதது போன்ற மயக்கம் ஏற்படலாம். புலவருக்குத் தண்ணீரின் சிறப்புத் தெரியாததன்று. பாடலின் நோக்கம் மன்னனை உயர்த்திக் கூறுவதன்று; மன்னனுடைய பொறுப்பின் சிறப்பை உணர்த்துவதே!

உணவும், நீரும் உயிர்வாழத் தேவையென்பதால்தான் அவ்விரண்டையும் குறிப்பிட்டார். மக்களின் பாதுகாப்பும் இன்றியமையாதது. மக்களைப் புறப்பகையிலிருந்தும், அகப்பகையினின்றும் காக்கும் பொறுப்பில் உள்ளவன் மன்னனே! எல்லாமிருந்தாலும் மன அமைதிக்கான சூழல் இல்லையென்றால் அனைத்தும் பாழே!

“நெல்லுயிர் மாந்தர்க் கெல்லாம் நீருயிர்” (சீவக சிந்தாமணி; 2903) என்னும் பாடலடி நீரின் அருமையைக் கூறுகிறது.

ஆறு இயற்கையாக அமைந்தாலும், பாசன வாய்க்கால், ஏரிகள், குளங்களை அமைக்க வேண்டியவன் மன்னனே. இவற்றை அமைத்தால் மட்டில் போதுமா? பராமரிக்கவும் வேண்டுமன்றோ? இவற்றையெல்லாம் உட்பொருளாக வைத்தே மோசிகீரனார் “மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்” என்றார். தற்போது அரசின் பொறுப்புணர்வு குறைவால் ஆறுகள் முதல் குளம் குட்டைகள் வரை தன்னுரிமையாக்கிக் கொள்ளும் போக்கு மிகுந்து, தண்ணீர்த் தட்டுப்பாடு தலையெடுத்திருக்கிறது.

மழை நீர், வழிந்தோடிக் கடலில் கலந்து வீணாகிறது. ஆறுகளில்

வெள்ளப் பெருக்கால் பயிர், உயிர் உடைமைகள் பாழாகின்றன. இவற்றைத் தடுக்கும் திட்டங்களைத் தீட்டிச் செயற்படுத்த வேண்டியது அரசுதானே! நதிகளை இணைக்க வேண்டுமென அறிஞர்கள், ஆய்வாளர்கள் கோரினாலும், அரசியல் வாணர்கள் மனம் வைத்தால்தானே செயலாக்க முடியும்? பட்டறிவோ, போதிய படிப்பறிவோ கூட இல்லாத அரசியல் புள்ளிகள் என்ன நினைக்கிறார்களோ அதையே, அலுவலர்கள் செயற்படுத்த ஆயத்தமாக இருக்கின்றனர். ஆதிநாள் அறங்கூறும் அமைச்சர்களைப் போன்ற அலுவலர்கள் இன்று இல்லை என்றே கூறலாம்.

அடுத்தவரைக் குறை கூறுவதிலும், குற்றங் காண்பதிலும் நமக்கு ஆர்வம் அதிகம்! அமைச்சர்கள், அரசு அலுவலர்களை விடுங்கள். நாம், குற்றங்குறை கூறுவதால் பொறுப்பிலுள்ளவர்கள் திருந்திவிடப் போவதுமில்லை. குறைகள் தீர்ந்துவிடப் போவதுமில்லை. குடிமக்களாகிய நாம், நம் பொறுப்பை உணர்ந்து நடந்தாலே எத்தனையோ சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காணமுடியும். பொது நீர் நிலைகளைத் தூய்மை கெடாமல் வைத்திருப்பதும், தெருவில் உள்ள குடிநீர்க் குழாய்களை உடைக்காமலும், மூடிவைக்க மறக்காமலும் இருப்பதுங்கூட நல்ல தொண்டே.

“தாயைப் பழித்தாலும் தண்ணீரைப் பழிக்கக் கூடாது” என்று சிற்றூர்ப் பழமொழி ஒன்றுண்டு. அன்றிருந்த குட்டை, குளம், ஏரி, ஆற்றுநீரைக் கருத்தில் கொண்டு பிறந்தது இப் பழமொழி. இன்றோ, இவை அனைத்துமே ஆலைக் கழிவுகளின் தேக்கமாகி நச்சுத் தன்மை பெற்றுள்ள நிலையில் இந்தப் பழமொழி பயன்மொழியாக முடியுமா? பழிப்பது ஒரு பக்கமும், பாதிப்படைவது மறுபக்கமும் அல்லவா நடந்து கொண்டிருக்கின்றன.

‘தாயைப் பழிக்காதே, தண்ணீரைப் பதுக்காதே’ என்னும் புதுமொழி உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கும் காலமிது.

குடிதண்ணீரில் உள்ள பொருள்கள் மாந்தர் உடலுக்குப் பயனுள்ளவை. இதிலுள்ள பொருள்களிலேயே முதன்மையானது புளூரின் என்னும் பொருள். இது பற்களின் தேய்மானத்தைக் குறைக்கக் கூடிய ஆற்றல் பெற்றது. எனவே, “இது தண்ணீரில் போதிய அளவு இல்லாவிட்டால், இதனை மக்களுக்கு வழங்கும் தண்ணீருடன் கலந்து வழங்க வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் அச்செயலை உலக சுகாதார வரலாற்றில் மிகச் சிறப்பான நிகழ்ச்சி, இந்தத் தலைமுறையில் மட்டுமின்றி இந்த நூற்றாண்டிலேயே உயரிய

நிகழ்வென்று வரலாறு குறிப்பிடும்” என்று புளோரிடா பல்கலைக் கழக இயற்பியல் துறைத் தலைவர் ஏ.பி.பிளாக், இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் சுவறியதாக யுனெஸ்கோ அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்த முயற்சியின் வளர்ச்சியாக உப்பிலும் அயோடின் கலக்கப்படுகிறது. தண்ணீரின் தூய்மை பாதுகாக்கப்பாவிட்டால், உயிர்க் கொல்லி நோய்கள் பல தண்ணீர் வழியாகப் பரவ வாய்ப்புண்டு.

பேதி (காலரா), நிமோனியா, குடற்காய்ச்சல் (டைபாய்டு), குளிர்க்காய்ச்சல் (மலேரியா) போன்ற நோய்கள் தண்ணீர் வழியாகவே பரவுவதாகக் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. இப்போது இது நமக்குப் பழைய செய்தி. 1854இல் இலண்டன் பகுதியில் பேதி நோய் பரவிய போது, இந்நோய் கெட்ட நாற்றத்தால் ஏற்படுவதாகவே அந்நாள் மக்கள் கருதினார்கள். இதை மறுத்து, இவை தண்ணீர் வழியாகவே பரவுகின்றன என்னும் உண்மையை முதன் முதலாக அறிவித்தவர் டாக்டர் ஜான்ஸ்நோ. இவர் கருத்தை வழிமொழிந்தவர் டாக்டர் வில்லியம் பட். இன்று, இப்படிப்பட்ட நோய்கள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தாலும் ஆலைக் கழிவுகளை ஆற்றில் கலக்க விடுவதால் புதுப்புது நோய்களுக்கு மக்கள் ஆளாக நேரிடுகிறது.

நம் நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கும் தண்ணீர் பற்றாக் குறைக்கு மக்கள் பெருக்கமும், பயன்பாடும் காரணம் என்றாலும், தொழிற்சாலைகளின் பெருக்கமே முதன்மைக் காரணம். அமெரிக்காவில் (எதற்கெடுத்தாலும் அமெரிக்கா என்னும் பெயரை உச்சரிப்பது தானே நம் பழக்கம்) ஒரு காலன் பெட்ரோலைத் தயாரிக்க 10 காலன் தண்ணீர் செலவிடப்படுவதாகவும், ஒரு ராத்தல் (பழைய நிறுத்தல் அளவை) காகிதம் செய்ய 24 காலன் (ஒரு காலன் என்பது நம் நாட்டில் 4.5 லிட்டர், அமெரிக்காவில் 3.8 லிட்டர்) தண்ணீர் தேவைப்படுகிறது. ஒரு கம்பளித் துணியைத் தயாரிக்க 70 காலன் தண்ணீர் செலவாகிறது. நல்ல எஃகு ஒரு டன் தயாரிப்பதற்கு 65 ஆயிரம் காலன் தண்ணீர் தேவைப்படுகிறது. தோல் தொழில், சாயத் தொழில்களுக்குச் செலவாகும் தண்ணீர் ஏராளம். வங்கிகள் சில தொழில் முதலாளிகளுக்குக் கொடுக்கும் கடன் தொகை, பல கோடி! உழவுத் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்கும் தொகையைப் போன்று பன்மடங்கு என்னும் உண்மை தெரிவிக்கப்படாததைப் போன்றே, தொழில்களுக்கான தண்ணீரின் பயன்பாட்டளவும் பொது மக்களுக்கு அறிவிக்கப்படுவதில்லை. பயன்பாட்டைவிடவும், நல்ல தண்ணீரைப் பாழாக்குவது பன்மடங்காகும்.

நாட்டைச் சுற்றியது போதும், வீட்டிற்கு வருவோமா?

தண்ணீர்த் தட்டுப்பாட்டினை எதிர் கொண்டாலும், பல கல் தொலைவு சென்றேனும் தலையில் குடத்தைச் சுமந்துவந்து, சிக்கனமாக (அடித்தட்டு மக்கள் மட்டில்) பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். தண்ணீரைக் குடிப்பதில்தான் மரபின் திரிபு நுழைந்திருக்கிறது. சிறுவர்களிடம் நல்ல பழக்கங்களைக் கற்பித்து உருவாக்குவதில் அன்னையர் மற்றும் ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்குப் பெரும் பங்குண்டு. அந்த அடிப்படையில் சிறு பிள்ளைகளின் ஒவ்வொரு செயலையும் கவனித்து அறிவுரை வழங்குவர். அப்படி வழங்கும் அறிவுரைகளில் ஒன்று தண்ணீர் குடிக்கும் போது, குவளையை உதட்டிற்கு மேலே தூக்கிப் பிடித்துக் குடிக்க வேண்டும் என்பது.

கோடை விடுமுறைக் காலத்தில் சிறுவர் வெய்யிலையும் பொருட்படுத்தாமல் விளையாடுவர். கடும் வெப்பத்தால் அனலைத் தாங்காமல் வீட்டிற்கு ஓடிவந்து அவசர அவசரமாகக் குடத்திலிருந்து தண்ணீரை முகந்து குவளையை உதட்டில் ஊன்றித் தண்ணீர் அருந்துவர். அதைக் காணும் தாய் “டேய், டேய்!” என்று அதட்டிக், குவளையைத் தூக்கிக் குடிக்கும்படி கூறுவார். சிறுவர்களோ, “இப்படிக் குடித்தால் என்னவாம்?” என்று எதிர் வினா தொடுப்பதும் உண்டு. எச்சில் ஆகுமென்பர் அன்னையர். விடுவார்களா சிறுவர்? பட்டால் என்னவாம்? என்பர். மற்றவர் குடிக்க வேண்டாமா? அவர்கள் உன் எச்சிலையா குடிக்க வேண்டும்? என்ற வினாவைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் குவளையை ‘டப்’ என்று வைத்துவிட்டு, விளையாட்டைத் தொடர ஓடிவிடுவர். இப்படி நடந்து கொண்ட நினைவு பல முதியவர்களுக்கும் இன்று வரக்கூடும்.

இந்நிகழ்வில், தண்ணீர்க் குவளை உதட்டில் பொருந்த நீர் அருந்தினால் குவளையில் எச்சில்படும்; அதே குவளையை அடுத்தவர் பயன்படுத்த நேரும்; இதனால் ஒருவரிடமிருந்து நோய்க் கிருமி அடுத்தவர்க்குத் தொற்றிக் கொள்ளும் வாய்ப்பு உண்டாகும் என்னும் காரணமும் சரியே! இதற்கு மேலும் ஒரு காரணம் உண்டு. சொல்லப் போனால் உதட்டில் குவளைபடத் தண்ணீர் அருந்துவதால் குவளையில் எச்சில் படும் என்பதில் முழு உண்மை இல்லை. உணவு விடுதிகளில் தண்ணீர்க் குவளையை உதட்டின் மேல் உட்கார வைத்தே நீர் அருந்துகின்றனர். அப்படி அருந்துவதையே நாகரிகமாகவும் நம்புகின்றனர். குவளையைக் தூக்கிக் குடிப்பவரைப் பட்டிக்காட்டானாக ஏளனமாகப் பார்ப்போரும் உண்டு. எது நாகரிகம், எது அநாகரிகம் என்பதில் கூட திரிபு காணப்படுகிறது.

எச்சில் நாக்கிலும், எயிற்றிலிருந்தும் ஊறிவருகிறது. நாக்கால்

உதட்டை நனைத்தாலன்றி அதில் எச்சில் படவோ, சுரக்கவோ வாய்ப்பில்லை. அப்படியே எச்சில் பட்டுவிட்டாலும் அதுவொன்றும் ஆலகால நஞ்சும் அன்று.

“பாலொடு தேன்கலந் தற்றே! பணிமொழி

வாலெயிறு ஊறிய நீர்” (குறள்- 1121) என்னும் திருக்குறளையும் எண்ணுக! குழந்தைகளின் உதட்டில் உதடு வைத்து முத்தமிடுகிறோம். காதலர்கள் கட்டித் தழுவி முத்தமிடுகின்றனர். எச்சில், புண்களை ஆற்றக் கூடியதாகக் கூட நம்பப்படுகிறது. சிறுவர் விளையாடும் போது காயம் ஏற்பட்டால் எச்சிலைத் தொட்டு வைப்பதுண்டு. புண்ணுக்கு வைக்கும் பச்சிலையில் எச்சிலைக் குழைத்துக் கட்டுவதும் உண்டு. எனவே, நோயற்றவர்களின் எச்சிலிலிருந்து மாந்தர்க்குக் கேடு ஏதும் ஏற்படுவதில்லை. ஆனால், நோயாளிகளின் எச்சிலால் நோய்த் தொற்றுக்கு வாய்ப்புண்டு. எனவே நீரைத் தூக்கிக் குடிப்பது பொதுவாகவே நல்லது. சரியான காரணம் மற்றொன்று உண்டு.

நீர்வேட்கை மிகுதியால் குவளையை உதட்டில் வைத்து வேகமாக நீருந்தும் போது, தொண்டைக்குழல் காற்றால் நீர் உள்ளே இறங்குவது தடைப்பட்டு மூச்சுத் திணறல் ஏற்படும். இதனால் உயிர் இழப்புக்கும் வாய்ப்புண்டு. இந்தக் காரணத்தால்தான் தண்ணீர்க் குவளையை உதட்டில் வைத்துக் குடிக்கக் கூடாதென்கின்றனர். அப்படிச் செய்வோர், நீரை மெல்லப் பருக வேண்டும். சரியான காரணத்தை நேரடியாகக் கூறினால் நம் மக்கள் அலட்சியப் படுத்திவிடுவர் என்பதாலேயே கசப்பு மருந்துக்கு இனிப்புப் பூச்சு இடுவதைப் போன்று, எளிதில் இசையக் கூடிய காரணங்களை இட்டுக்கட்டி உரைக்கும் பழக்கம் ஏற்பட்டது.

தண்ணீரைத் தூக்கிக் குடிக்கும் போது, வாயை அகலத் திறக்கின்றோம், இதனால் தொண்டைக் குழல் காற்று எளிதில் வெளியேறவும், தண்ணீர் உள்ளே இறங்கவும் முடிகிறது. தொண்டையில் தண்ணீர் அடைத்துக் கொள்வதும் தவிர்க்கப்படுகிறது.

உள்ளதையும் நல்லதையும் கற்பனையைக் கலக்காமல் கூறினால் ஏற்றுக்கொள்ளும் மனப்பக்குவம் பெறும் வரையில், இப்படிப் பட்ட திரிபுகள் ஏற்படத்தாம் செய்யும். இதற்கு இளையோருக்கு மூத்தோர் வழி காட்ட வேண்டும்.

நம் தேவைகளுக்கும், சூழல் தூய்மையைப் பேணுவதற்கும் கூட அரசையே சார்ந்திருக்காமல், 'நமக்கு நாமே' என்னும் கொள்கையுடன் வாழ முற்பட்டால் அதுதான் தன்மானம்- அதனால் ஏற்படுவதே பெருமை.

“நவீன நாகரிகத்தின் அடிப்படைத் திறவுகோல் தண்ணீர்” என்ற அமெரிக்கப் புவியியல் அவையின் தலைவர் கார்ல் ஜி.பால்சேன் கூற்றை நினைவில் வைப்போம். தண்ணீர் நம் உயிர். அதைப் பாதுகாப்போம்.

வீரமரபில் மயக்கம்

பண்டைத் தமிழர்கள் வீரத்தையும் காதலையும் தம் இரு கண்களாகவே கருதினர். இந்தக் கருத்தின் அடிப்படையிலேயே தமிழ் இலக்கியங்கள் அகம், புறம் என்று வகுக்கப்பட்டன. “சட்டி ஒருவர் பெயர் கொளப்பெறாஅர்” என்பது அகத்திற்குத் தொல்காப்பியர் கூறும் இலக்கணம். அகம் என்பதை எளிமையாக விளங்கிக் கொள்ள, ஆண் பெண் இல்லற இன்பியல் வாழ்க்கை நிகழ்வு எனக் கூறலாம். இன்பம் பற்றி அகத்தே நிகழும் ஒழுக்கத்தை அகமென்பது இலக்கியச் சொல்லாட்சி. இவ்வாறே, “தாமேயன்றி எல்லாராலும் துய்த்து உணரப்பட்டு இஃது இவ்வாறு இருந்ததெனப் பிறர்க்குக் கூறப்படுவதாய் அறனும் பொருளும் என்னும் இயல்பினையுடையதாய்ப் புறத்தே நிகழும் ஒழுக்கம்” என்பது புறத்திற்கான பொருள். காலத்திற்கேற்பச் சுருக்கமாகக் கூறுவதாயின், தான் உணர்ந்ததைச் சொற்களால் மற்றவர்க்குக் கூறக் கூடிய அறம், பொருள் குறித்தவை புறம். அவ்வாறு சொற்களால் மற்றவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ள முடியாத ஒழுக்கம் அகம். இவை இரண்டின் சுருக்கந்தான் வீரம், காதல் என்பவை.

நிகழ்கால அடிதடி, ஆள்கடத்தல் போன்ற வன்செயல்களைப் புறம் என்று கருதிவிடக் கூடாது. அதே போல், காட்சி உடகங்களில் காட்டப்படுவதைப் போல் ஆண், பெண்ணைத் துரத்திச் செல்லுவதும், கட்டிப் புரள்வதும் தாம் காதல் என்றும் எண்ணிவிடக் கூடாது. காதல், வீரம் என்னும் சொற்களின் மரபு பொருள் திரிந்த வழக்காகிவிட்டது. மன்னர்கள் ஆண்ட காலத்தில் கருதப்பட்ட வீரம் திரிபு பெற்ற வரலாற்றைப் பார்ப்போம்.

வீரம் என்னும் சொல்லைக் கேட்டவுடன் நம் நினைவுக்கு வரும் இலக்கியம் புறநானூறு. புறப்பொருளைப் பாடும் எல்லா இலக்கியங்களிலும், அது சமய இலக்கியமாயினும், இதிகாசமாயினும் அவற்றுள் வீரம் பேசப்படுவது தவிர்க்கப்படவில்லை. இடைக்காலத்திலும், அதன் பின்னரும் தோன்றிய இலக்கியங்களைத் தவிர்த்து, சங்க இலக்கியமான புறநானூற்றுப் பாடல்களில் வீரம் எப்படி வெளிப்படுகிறது; அதே காலத்தில் நம் மன்னர்களின் வீரம் எவ்வாறு மரபிலிருந்து திரிபடைந்தது என்பனவற்றைப் பாடல்கள் கூறத் தவறவில்லை.

புறநானூற்றில் 31ஆம் பாடல் சோழன் நலங்கிள்ளியைக் கோவூர்க்கிழார் பாடியது. இப்பாடலோடு, இவர் பாடியதாக மேலும் பதின்மூன்று பாடல்கள் புறநானூற்றுத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன. இப்பாடல்தான் இந்நூலில் இவருடைய முதற்பாடல். இதில் வீரம் எவ்வாறு பாடப்பட்டிருக்கிறது என்பதைக் காண்போம்.

“சிறப்புடை மரபின் பொருளும் இன்பமும்
 அறத்து வழிப்படுஉம் தோற்றம் போல
 இருகடை பின்பட ஓங்கிய ஒருகடை
 உருகெழு மதியின் நிவந்து சேண்விளங்க
 நல்லிசை வேட்டம் வேண்டி வெல்போர்ப்
 பாசறை யல்லது நீயொல் லாயே;
 நுதிமுகம் மழுங்க மண்டி ஒன்னார்
 கடிமதில் பாயுநின் களிறுஅடங் கலவே;
 போரெனின் புகலும் புனைகழல் மறவர்
 காடிடைக் கிடந்த நாடுநனி சேய
 செல்வேம் அல்லேம் என்னார்; கல்லென்
 விழவுடை ஆங்கண் வேற்றுப்புலத்து இறுத்துக்
 குணகடல் பின்ன தாகக் குடகடல்
 வெண்தலைப் புணரிநின் மாஞ்சுளம்பு அலைப்ப
 வலமுறை வருதலும் உண்டென்று அலமந்து
 நெஞ்சுநடுங்கு அவலம் பாயத்
 துஞ்சாக் கண்ண வடபுலத் தரசே!”

(புறம் - 31)

“நல்ல குடி மரபில் வந்தவர்கள் பொருள், இன்பத்தைவிட அறத்திற்கே முன்னுரிமை தருவர். அதே போன்று அறம் பேணும் நின் ஆட்சிக்குடை, மூவேந்தருள் உன்னைத் தவிர்த்த மற்றிருவரின் கொற்றக் குடையினும் முற்பட்டதாக விளங்கும். நிலவொளியைப் போன்று, நின் புகழொளி நெடுந்தொலைவுக்குப் பரவும். புகழ் வேட்கையால் நீயும் பாசறைப் பற்றன்றி வேறு எதையும் நாடுவதில்லை. நீ மட்டுமா? வீரக்கழல் அணிந்த உன் வீரர்களும் போர் என்றால், இதோ வருகிறோம் என்பரேயன்றி இவ்வளவு தொலைவுக்கா? என்று தயங்குவதில்லை. மற்ற நாட்டு விழாக்களில் கலந்துகொண்டு, நாடுகளை வலம்வந்து கொண்டேயிருப்பாய். நீ எங்கே போர் தொடுத்து விடுவாயோ என்றஞ்சி, உறக்கமிழந்து வடபுலத்து வேந்தர்கள் இருப்பார்கள்” என்று விதந்துரைக்கிறார் புலவர்.

புகழ் வேட்கையும், போர் வேட்கையும் மட்டுமே மற்ற எல்லா வேட்கையையும்விட மன்னரிடம் ஓங்கியிருப்பதை இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

அவை மட்டுமல்ல, நெடுந்தொலைவிலுள்ள வடநாட்டு மன்னர்களையும் அச்சுறுத்தக் கூடியதாக நம் மன்னர்களின் போர்த்திறம் விளங்கியிருந்தது. இளங்கோவடிகளும் சிலப்பதிகாரத்தில் சேரன் செங்குட்டுவனை “வேத்தினம் நடுங்கும் வேலோன்” (வஞ்சிக்காண்டம், கால்கோட்காதை பா - 127) என்று குறிப்பிட்டிருப்பதையும் ஒப்பிட்டுத் தமிழ் மன்னர்களின் போர்த் திறத்தைப் புரிந்து கொள்ளலாம். அதே பாடலில் 148, 149ஆம் அடிகளில்,

“வேற்றுமை யின்றி நின்னொடு கலந்த

நூற்றுவர் கன்னரும்” என்று கூறுவதையும் கருத வேண்டும். ஆளும் பொறுப்புக்கு யார் வந்தாலும், அவர்களுக்கு நண்பர்களாகிவிடும் தொழிலதிபர்களை நாம் அறிவோம். அன்றும் அப்படித்தான். ஆற்றல் மிக்க மாமன்னர்களுக்கு, அச்சத்தை அன்பாக மாற்றிக்கொண்டு சிற்றரசர்கள் நண்பர்களாகிவிடுவர். அப்படிச் சேரன் செங்குட்டுவனிடம் பகை பாராட்டாத வட புல மன்னர்கள் நூறு பேர் சேரனைச் சந்தித்தனர் என்கிறார் இளங்கோவடிகள். சோழனைக் கோவூர்க்கிழார் பாடியதையும், சேரனை இளங்கோவடிகள் பாடியதையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பார்க்கு அந்நாள் தமிழ் மன்னர்களின் வீரமும் வேட்கையும் விளங்கும்.

சோழனையும், சேரனையும் மட்டில்தாம் இலக்கியம் வீரம் மிக்கவர்களாகப் பேசுகிறதா? பாண்டிய மன்னர் எவரும் வீரத்தில் சிறந்து விளங்கவில்லையா? என்னும் வினாக்கள் எழுகின்றனவா? ஒருகாலகட்டம் வரை மூவேந்தரும் வீரத்தின் விளைநிலமாகவே விளங்கினர். அதே புறநானூற்றில் 52ஆம் பாடலைப், பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய (மாண்ட) மாறன் வழிதைய மருதன் இளநாகனார் பாடியுள்ளார் :-

“அணங்குஉடை நெடுங்கோட்டு அளைஅகம் முனைஇ

முணங்குநீமிர் வயமான் முழுவலி ஒருத்தல்

ஊந்நசை உள்ளம் தூர்ப்ப இரைகுறித்துத்

தான்வேண்டு மருகின் வேட்டு எழுந்தாங்கு

வடபுல மன்னர் வாட அடல் குறித்து

இன்னா வெம்போர் இயல்தேர் வழி

இதுநீ கண்ணியது ஆயின் இருநிலத்து

யார்கொல் அளியர் தாமே”

(புறம் :- 52)

“குகையில் வாழும் ஆண் புலியானது இரை தேடிப் புறப்பட்டுவிட்டால், அதனை எந்த விலங்காவது எதிர்த்து நிற்க இயலுமா? அது போல், வட நாட்டு வேந்தர்கள் ஒடுங்குமாறு அவர்களை ஒழிக்க எண்ணி, நீ தேரில் ஏறிப் போருக்குப்

புறப்பட்டுவிட்டால், வழுதியே! (பாண்டியனே!) இம் மாநிலத்தில் உன்னை எதிர்த்து உயிர் பிழைப்பார் யாரேனும் இருக்க முடியுமா?” என்பது பாடலின் பொருள். இப்பாடலிலும் பாண்டிய மன்னனின் வீரம் பேசப்படுவது மட்டுமன்று, இம்மன்னனை எதிர்த்து நிற்க வடவரால் இயலாதென்பதும் கூறப்படுகிறது.

தென்னக மூவேந்தரும் எந்தப் பகையாலும் எதிர்க்க முடியாத வீரம் செறிந்தவர்களாக விளங்கினர் என்பதைப் புறநானூற்றுப் பாடல்களாலும் சிலப்பதிகாரப் பாடல்களாலும் அறிய முடிகிறது. பொதுவாக, மன்னர்கள் போர் என்றதும் வஞ்சினம் கூறுவது மரபு. இதை வரலாற்றாலும், இதிகாச இலக்கியங்களாலும் அறியலாம். தொகை நூல்களில் மன்னரைப் பாடிய பாடல்களைப் போன்றே, மன்னர்களே பாடிய பாடல்களும் உண்டு. அவற்றுள் வஞ்சினங் கூறிப் பாடிய இரு மன்னர்களின் பாடல்களைப் பார்ப்போம்.

போராற்றலுடன் பாடலியற்றும் சொல்லாற்றலும் ஒருங்கு பெற்றவன் ஒல்லையூர் தந்த பூதப் பாண்டியன். சிலப்பதிகாரம் கூறும் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் உயிர் நீத்ததும்

“கனவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவது இல்லென்று

இணையடி தொழுது வீழ்ந்தனளே மடமொழி” என்னும் அடிகள் கூறுவதற்கொப்பத் தானும் உயிர் நீத்த பாண்டிமாதேவி போன்று, பூதப்பாண்டியன் இறந்தவுடன் இவன் மனைவியும் உயிர் நீத்தாள். பூதப்பாண்டியன் கூறிய வஞ்சினம் இது :-

“மடங்கலிற் சினைஇ மடங்கா உள்ளத்து
அடங்காத் தானை வேந்தர் உடங்கியைந்து
என்னொடு பொருதும் என்ப அவரை
ஆரமர் அலறத் தாக்கீத் தேரொடு
அவர்ப்புறம் காணேன் ஆயின் சிறந்த
பேரமர் உண்கண் இவளினும் பிரிக
அறன்நிலை திரியா அன்பின் அவையத்துத்
திறன்இல் ஒருவனை நாட்டி முறைதிரிந்து
மெலிகோல் செய்தேன் ஆகுக மலியுகழ்
வையை சூழ்ந்த வளங்கெழு வைப்பின்
பொய்யா யாணர் மையல் கோமான்
மாவனும் மன்மயில் ஆந்தையும் உரைசால்
அந்துவஞ் சாத்தனும் ஆதன் அழிசியும்
வெஞ்சின இயக்கனும் உளப்படப் பிறரும்
கண்போல் நண்பிற் கேளிரொடு கலந்த
இன்களி மகிழ்நகை இழக்கியான் ஒன்றோ

மன்பதைக் காக்கும் நீள்குடிச் சிறந்த
தென்புலம் காவலின் ஓர் இப்பிறர்
வன்புலங் காவலின் மாறியான் பிறக்கே”

(- புறம் 71)

பாடலின் பொருள்:-

“அரிமா எனச் சீற்றத்தொடு வரும் பகைவர்களை அவலக் குரலெழுப்புமாறு தாக்கீப் புறங்காட்டி ஓடச் செய்யேனாகில், நான் என் துணைவியைப் பிரிவேனாக. அறமன்றிலே (நீதிமன்றத்தில்) கொடியவனை நடுவராக நியமித்து முறைகெடச் செய்த கொடுங்கோலனாவேனாக. என் அருமை நண்பர்களான மாவன், ஆந்தை, அந்துவஞ்சாத்தன், ஆதனழிசி, இயக்கன் ஒத்த நெருங்கியவர்களின் புன்சிரிப்பை இழக்கச் செய்தவனாவேனாக (இவர்கள் இன்னலுறச் செய்தவனாவேன்). எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகப் பாண்டியர் மரபில் பிறக்காமல், வன்புலங் காவல் கொண்ட குடியில் பிறப்பேனாக” என்று கூளுரைக்கின்றான் மன்னன். வாழ்க்கைத் துணைவியைப் பிரிவதும், அறம் பிறழ்வதும், நண்பர்களை இழப்பதும், மன்னர் மரபில் பிறவாமையும் சூளேற்பதற்கு முன்வைக்கப்படும் உயர் பணயமாகக் கூறப்படுகின்றன. இவற்றை விடச் சிறந்தவை வேறென்ன மன்னர்க்கு இருக்கக் கூடும்?

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனும், “இவன் சின்ன பையன், நாங்கள் பெரும் படைபலம் படைத்தவர்கள் என்னும் இறுமாப்போடு, சிறுசொல் உதிர்த்து வந்த பகைவரை எதிர்த்துப் போரிட்டுச் சிதறியோடச் செய்து, அவர்களுடைய முரசையும் கைப்பற்றேனாகில், கொடியோன் என்று கண்ணீர் விட்டு மக்கள் பழி கூறட்டும்; மாங்குடி மருதன் முதலான புலவர்கள் என்னைப் பாடாது, என் நாட்டை விட்டு நீங்கட்டும்; என் சுற்றம் துன்புறட்டும்; இரப்பார்க்கு ஈயமுடியாத வறுமை என்னைப் பற்றட்டும்” என்று வஞ்சினம் கூறுகிறான். இப்பாடலில், கொப்பளிக்கும் மன்னனின் வீரம் வெளிப்படுகிறது. வஞ்சினம் கூறும் பாடலை மற்றவர் பாட முடியாது. நெடுஞ்செழியனே பாடிய பாடல் இது :-

“நகுதக் கனரே நாடும்க் கூறுநர்
இளையன் இவன்என உளையக் கூறிப்
படுமணி இரட்டும் பாவடிப் பணத்தாள்
நெடுநல் யானையும் தேரும் மாவும்
படைஅமை மறவரும் உடையம் யாம்என்று
உறுதுப்பு அஞ்சாது உடல்சினம் செருக்கிச்
சிறுசொல் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை
அருஞ்சமம் சிதையத் தாக்கி முரசமொடு

ஒருங்குகூகப் படேள் ஆயின் பொருந்திய
 என்நீழல் வாழ்நர் சென்னிழல் காணாது
 கொடியன்எம் இறைஎனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
 குடிபழி தூற்றும் கோலேன் ஆகுக
 ஒங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
 மாங்குடி மருதன் தலைவன் ஆக
 உலகமொடு நிலையிய பலர்புகழ் சிறப்பின்
 புலவர் பாடாது வரைகஎன் நிலவரை
 புரப்போர் புன்கன் கூர
 இரப்போர்க்கு ஈயா இன்மையான் உறவே” (புறம். 72)

வரலாற்று இலக்கியத்தில் மட்டுமன்று இதிகாச இலக்கியத்திலும் இப்படிப்பட்ட மறவுணர்வை மன்னர்கள் கூறும் சான்றுப் பாடல்கள் உள்ளன. நாடறிந்த இதிகாச இலக்கியங்கள் இராமாயணமும் - மகாபாரதமும். இராமாயணத்தில் கிளைக் கதையாகக் கூறப்படுவது இரணியன் வரலாறு. புராண இதிகாசங்களில் மாவீரர்களை அரக்கர்களாகக் காட்டுவது புராணக் கதை மரபு. இரணியன் மாவீரன் - மகனோ திருமால் அடியான். வணங்கா முடியனான இரணியனைச் சக்கராயுதத்தை உடைய “எம்பெருமானை வணங்குக” என்கிறான் மகன் பிரகலாதன். அதற்கு மறுமொழியாக இரணியன் கூறும் வீர உரை இது :-

“கேளிது நீயுங் காணக் கிளர்ந்தகோ ளரியின் கேழில்
 தோளொடு தாளுந் நீக்கி நின்னையுந் துணித்துப் பின்னென்
 வாளினைத் தொழுவ தல்லால் வணங்குதல் மகனி ருடல்
 நாளினு முளதோ வென்னா அண்டங்க ணடுங்க நக்கான்...”

(- கம்ப இராமயணம், இரணிய வதைப் படலம் பாடல் 146)

மகன் பிரகலாதனை நோக்கி, “யான் கூறுவதைக்கேள். உன் கண்முன்னரே எழுந்து வளர்ந்து தோற்றந்தரும் வலிய சிங்கத்தின் கை, கால்களை வெட்டி, உன்னையும் துண்டித்துப் பின் என் வாளை வணங்குவேனேயன்றி, வணங்குவதென்பது பெண்களின் ஊடல் காலத்தும் நிகழ்வதில்லை” என்று கூறிச் சிரிக்கின்றான் இரணியன்.

பரிபாடல் கூறும் செய்தியொன்றை இதற்கு எடுத்துக் காட்டாகக் கூறலாம். தலைவன் தன் காதலியைப் புகழ்ந்ததைத் தன்னைப் புகழ்வதாக எண்ணிய மற்றொருத்தி மயங்குகிறாள். இதை நோக்கிய தலைவன், தனக்கு என்ன நேருமோ என்று நடுங்கியபடி தன் காதலியை நாடிச் செல்கிறான். அவன் மற்றொருத்தியைக் காதலித்து நோக்கினான் என்று சினங்கொண்ட தலைவி மாலையை அறுத்தெறிந்து அவன் மீது மோதுகிறாள். அவள் சினத்தைத் தணிக்க அவன், சந்தனம் பூசிய தன் உடல் நிலத்தில் படுமாறு

பணிந்து அவளிடம் கெஞ்சுகிறான். அவளோ, அவன் தலைமீது தன் காலால் உதைத்தாள் என்கிறது பாடல். ஊடல் தவிர்க்க ஆண்படும் பாட்டுக்கும், பெண்ணின் சினத்திற்கும் இதைவிட வலுவான சான்று வேறு இருக்க இயலாது.

பாடலடிகள் :-

கண்ணியல் கண்டேத்திக் காரிகைநீர் நோக்கினைப்
பாண்ஆ தரித்தும் பலபாட, அப்பாடும்
பேணா தொருத்தி பேதுற, ஆயிடை
எண்ண வருவ தெனக்கென் றினையா
நன்ஞெமர் மார்பன் நடுக்குற, நண்ணிச்
சிகைகிடந்த ஊடலிற் செங்கண் சேம்பூர
வகைதொடர்ந்த ஆடலுள் நல்லவர் தம்முள்
பகைதொடர்ந்து கோதை பரியூஉ, நனிவெகுண்டு
யாறாடு மேனி அணிகண்ட தன்னன்பன்
சேறாடு மேனிதிருநிலத் தும்ப்பச், சிரமித்தித்துத்
தீர்வில தாகச் செருவுற்றாள்! செம்புனல்
ஊருடன் ஆடும் கடை! (பரிபாடல் : வையை : பா : 65 - 76).

இப்பொழுது புரிந்திருக்குமே இரணியனின் வஞ்சினக் கூற்றின் உயர்வு!

யாரை வணங்காவிடினும் ஆண்கள், பெண்கள் ஊடல் களைய வணங்குவது இயற்கை. காமங்கழிக்க உதவும் பெண்களிடம் எத்தகைய திண்மையாளனும் அவர்களை இணங்கச் செய்ய வணங்குவதில் எவர்க்கும் விதிவிலக்கில்லை; இச் செயலை இழிவென்று யாரும் எண்ணுவதில்லை.

குடிமக்கள் காப்பியத்தில் பாண்டிய நாட்டு மன்னன் நெடுஞ்செழியன் தீர் விசாரிக்காமல்,

“தாழ்ப்புங் கோதை தன்கால் சிலம்பு
கன்றிய கள்வன் கைய தாகில்
கொன்றச் சிலம்பு கொணர்க ஈங்கென”

என்று கோவலனைக் கொண்டு சிலம்பைக் கொண்டுவரும்படி ஆணையிட்டதற்குக் காரணமே அரசமாதேவியின் ஊடல்தான்.

“குலமுதல் தேவி கூடா தேக
மந்திரச் சுற்றம் நீங்கி மன்னவன்
சிந்தாரி நெடுங்கண் சிலதியர் தம்மொடு
கோப்பெருந் தேவி கோயில் நோக்கி.” என்பது பாடல். ஊடல் தீர்க்க

அவன் சென்று கொண்டிருந்த சூழலைப் பொற்கொல்லன் பயன்படுத்திக் கொண்டான். ஊடலின் வலிமை அப்படிப்பட்டது. ஊடலிலும் வணங்காத வீரம் இரணியனுடையது. மிகப்பெரும் இதிகாசமான மாபாரதத்திலும் வீரத்தை வெளிப்படுத்தும் சூளுரைகள் பல உண்டு. எடுத்துக்காட்டாக ஒன்று.

போரில் அர்ச்சுனனுடைய மகன் அபிமன்யு துரியோதனன் சார்பினரால் கொல்லப்படுகிறான். இதனால் சினங்கொண்ட விசயன்,

**“இன்றமரில் வாளபிமன் இன்னுயிர் இழக்கக்
கொன்றவனை நாளையுயிர் கோறல்பு ரியேனேல்
மன்றிலொரு சார்புறவு முக்கறவு ரைக்கும்
புன்றொழிலர் வீழ்நரகு புக்குழலு வேனே”** என்று சூளுரைக்கின்றான்.

(- வில்லி பாரதம்: துரோணபருவம்-13ஆம் போர்ச்சுருக்கம்: பாடல்: 180 -)

“இன்று அபிமன்யுவைக் கொன்றவன் உயிரை நாளை பறிக்காவிட்டால்; பொய் சாட்சி கூறியவர் சேரும் நரகில் நான் புகுவேன்” என்று வஞ்சினம் கூறுகிறான். இவ்வாறு அசுவத்தாமனும், துரியோதனனிடம் ‘எளிகதிர் மேற்கே சென்று மறையும் முன்னர்ப் பகைவரைக் கொன்று, ஆழிகூழ் உலகை உனக்கு அளிக்காவிட்டால் நான் துரோணன் மகன் ஆகேன், வில்லையும் தொடேன், சிவபெருமான் தந்த வலிய அம்புகளும் வீணாகும்; எனக்குரித்தான வேதங்களும் பயனற்றுப் போகு’மெனச் சூளுரைக்கின்றான்.

இன்பச் சுவைமிக்க தமிழ்க் காப்பியமெனக் கூறப்படுவது சீவக சிந்தாமணி. இதில் கனகமாலையார் இலம்பகத்தில் திருத்தக்கத் தேவர், காப்பியத் தலைவன் சீவகன் கூறுவதாக வஞ்சினம் கூறும் பாடலைப் படைத்தளித்துள்ளார்.

**“மன்னவன் நிரைகொண் டாரை
வளநகர்த் தந்து மன்னன்
பொன்னவிர் கழலிற் றங்கள்
புனைமுடி யிடுவி யேனேல்
இன்னிசை யுலகந் தன்னுள்
என்பெயர் சேற லின்றாய்க்
கன்னியர் மகளிர் நெஞ்சிற்
காமம்போற் கரக்க என்றான்”** (சீவக-கனக மாலை-பாடல்-213)

“எம் அரசரின் பசுக் கூட்டத்தைப் படையெடுப்பின் அடையாளமாக ஓட்டிச் சென்றவர், தம் செல்வ நகரைத் துறந்து, தலையில் சூட்டிய முடி, காலில் விழ ஓடும்படி செய்யாவிட்டால், என் பெயர் உலகத்தில் நிலை பெறாமல் மணமாகா இளம்பெண்கள், மகளிர் மணத்தெழும் காம உணர்ச்சி வெளிப்படாமல்

மறைவதைப் போன்று மறையட்டும்” என்று வஞ்சினங் கூறுகின்றான். இவ்வாறு கௌரவத்துப் போர்க்கெழுவதே தமிழர்தம் மரபு, மாண்பு! இந்நெறி பிறழாது, நிலைகெடாது தமிழ் மன்னர்கள் நெடுங்காலம் மரபு மாறாது வாழ்ந்து வந்தனர்.

வீரத்தையும் வெற்றியையும் விழிகளாகக் கொண்டிருந்தோர் தமிழ் மன்னர்கள். இவர்களுள் சிலர் களங்கண்டு வெற்றியைப் பற்றி வந்ததன் நினைவாகப் பெயர் முன்னடையாக விருது சொற்களாக வெற்றிக் களத்தைப் பெயரோடு இணைத்துக் கொண்டனர்.

தலைலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன், சோழன் செருப்பாழியெறிந்த இளஞ்சேட் சென்னி, சேரமான் கருவூர் ஏறிய ஒள்வான் கோப்பெருஞ் சேரலிரும்பொறை என்னும் பெயர்களோடு கொடைத் திறமும் விளங்க வாழ்ந்த வேந்தர் பலர் தமிழ் நிலத்தை ஆண்டு வந்திருக்கின்றனர். மறம் விளைத்த மன்னர்களிடையிலும் சேரன் செங்குட்டுவன் சிகரமாக விளங்குவதற்குக் கரணியம்?

மூவேந்தர்களில் சோழன் இராசகூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி, பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி, சேரமான் மாரிவெண்கோ மூவர் மட்டுமே நட்புப் பேணி, ஒற்றுமையாக இருந்ததாகப் பாண்டராங்கனார் மற்றும் ஓளவையார் பாடல்களின் வழியாக அறிய முடிகிறது. இம்மூவரையும் தவிர்த்துப் பார்த்தால், தமிழ் மன்னர்கள் பலரும் ஒருவர்க் கொருவர் பகைமைப் பாராட்டிப் போரிட்டுக் கொண்டதுதான் வீர வரலாறாகப் பேசப்படுகிறது.

விதிவிலக்காக இமயவரம்பனும், சேரன் செங்குட்டுவனும் திகழ்கின்றனர். சேரன் செங்குட்டுவன் தன் தாயைக் கங்கையில் நீராட்டிய போது எதிர்த்த ஆயிரம் ஆரிய மன்னர்களைத் தனியொருவனாக நின்று எதிர்த்து வென்றவன் என்பதால், வீரத்திருமகனாக செங்குட்டுவன் நினைக்கப் படுகின்றான். இச்செய்தியை இளங்கோவடிகள்,

“கங்கைப் பேர்யாற்றுக் கடும்புனல் நீத்தம்
எங்கோ மகளை ஆட்டிய அந்நாள்
ஆரிய மன்னர் ஈரை ஔற்றுவிர்க்கு
ஒருநீ யாகிய செருவெங் கோலம்
கண்விழித்துக் கண்டது கடுங்கண் கூற்றம்”

(சிலம்பு-வஞ்சிக் காட்சிக் காதை - 160-165)

என்று பாடுகிறார்.

இவ்வளவு புகழ் பெற்ற சேரன் செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்கு ஏற்பட்ட அவலக் கதையைத் தண்டமிழாசான் சாத்தன் கூறக் கேட்டுப் பத்தினிக் கடவுளைப் போற்ற வேண்டுமென்ற வேண்மாளின் விருப்பத்தை ஏற்றுப் புலவரின் அறிவுரையை வேண்டுகின்றான். அவரும், பொதிய மலையிலிருந்தோ, வில்பொறித்த இமய மலையிலிருந்தோ கல் எடுக்கலாம். விந்திய மலையில் கல் எடுத்தால் காவிரியிலும், இமயத்திலிருந்து கல் எடுத்தால் கங்கையிலும் நீராட்டித் தூய்மை செய்து கால் கொள்ளச் செய்யலாம் என்று கூறுகிறார். செவியேற்ற செங்குட்டுவன், “பொதிய மலையில் கல் எடுத்துக் காவிரியில் நீராட்டுதல் வீரம் பேணி வாழ்ந்த சேரர் மரபில் வந்த மன்னர்க்குச் சிறப்பாகாது. நமக்குத் தேவை சிலைக்கு ஒரு கல்தானே, மலையரசன் அதைத் தரமாட்டானா? தர மறுத்தால், எதிர்த்து வென்று கல்லெடுத்து மீள்வேன்” என்று சூளுரைக்கின்றான். இதனை இளங்கோவடிகள்,

“**இமையத் தாபதர் எமக்கீங் குணர்த்திய
அமையா வாழ்க்கை அரைசர் வாய்மொழி
நம்பால் ஒழிகுவ தாயின் ஆங்கஃது
எம்போல் வேந்தர்க் கிகழ்ச்சியும் தருஉம்
வடதிசை மருங்கின் மன்னர்தம் முடித்தலைக்
கடவு ளொழுவோர் கல்கொண் டல்லது
வறிது மீளுமென் வாய்வா ளாகில்
செறிகழல் புனைந்த செருவொங் கோலத்துப்
பகையரசு நடுங்காது பயங்கெழு வைப்பில்
குடிநடுக் குறுஉம் கோலே னாகென ..**” (சிலம்பு-கால்கோட-பாடல்-8-13)

என்று பாடுகிறார்.

“பத்தினிக் கடவுளுக்கு உருவம் எழுதுதற்குரிய கல்லை ஏற்றிக்கொண்டு வருவேன். அவ்வாறின்றி எனது வெற்றிவாள் வறிதே மீண்டு வருமாயின் நெருங்கிய வீரக்கழல் அணிந்த கொடிய போர்க் கோலத்தோடே சென்று, பகைவர்களை அச்சத்தால் நடுங்கச் செய்யாமல், பயன் மிகுந்த நாட்டில் உள்ள குடிமக்களை நடுங்கச் செய்யும் கொடுங்கோலன் எனக் குடி பழி தூற்றுும் இழிதகைமை யுடையவன் ஆவேன்” என்பது பாடலடிகளின் பொருள். இதுதான் தமிழ் மன்னர்களின் போர் மரபு. வஞ்சினம் கூறுவது மாறி, யாகம் செய்வதைப் புகுத்தி - ஏற்கச் செய்து மரபில் திரிபு ஏற்படுத்தப்பட்ட அவலம் நிகழ்ந்தது.

இப்படிச் சூளுரைத்து, வீர உணர்வை வெளிப்படுத்துவதுதான் வீரத்தின் இலக்கணம். இஃது உலகெங்கும் உள்ள மறவர்களின் மனப்பாங்கை வெளிப்படுத்தும் மரபு. வீரத்தை உயிரினும் மேலானதாகக் கருதிய தமிழ் மன்னர்கள் இப்பண்புக்கு, ஆரியர் தொடர்பு ஏற்படும்வரை விலக்கானவர்களாக

இருந்ததில்லை. மாற்றார் நம் மன்னர்களுக்கு அணுக்கமான பின்னரே மரபில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. கூளுரைத்துப் போருக்குப் புறப்பட்டவர்கள், வேள்வி நடத்தியபின் களங்காணும் நம்பிக்கையாளர்களானார்கள்.

எந்த நாளில் ஐம்பெருங்குழு என்று ஏற்பட்டதோ அந்த நாள் தொடரே தமிழ் வேந்தர்களின் வீர மரபில் திரிபு ஏற்பட்டது. குழுவில் அமைச்சர், படைத் தலைவர், தூதர், சாரணருடன் புரோகிதரும் இடம் பெற்றார். புரோகிதரைத் தவிர்த்த மற்ற நால்வருக்கும் ஆட்சியில், போரில் நேரடிப் பங்குண்டு. புரோகிதர்தான் புதிய வரவு. ஆரியர் அன்று முதல் இன்றுவரை உடலுழைப்புச் செய்வதில்லை. அவர்கள் கல்வியிலும், கலைகளிலும் கருத்தைச் செலுத்தி ஆண்டவர்களுக்கு அணுக்கமாயினர். தம் அறிவுத் திறத்தால் அரசரின் நம்பிக்கையைப் பெற்று, ஆட்சியின் பிடியைத் தங்கள் கைக்குக் கொண்டுவந்திருந்தனர். இவர்களின் தொடர்புக்குப் பின்னரே தமிழ் மரபின் மாண்பு சரியத் தொடங்கியது.

வஞ்சினம் கூறிப் போருக்குப் புறப்பட்டவர்களை யாகம் செய்தபின் போருக்குப் போக அறிவுறுத்தியவர்கள் இவர்கள். மரபில் திரிபு ஏற்படச் செய்தவர்கள் இவர்களே! “உலகம் தெய்வத்துள் அடக்கம், தெய்வம் மந்திரத்துள் அடக்கம், மந்திரம் பிராமணருள் அடக்கம்” என்பதை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் பிராமணர்களைத் தெய்வமாக நம்பினர். சிறிது காலத்திற்கு முன்புவரை, பாாப்பனரைச் சாமி என்றழைக்கும் பழக்கம் நம்மவர்களிடம் இருந்ததும் இந்த நம்பிக்கையால்தான்.

“தெய்வா தீனஞ் ஐகத் ஸர்வம்

மந்த்ரா தீனந்து தைவதம்

தன்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணா தீனம்

ப்ராமணா மமதை வதம்” என்பது மேற்கூறிய கருத்தின் வடமொழி மூலம். பட்டம் (காற்றாடி)மன்னர்களுடையதாக இருந்தாலும், நூல் புரோகிதர்கைகளிலேயே இருந்திருக்கிறது. அதற்கேற்றதிறமும் நிறமும் அவர்களுக்கு உதவின.

ஒரு காலத்தில் தமிழ் மன்னர்கள், புலவர்களுக்குக் கொடுத்திருந்த முதலிடத்தைப் பின்னர்ப் புரோகிதர்களுக்குக் கொடுக்கத் தொடங்கி, மரபு பிறழ்ச்சிக்கு வித்திட்டனர். புலவர்களிலும் பலர் பார்ப்பனர்களாக இருந்ததால், மந்திரத்தின் பெயராலும், தந்திர உத்தியாலும் அரண்மனையையே ஆட்சி செய்பவர்களானார்கள். எதிர்த்துப் பேச முடியாத மன்னனையே இழித்துப் பேசுமளவுக்கு அவர்களுடைய வளர்ச்சி இருந்தது. இஃது ஏதோ தோராய அளவீடன்று. இதற்கும் இலக்கியச் சான்றுள்ளது.

சோழன் நலங்கிள்ளியின் தம்பி மாவளத்தான். இவனுடைய அவைப் புலவர் கண்ணனார். பெரிய இடத்தில் இருப்பவர்கள் தம்மிடம் நெருக்கமாக இருப்பவர்களோடுதாம் விளையாடுவர். தற்காலத்தில் அமைச்சர்களோடும், பிற பெரிய மனிதர்களோடும் நடைப் பயிற்சிக்குச் செல்வோர், எளிய மக்களா? அப்படித்தான் அன்றும் மன்னன் மாவளத்தான், புலவர் கண்ணனாரோடு வட்டாடினான். வட்டு என்பது ஆங்கிலத்தில் Dice என்கிறோமே அந்தக் காய்தான். சூதாடு கருவி என்பது பொருள். விளையாட்டில் காய் ஒன்று தெரிந்தோ தெரியாமலோ புலவர் பக்கம் மறைந்திருப்பதைக் கண்ட மன்னன், புலவர் வேண்டுமென்றே காயை மறைத்ததாகக் கருதி, உணர்ச்சி வயப்பட்டு விளையாட்டுக் காயை அவர் மீது எறிந்துவிட்டான். என்ன தான் வலி ஏற்பட்டாலும், மன்னன் செய்தது தவறே ஆயினும் பிறப்பை ஐயுறுவதாகக் கூறலாமா? வேறு யாரேனும் இப்படிக் கூறத்தான் முடியுமா? பார்ப்பனப் புலவர் கண்ணனார் கூறியிருக்கிறார். மன்னனும் அதைக் கேட்டு வெகுளாமல் நாணித் தலைகவிழ்ப், புலவர் பின்னர் மன்னனை வாழ்த்தினாராம். எப்படிப்பட்ட பிடி இவர்களிடம் இருந்திருந்தால் இவ்வளவு துணிச்சலாகப் பேச முடியும்?

“தேர்வண் கிள்ளி தம்பி வாரீகோல்

கொடுமர மறவர் பெரும கடுமான்

கைவண் தோன்றல் ஐயம் உடையேன்

ஆர்ப்புனை தெரியல்நின் முன்னோ ருல்லாம்

பார்ப்பார் நோவன செய்யலர் . . .”

(- புறம் : 43)

கிள்ளியின் தம்பியே! என்று மரபைக் கூறி, “நீ என் மீது காயை எறிந்து அவமதித்துவிட்டாயே; உன் முன்னோர் எல்லாம் பார்ப்பனரை எவ்வளவு ‘பயபக்தி’யோடு பராமரித்தனர் தெரியுமா? பார்ப்பனர் உள்ளம் நோக எதுவும் செய்யமாட்டார்களே! நீ என் மனம் நோகச் செய்து விட்டாய். நீ கிள்ளியின் மரபில் பிறந்தவன்தானா என்று ஐயப்படுகிறேன்” என்கிறார் கண்ணனார். நேருக்கு நேர் பிறப்பை ஐயப்படுவதாக யாரை யார் கூறினாலும் ‘பளார்’ என்னும் ஓசை மறுநொடி கேட்பதுதானே இயல்பு! மன்னன் நாணினானாம்; கண்ணனார் வாழ்த்தினாராம். ஆரியர் போட்டிருந்த அடித்தளத்தின் உறுதி புரிகிறதா?

‘புறப்பொருள் வெண்பாமாலை’ என்றொரு நூல். புறத்தின் இலக்கணச் சூத்திரங்களையும் அவற்றின் இலக்கியமாக வெண்பாக்களையும் கொண்டது. ஐயனாரிதனார் இயற்றியது. இதற்குச் சாமுண்டி தேவநாயகர் உரை எழுதியிருக்கிறார். தமிழ்த் தாத்தா உ.வே.சாமிநாதையர் வெளியிட்ட நூல்

இது. புறப்பொருளுக்கு இலக்கியம் இந்நூல் என்றார் பதிப்பித்த உ.வே.சா. நூலைப் படைத்தவர் சேரர் மரபினரே என்றாலும், உரை எழுதியவர்கள் மன்னர் மரபினர் அல்லர். இது பன்னிரு படலத்தின் வழி நூல். இதிலுள்ள பன்னிரண்டு படலங்களில் புறப்புறமாக மூன்றும், அகப்புறமாக இரண்டும் இடம் பெற்றுள்ளன. முதல் ஏழு படலங்களும் புறம் சார்ந்தவை. இது நூல் குறித்த முன்னோட்டம். . .

இந்நூல் கூறும் வாகைப் படலத்தில் முப்பத்து மூன்று திணைகள் கூறப்படுகின்றன. அவற்றில் ஒன்று 'பார்ப்பன முல்லை'.

“காண்மலியு நறுந்தொரியற் கழல்வேந்த ரிகலவிக்கும்

நான்மறையோ னலம்பெருகு நடுவுநிலை யுரைத்தன்று” என்பது நூற்பா. மன்னன் நெறி (!) பிறழ்வதைத் தடுத்து, வழிப்படுத்தும் நான்கு வேதத்தை உடையோன், நன்மைதரும் சரியான முறையைக் கூறியது என்பது இதன் பொருள். நான்கு வேதங்களை உடையவர் யார்? வேதியர் எனப் பெயர் பெற்ற ஆரியரே! இந்த நூற்பாவின் இலக்கியமாகப் பாடியிருக்கும் வெண்பா இது :-

“ஒல்லெளிர் ஞாலத் துணர்வோ விழுமிதே

நல்லிசை முச்செந்தீ நான்மறையோன் - செல்லலும்

வென்றன்றி மீளா விறல்வேந்தர் வெம்பகை

என்றன்றி மீண்ட திலர்.”

(- புறப்பொருள் வெண்பா மாலை 172)

அன்று தூது செல்லும் அளவுக்குப் புரோகிதர்கள் அறிவாளர்களாகவும், அணுக்கமானவர்களாகவும் நம்பகமானவர்களாகவும் இருந்தனர். அதனால்தான், ஆட்சியாளரிடம் எதையும் அவர்களால் செய்துகொள்ள முடிந்தது. எதையும் செய்து முடிக்கும் திறன், திட்டம், சிந்தனை, செயல் அவர்களிடம் இருப்பதாக நம்பியதால் உடலுழைப்பு அல்லாத உயர் பொறுப்புகளில் அவர்களை உட்கார வைத்திருந்தனர் மன்னர்கள். தூது செல்வதற்கு ஏற்றவர்களாக இவர்கள் திகழ்ந்தனர் என்பதற்குப் புறநானூற்றுப் பாடல் சான்று கூறுகிறது. இதைப் பாடியிருப்பவர் மதுரை வேளாசான்.

“வயலைக் கொடியின் வாடிய மருங்குல்

உயவல் உள்தீப் பயலைப் பார்ப்பான்

எல்லிவந்து நில்லாது புக்குச்

சொல்லிய சொல்லோ சிலவே அதற்கே

ஏணியும் சீப்பும் மாற்றி

மாண்வினை யானையும் மணிகளைந் தனவே!” (புறம் 305)

தூது அனுப்பப்பட்ட பார்ப்பான் பகை மன்னன் கோட்டைக்கு வரும்போது

இருட்டிவிட்டது. இரவாகிவிட்டதே போகலாமா, வேண்டாமா என்று சிந்தித்துக் கொண்டு அவன் வெளியே நின்று விடவில்லை. வேறு யாராக இருந்தாலும் தயங்குவார். அவன்தான் பார்ப்பான் ஆயிற்றே, அவர்களுக்குத் தனி சிறப்பல்லவா நம் குமுகாயம் அளித்திருக்கிறது! நேரே அரண்மனைக்குச் சென்று அரசனைக் காண்கின்றான். அதிகம் பேசவில்லை. வள்ளுவர் கூறினாரே,

“திறனறிந்து சொல்லுக சொல்லை; அறனும்

பொருளும் அதனினுங் கில்லை.” (குறள் - 644) என்று, அப்படிப் பக்குவமாகச் சுருங்கக் கூறுகிறான். கேட்ட மன்னன் அச்சத்தால், எதிராளியின் கோட்டையைக் கைப்பற்றச் செய்திருந்த ஏற்பாட்டை (ஏணி, சீப்பு இவையும் கருவிகள் தாம்) உடனடியாகக் களைந்து விடுகிறான். போர் யானைகளின் மணிகளையும் எடுத்துவிடச் செய்கிறான். மொத்தத்தில் போரையே கைவிட்டுவிட்டான் என்கிறது பாடல். இப்பாடல் மூலம் பார்ப்பனரின் அறிவுத்திறனும், அரசர்கள் அவர்களுடைய சொற்களுக்குக் கட்டுப்பட்டதும் விளங்குகின்றன. இப்படி, கட்டுப்படத் தொடங்கிய காலந்தான் போர்க் குணத்தின் மரபு மாறவும் காரணமாயிற்று.

பாவலர்கள் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் பெயர்களுக்கு முன்னர் அடைமொழி வேண்டுமென்னும் ஆசையால், தங்கள் தகுதி, திறமைக்கும் பொருந்தாத சொற்களைச் சேர்த்துக் கொள்வதைப் போன்று, அன்றும் மன்னர்களுக்கு ஆசையாலும், அடையாளப் படுத்தவும் முன்னடைச் சொற்கள் பெயர்களோடு இணைக்கப்பட்டன. சேரன், சோழன், பாண்டியன் என்னும் முன்னடைகள் மரபை அடையாளங் காணப் பயன்பட்டன. ஆரிய அடிமைத் தனத்தைக் குறிக்கும் முன்னடை பெற்றுத் திகழ்ந்தவன் பல்வேள்விச் சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி. தமிழர்க்கு அயன்மையான வேள்வியை நம்பி ஈடுபட்டவன் இவன். இச்செயல் மரபில் ஒரு திரிபாகும். மாங்குடி மருதன் போன்றோரின் தூண்டுதலால் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், கரிகால்வளவன், பெருநற்கிள்ளி, பல்யானைச் செல்கெழுக்குட்டுவன், சேரன் செங்குட்டுவன், முதலாம் இராசராசன், பராந்தகச் சோழன் போன்றோரும் ஆரியத்தின் பிடிக்குள் அகப்பட்டிருந்தனர்.

ஆரியத்தைப் புறக்கணித்தவனாக, ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் ஒருவனே வரலாற்றில் நிலைபெற்றிருக்கிறான். பத்தாம் நூற்றாண்டில், சிவாஜி வழித்தோன்றலான கோல்காப்பூர் அரசர் சாகுமகாராசா ஆரியத்திற்கு அடிமையாகாத மன்னராக விளங்கியுள்ளார்.

தமிழ் மன்னர்களின் மறவுணர்வில் மயக்கமும் மாற்றமும் ஏற்படச் செய்ததில் ஆரியத்தின் பங்கு அதிகம். இந்தியாவில் சாதிகள் அரும்பத் தொடங்கியதே இவர்களின் வருகைக்குப் பின்னர்தான் என்றார் டாக்டர் மூயிர் மற்றும் என்றிச்சிம்மர். காலத்தால் ஆரியத்தின் வீரியம் குறைந்திருக்கிறது. நம் மரபில் மயக்கமும், திரிபும் ஏற்பட்டதற்கு மூலமும் முதலும் ஆரியமே என்பதில் இரண்டாவது கருத்துக்கு இடமில்லை. இன்றுள்ள பார்ப்பனர்களை எல்லாம் ஆரியர் என்றெண்ண இடமில்லை. என்னதான் தங்களைத் தனித்துக் காட்டிக் கொள்ளப் பார்ப்பனர்கள் முயன்று, அதற்கென அக,புற ஒழுக்க நெறிகளைப் பின்பற்றினாலும்-அவர்களை ஆப்பிரிக்காவில் கலப்பினத்தாரை நிறத்தார் (Coloured) என்றழைப்பதைப் போன்று பிரித்து வேண்டுமானால் பார்க்கலாம். ஆரியத்தின் மிச்ச சொச்சத்தை அவர்களாகவே விட்டொழித்து முழுத் தமிழர்களாக வேண்டும். திரிபுகள் திருத்தப்பட வேண்டும். சரிவுகள் நிமிர்த்தப்பட வேண்டும்.

இசையும் நசையும்

“சொல்லில் உயர்வு தமிழ்ச் சொல்லே - அதைத்

தொழுது படித்திடடி பாப்பா” என்று பெருமிதம் பொங்கப் பாடினான் பாரதி! இது, “காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சு” என்னும் பழமொழிக்குச் சான்றான பாட்டடியன்று. உண்மையில் ஊற்றெடுத்து வந்த சொற்றொடர்.

தமிழின் ஓரெழுத்துச் சொல்லான ‘பூ’ என்பதற்கு இருபதுக்கும் மேற்பட்ட பொருள்களுண்டு என்பதை அகர முதலியைப் பயன்படுத்துவோர் அறிவர். இசை என்னும் தமிழ்ச் சொல்லுக்கு இணக்கம், இனிய ஒலி, புகழ், பொன் என்பன உள்ளிட்ட பதினான்கு பொருள்கள் கூறப்படுகின்றன. இனிய ஒலியான இசை என்னும் சொல்லை, இணங்கு என்னும் பொருள்படக் கூறும் போது கட்டளைச் சொல்லாகிவிடும். இது தமிழின் சிறப்பு.

“இழுக்குடைய பாட்டிற்கு இசை நன்று” என்ற பாரதியின் பாடலடியில் உள்ள பொருட் செறிவைத் திரைப்படப் பாடல்கள் பல மெய்ப்பிக்கின்றன. வன்மனத்தரையும் தன் வயப்படுத்தும் ஆற்றல் பெற்றது இசை. இதைக்

“காட்டில் விலங்கறியும், கைக்குழந்தை தானறியும்

பாட்டின் சுவையதனைப் பாம்பறியும் என்றுரைப்பர்” என்னும் பாரதியின் கருத்து மெய்ப்பிக்கும். பாம்புக்குக் கேட்கும் திறனுண்டா என்பது

ஆய்வறிஞர்கள் எழுப்பும் ஐய வினா. பாம்புக்குக் கட்செவிதான் உண்டென்கின்றனர். எது எப்படியோ, இசைக்கு ஓரறிவுச் செடி கொடி முதல், ஆற்றிவு மாந்தர் வரை ஈர்க்கும் ஆற்றல் உண்டென்பது மட்டில் மெய்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

“ஒலியல் வார் மயிருளரினள் கொடிச்சி
பெருவரை மருங்கிற் குறிஞ்சி பாடக்
குரலுங் கொள்ளாது நிலையினும் பெயராது
படாஅப் பைங்கண் பாடுபெற் றொய்யென
மறம்புகள் மழுகளி றுறங்கு நாடள்.”

(அகம் : 102)

என்னும் இப்பாடலில், புனக்காவல் புரியும் கொடிச்சி ஒருத்தி, மயிர்ச் சாந்து பூசிய தன் கூந்தலைக் கோதியபடியே குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாடினாளாம். அதைக் கேட்ட யானை, தான் கவர்ந்த திணையினை உண்ணாமல், நின்ற நிலையிலேயே அடி பெயராமல் இசையின்பத்தில் மயங்கியிருந்ததாகக் கூறுகிறது மேற்குறித்த அகநானூற்றுப் பாடல். இசைக்கு இணங்கச் செய்யும் ஆற்றல் உண்டென்பதற்கு இந்த அகநானூற்றுப் பாடலொரு சான்று.

அசுணம் என்பதொரு பறவை. இஃது இனிய இசையை இன்புற்றுக் கேட்கும். இசை இனிமையற்றதானால், அவ்வொலியைக் கேட்டவுடனேயே மூர்ச்சையுற்று மண்ணில் வீழ்ந்து இறந்துவிடுமாம்.

“இரும்புலி தொலைத்த பெருங்கை யானைக்
கவுள்மலி பிழிதரும் காமர் கடாஅ
மிருஞ்சிறைத் தொழுதி யார்ப்ப யாழ்செத்
திருங்கல் விடரளை யசுண மோர்க்குங் . . .”

(அகம் : 83)

மலையில் புலியைக் கொன்ற யானையின் மதநீரில் வண்டுகள் மொய்த்து ஒலியெழுப்பியதை, யாழ் ஓசை என்று கருதி அசுணம் கேட்டதாகக் கூறுகிறது பாடல். இனிமையற்ற இசையைக் கேட்டால் அசுணம் இறந்துவிடும் என்பதை

“மறையிற்றன் யாழ்கேட்ட மாளை யருளா
தறைகொன்று மற்றதன் ஆருயி ரெஞ்சப்
பறையறைந் தாங்கு . . .” என்னும் நெய்தற் கலியால் (பாடல் 26) அறிய முடிகிறது.

“இன்னளிக் குரல்கேட்ட வசுணமா
அன்ன ளாய்மகிழ் வெய்துவித் தாளரோ” என்று திருத்தக்கத் தேவரும்;

“..... யாழ்

நறைய டுத்த வசுணநன் மாச் செவிப்

பறைய டுத்தது போலும் . . .” என்று கம்பரும் வழிமொழிவதைக் கொண்டு, நல்லிசை மற்றும் வல்லிசையின் தன்மைகளை அறிய முடிகிறது.

விலங்கினத்தையே தன்வயப்படுத்தும் இசை, ஆற்றிவு உயிரினமான மாந்தரை மயங்கச் செய்யாதா? நன்மனத்தரை இசை ஈர்க்கும் என்பதிருக்கட்டும், வன் மனத்தரான கள்வரையும் இஃது இணங்கச் செய்யவல்லது என்பதை,

“ஆறலை கள்வர் படைவிட அருளின்

மாறுதலை பெயர்க்கு மருவின் பாலை” என்னும் அடிகள் பாலைப் பண்ணைக் கேட்ட கள்வரும் கொலைத் தொழிலை மறப்பர் என்கிறது. இப்படிப்பட்ட தமிழிசையைச் சங்கம் அமைத்து மன்னர்கள் ஆய்ந்தனர். இறைவன் தமிழிசையில் தோய்ந்து கலந்தான் என்றெல்லாம் இறையடியார்களும் பாடியுள்ளனர்.

“சிறைவான் புனற்றில்லை சிற்றம்பலத்துமென் சிந்தையுள்ளும்

உறைவானுயர் மதிற் கூலின் ஆய்ந்தவொன் டந்தமிழின்

துறைவாய் நுழைந்தனையோ வன்றி யேழிசைச்சூழல்புக்கோ

இறைவா தடவரைத் தோட்கென்கொலாம் புகுந்தெய்தியதே”

இறைவா! நீ ஏழிசையில் கலந்துவிட்டாயோ என்று மாணிக்கவாசகர் உருகிக் கேட்கிறார்.

தமிழர் வாழ்வே இசையோடு கலந்த வாழ்வு. கருவயிர்த்துத் தாயின் மடியில் கிடந்து தாலாட்டுப் பாடல் கேட்ட நாள் முதல், இன்னுயிர் நீத்து, இறுதிப் பயணம் போகும் வரை ஒவ்வொரு நிகழ்வினும் இசை இடம் பெற்றிருந்தது. ஒப்பாரியில் மாண்டவரின் வரலாற்றுச் சுருக்கமே அடங்கியிருந்ததைக் கேட்டோர் அறிவர்.

கடைச்சங்கப் புலவர்களுள் பன்னிருவர் இசைப் புலமை பெற்றிருந்தனர். தமிழில், தலைச்சங்கப் புலவர்களால் பெருநாரை, பெருங்குருகு, பஞ்சபாரதியம், சிலப்பதிகாரம், பரிபாடலில் இசைக் குறிப்புகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

பண்டைத் தமிழ் நூல்களில் 11,991 பண்களும், திறங்களும் பேசப்படுவதாகச் சிலப்பதிகார அரும்பதவுரையாளர் அரங்கேற்றுக் காதையில் கூறியுள்ளது வியக்க வைக்கிறது. (சிலம்பு : பக் : 64, தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக வெளியீடு)

**‘பாவோ டனைதல் இசையென்றார் பண்ணென்றார்
மேவார் பெருந்தானம் எட்டானும் - பாவாய்
எடுத்தல் முதலா இருநான்கும் பண்ணிப்
படுத்தமையாற் பண்ணென்று பார்.’** என்னும் பழம் பாடல், நெஞ்சு,

கண்டம், நா, மூக்கு, அண்ணம், உதடு, பல், தலை ஆகிய எட்டு இடங்களில் பொருத்தி எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல், கம்மிதம், குடிலம், ஒலி, உருட்டு, தாக்கு எனும் எட்டுவிதமான இசைத் தொழில்களால் உருவாக்கிப் பாடப் பெறுவதைப் பண்ணென்று வழிமொழிகிறது மேற்குறித்த வெண்பா.

பகற்பண், இராப்பண், பொதுப்பண் எனப் பண்களைப் பகுத்துள்ளனர் நம் முன்னோர். இவ்வளவு இருந்தும், தமிழில் இசைக்கென ஏதுமில்லாதது போல் தெலுங்கிசையை மேடை ஏற்றித், தமிழிசையைப் புறந்தள்ளிய பகைமைப் போக்கு இடைக்காலத்தில் ஏற்பட்டது. தமிழ் நாட்டில் நாயக்கர் ஆட்சி ஏற்பட்டதாலும், வடமொழி ஆதரவாளர்கள் நுண்கலைப் பயிற்சியிலும், ஆட்சியிலும் முதன்மை வகித்தாலும் தமிழிசை பின்னடைவு பெற்றது. தமிழ்ப் பண்களுக்கே வடமொழிப் பெயர்களைச் சூட்டி வழக்குக்குக் கொண்டு வந்தனர். இதனைப் பொறாத திருமங்கையாழ்வாரே “செந்திறத்த தமிழோசை வட சொல்லாகி” என்று குறிப்பிட நேர்ந்தது.

பாடுவோரின் ஒழுக்க நெறிகுறித்து, இவை இவை செய்தல் குற்றமெனச் சீவக சிந்தாமணி இலக்கணம் சுறுகிறது.

**“கருங்கொடிப் புருவ மேறா
கயனெடுங் கண்ணு மாடா
வருங்கடி மிடறும் விம்மா**

தணிமணி யெயிறுந் தோன்றா” என்பது அப்பாடல். (சீ.சி. பாடல் 653)
இதே இலக்கணத்தைப் பரஞ்சோதி முனிவரும் திருவிளையாடற் புராணம் விறகு விறற் காதையில் சற்று விரிவாகப் பாடியுள்ளார்.

**“வயிறது குழிய வாங்கல் அமுமுகங் காட்டல் வாங்கும்
செயிரது புருவ மேறல் சிரநடுக்குறல் கண்ணாடல்
பயிறரு மிடறு வீங்கல் பையென வாயங் காத்தல்
எயிறது காட்ட லின்ன உடற்றொழிற் குற்ற மென்ப”** (பாடல் 29).

தமிழில் எல்லாமிருந்தும், தமிழிசை மீது பற்றின்மையாலும், மாற்று மொழி ஆசையாலும் தமிழிசை மறக்கப்பட்டது, மறைக்கப்பட்டது. இந்த நிலையை மாற்ற இருபதாம் நூற்றாண்டில் இனவுணர்வாளர்களால் எழுச்சி ஏற்பட்டது.

செட்டி நாட்டரசர் சர் அண்ணாமலைச் செட்டியார் இதற்கான விதையை உண்டாக்கினார். இன்றைய பொருள் மதிப்பில் பன்னூறு இலக்கம் மதிப்பிலான தொகை ரூ25,000/-ஐ (இருபத்தைந்தாயிரத்தை) இரு முறைகளில் தமிழிசை இயக்கத்திற்கு நன்கொடையாக வழங்கித் தொடக்கத்தை ஏற்படுத்தியவர் அவரே!

அண்ணாமலைச் செட்டியாரின் முயற்சியால் சென்னையில் தமிழிசைச் சங்கம் 1943இல் உருவாயிற்று. 1945இல் கரந்தையில் தமிழிசைக் கல்லூரியும், 1950இல் பண் ஆராய்ச்சியும் தொடங்கப்பட்டன. தமிழிசை இயக்கத்திற்குப் பெரியார், பண்டித மு.கதிரசேன் செட்டியார், லெ.ப.கரு. இராமநாதன் செட்டியார், அறிஞர் அண்ணா, புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் போன்றவர்களெல்லாரும் துணை நின்றனர்.

இசை மேடைகளை ஒரு பகுதியினர் தம் பிடிக்குள் வைத்திருந்ததால் இசைப் பாடலைக் கூடக் கீர்த்தனைகள் என்றே கூறும் மரபை உண்டாக்கிவிட்டனர். தியாகராயர், சியாமா சாத்திரிகள் போன்றோரின் பிறமொழிப் பாடல்களையே அரங்கேற்றினர். முத்துத்தாண்டவர், மாரிமுத்தாப் பிள்ளை, சீர்காழி அருணாசலக் கவிராயர் போன்றவர்கள் இசைப்பாடல்களைப் படைத்துக் கொடுத்திருந்தும் அவற்றைப் பயன் படுத்துவதைத் தவிர்த்தனர். திருவையாறு இசைவிழாவில் தண்டபாணி தேசிகர் தமிழில் பாடியதால் மேடை தீட்டுப்பட்டுவிட்டதாகக் கூறி, மேடையைத் தண்ணீர் விட்டுக் கழுவிய கொடுஞ் செயலெல்லாம் நடந்தன. திராவிட இயக்கத்தாரின் வன்மையான எதிர்ப்புக்குப் பின்னரே ஓரளவு மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது எனினும், இன்னும் முற்றுந் திருந்திடவில்லை.

இசைக் கூறுகளைக் கொண்ட பாடல்களுக்குத் தமிழில் குறைவில்லை. வள்ளலார் முதல் பாவேந்தர், கவிஞரேறு வாணிதாசன் வரை அருமையான தமிழிசைப் பாடல்களைப் படைத்துக் கொடுத்துள்ளனர் என்றாலும், இன்றும் இசை மேடைகளில் தமிழ்ப் பாடல்களின் ஒலி மங்கியே கேட்கிறது. தமிழிசை மேம்பட வேண்டுமானால், இசையரங்குகளின் ஆட்சியைத் தமிழர்கள் கைப்பற்றியாக வேண்டும். நுண்கலைப் பயிற்சியில் நாட்டம் மிக வேண்டும். தமிழர் வீட்டுக் குழந்தைகளை இசை பயிலச் செய்ய வேண்டும்.

தமிழர் குடும்பங்களில் நுண்கலை பயிற்ற வழிகாட்டிகள் இல்லாததால் முதல் தலைமுறைக்கு ஆர்வத்தைத் தூண்டிப், பயிற்றுவித்து மேடை ஏற்றுவதில்

இடையூறுகள் இருக்கத்தாம் செய்யும். தடைகளைக் கடந்து தமிழிசைப் பயிற்சிக்குத் தம் குழந்தைகளைத் தகுதிப்படுத்த வேண்டியது பெற்றோர்களின் கடமை. எண்ணம் திண்ணமானால் எதுதான் நடக்காது? நம் கலையின் நலிவைப் போக்கிப் பொலிவை உண்டாக்குவோம். நசையை மாற்றி இசை பெற வைப்போம்.

ஆமையும் அமீனாவும்

“ஆமை புகுந்த வீடும், அமீனா நுழைந்த வீடும் உருப்படாது” என்பது வழக்கு மொழி. இச் சொல்லாட்சியில் அடங்கியுள்ள உட்பொருளை உணராத மக்கள், ஆமையும் அமீனாவும் ஆகாத தன்மை கொண்ட உயிரினமாக எண்ணுகின்றனர். தீப்பிடித்தால் வீடுகள் அழிந்து போவதைப் போன்று ஆமை, அமீனா காலடி பட்டாலே அந்த வீடு பாழாகிவிடும் என்னும் தவறான கருத்தில் திளைத்துள்ளனர்.

பாம்புகளைக் காட்டித் தாயத்து விற்பதைத் தொழிலாகக் கொண்டவர்கள் ஐம்பதாண்டுகளுக்கு முன்வரை இருந்தார்கள். இவர்கள் மண்ணுளிப் பாம்பை இரட்டைத் தலைப்பாம்பென்றும் இதைத் தொட்டாலும், இது கடித்தாலும் தொழுநோய் ஏற்படுமென்றும் கூறி மக்களிடம் அந்தப் பாம்பைப் பற்றிய அச்சத்தையும் அருவருப்பையும் ஏற்படுத்தியிருந்ததை அகவை முதிர்ந்தவர் அறிவர். இன்றோ, எந்தப் பாம்பை அருவருக்கத்தக்கதாகக் கூறினார்களோ அதே மண்ணுளிப் பாம்பு பாலியல் உறவுக்கு ஊட்டந்தருவதாகக் கூறி, அப்பாம்புகளைத் தேடிப் பிடித்துப் பெருந்தொகைக்கு விற்கத் தொடங்கியதையும், அயல் நாட்டிற்குக் கடத்த முயன்றதையும் அண்மைக்கால நிகழ்வாகச் செய்திகள் மூலம் அறிந்து வருகிறோம்.

ஆமையும் அமீனாவும் கூட இப்படித்தாம். ஆமை பலருக்கும் தெரியும். அகர வரிசையைக் கற்பிக்கும் போதே ‘ஆ’வுக்கு ஆடும், ஆமையும் எழுத்தை மனதில் பதிய வைக்க மாணவர்க்கு ஆசிரியர்களால் படமாகவும், பாடமாகவும் கற்பிக்கப்பட்டன. ஆனால், அமீனாவைச் சிலருக்குத்தாம் தெரியும். அதிலும் வட்டிக்குக் கடன் வாங்கிவிட்டுத் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாமல் வழக்கில் சிக்கியவர்களும், நீதிமன்ற அலுவலர்களும், வழக்குரைஞர்களும் மட்டுமே அறிவர். நீதிமன்றப் பணியாளர்களில் ஒருவர்தான் அமீனா. டபேதார், சுபேதார், நாசர்,

சிரஸ்தார் போன்ற உருது சொற்கள், இசுலாமியர் ஆட்சியால், அலுவலகங்களிலும் படையிலும் நிலை பெற்றவை. அமீனா என்பதும் திசைச் சொல்தான்.

அறமன்ற (Court) நடுவரின் கட்டளையை, வழக்கில் சம்பந்தப்பட்டவருக்குக் கொடுத்துவர வேண்டியதும், ஆணைப்படி சொத்தைப் பறிமுதல் செய்வதும் இவருடைய வேலை. இவருக்குக் கீழ்நிலையில் உள்ளவர்கள் கட்டளையைக் கொடுத்து வருபவர் (Process server). இப்பொழுது, அமீனா என்ற பெயர் முதுநிலைக் கட்டளை நிறைவேற்றுநர் (Senior Bailiff) என்று மாற்றப்பட்டிருக்கிறது.

ஆமையின் உருவம், வேகம், முயல் கதையைப் பற்றி அறிந்திருந்தாலும் கூட, அதைப் பற்றி முழுமையாகப் பலர் அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. முந்நூறாண்டுக் கால முதுமையுடைய 'ஜாஜ்' என்னும் ஆமை ஒன்று உயிருடன் இருப்பதாக ஊடகத் தகவல் தெரிவிக்கிறது. நம் முன்னோர் உயிரியல் உண்மைகளைக் கூர்ந்தாய்வு செய்திருப்பதை நமது இலக்கியங்கள் மூலம் அறிய முடிகிறது. ஆமையைப் பற்றிய ஒரு செய்தியை 'ஜங்குறு நூறு' என்னும் சங்க இலக்கியத்திலும் காணலாம். அதில் கூறாத செய்திகள், ஆமைகளிலும் பலவகைகள் உண்டு. கடலாமை உருவத்தால் பெரியது. பச்சை ஆமை என்றொரு வகையும் உண்டு. மிகச் சிறிய நட்சத்திர ஆமைகள் என்னும் வகை பொருள் மதிப்பில் உயர்ந்தவை.

ஆமையின் உடல் மேலும், கீழும் தனித் தனி ஓடுகளால் மூடப்பட்டிருக்கும். தலை, கை, கால்களை வெளியே நீட்ட வசதி உண்டு. மேற்பகுதியில் உள்ள ஓடு உதை பந்து (Foot Ball) போல் தனித் தனி 13 சிறு ஓடுகளால் இணைக்கப்பட்டிருக்கும். இதற்குப் பற்கள் இல்லை. ஆனால் தாடைகள் உறுதியானவை. ஆமைகள் மூச்சுவிடாமல் நீருக்குள்ளே பல நாட்கள் இருக்கக் கூடிய ஆற்றல் பெற்றவை. ஆமை ஒரே நேரத்தில் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட முட்டைகளை இடும். முட்டைகள் கதிர் வெப்பத்தால் பொரியும்.

பொதுவாக ஆமைகள் அறுபதாண்டுகளுக்கும் மேலாக உயிர் வாழக் கூடியவை. விதிவிலக்காக வாழ்நாளில் ஏற்ற இறக்கம் உண்டு.

ஆமையின் முட்டை மற்றும் கறியை உண்ணும் பழக்கம், ஆசிய நாடுகளில் சிலவற்றில் வாழும் மக்கள் பாம்பைச் சாப்பிடுவதைப் போன்று தமிழ் மக்கள் சிலரிடம் குறிப்பாக நெய்தல், மருதநில மக்களிடம் முன்னர்

இருந்திருக்கிறது. நிகழ்காலத்தில் நம்மக்களிடம் இந்தப் பழக்கம் மறைந்து விட்டிருக்கிறது. சங்க காலத்தில் தமிழ் மக்களிடம் இந்தப் பழக்கம் இருந்ததைப் புறநானூறு புகல்கிறது.

ஓய்மா நாட்டு நல்லியக் கோடனைப் புறத்திணை நன்னாகனார் என்னும் புலவர் பாடிய பாடலில், ஆமை முட்டையை எடுத்த செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது.

“ஓரை ஆயத்து ஒன்டொடி மகளிர்

கேழல் உழுத இருஞ்சேறு கிளைப்பின்

யாமை ஈன்ற புலவு நாறு முட்டையைத்

தேர்நாறு ஆம்பல் கிழங்கொடு பெறுஉம்.”

- புறம் : 176

நல்லியக் கோடன் நாட்டின் நீர்வளத்தைக் குறிப்பிடப் பாடியதே இப்பாடல். இதில், ஆம்பல் கிழங்குடன் ஆமை முட்டையைப் பெண்கள் எடுத்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார் புலவர். ஆமை, முதலை போன்ற நீர்வாழ் உயிரினங்கள் நிலத்தில், குறிப்பாக மணலைத் தோண்டி முட்டையிடுவதாகத்தாம் அறிகிறோம். ஆனால், நீரில் வளரும் ஆம்பல் கிழங்கோடு ஆமை முட்டைகளையும் மகளிர் எடுத்ததாகப் புலவர் பாடுவது பொருள் குற்றமா? உரைக் குற்றமா? “புலவுநாறும் முட்டையை ஆம்பல் கிழங்கொடு பெறு உம்” என்று தான் பாடல் உள்ளது. உரை எழுதியோர் ‘எடுப்பர்’ என்று கூறுகின்றனர். எடுப்பது வேறு, பெறுவது வேறு. ஆம்பல் கிழங்கும் ஆமை முட்டையும் அவை இருந்த இடத்திலிருந்து எடுத்து வந்து கொடுக்க, மகளிர் பெற்றனர் என்று பொருள் கொள்ளலாம். ஆமையும், அல்லியும் குறிப்பிடப் படுவதிலிருந்தே நல்லியக் கோடன் நாட்டு நீர்வளம் புலப்படுமே! சேற்றில் அல்லி வளரலாம். ஆனால், ஆமை அங்கே முட்டையிடுமா?

பறப்பன், உள்வனவற்றில் எதனெதன் முட்டையை மக்கள் உணவாகப் பயன்படுத்துகின்றனரோ அதன் இறைச்சியையும் உண்ணும் வழக்கமுண்டு. அந்த முறைப்படி, ஆமையின் முட்டையை உண்ணும் பழக்கமிருந்தால், அதன் கறியையும் உணவாகப் பயன்படுத்துவதும் இயல்பே. இதற்குச் சான்று கூறுகிறது புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று. கோப்பெருஞ் சோழனைப் பிசிராந்தையார் பாடியது இது.

கோப்பெருஞ்சோழன், பிசிராந்தையார் என்னும் பெயர்கள் நட்புக்கு இலக்கணமாகப் பேசப்படுவன. மன்னர்களில் பலர், மங்கையர் சூழ நீராடியும், இன்பப் போராடியும் வாழ்ந்ததுண்டு. அப்படிப்பட்டவர்கள் தாம் வாழ்ந்த காலத்திலேயே இறந்து போனவர்கள் - புகழ் நிறுவாதவர்கள், சல்லிவெர்ப் புல்லுக்கு நிகரானவர்கள். கோப்பெருஞ் சோழனோ புலமைமிக்கவர்களின்

நட்பைப் பேணி, அவர்தம் நல்லுரைகளைச் செவிமடுத்து, அறம் பேணி வாழ்ந்தவன். இவனுக்கும் பிசிராந்தையார்க்கும் இருந்த நட்பு இறவா நட்பு! இலக்கிய நட்பு!

நல்லவர்க்கு நல்லதே நடக்குமென்பதும் சான்றோர் பெற்ற பிள்ளை சான்றோனாகவே இருப்பானென்பதும் பொதுக் கருத்தேயன்றி நூற்றுக்கு நூறு பொருந்துவதன்று. சான்றோர் ஈன்ற பிள்ளை சிற்றினத்தார் சேர்க்கையால் கீழ்மகனாவதும் உண்டு. அண்ணல் காந்தியடிகளின் மூத்த மகன் அரிலால் காந்தி போதைப் பழக்கத்திற்கு அடிமையானவர் என்பது இதற்கோர் எடுத்துக்காட்டு. அப்படித்தான் கோப்பெருஞ் சோழனின் பிள்ளைகள் நெறிபிறழ்ந்து, பெற்ற தந்தையுடனேயே போருக்கெழுந்தனர். தான் பெற்ற பிள்ளைகளே தன்னுடன் போரிட வருவதா? என்று சினம் பொங்க, அவர்களை எதிர்க்கத் தானும் ஆயத்தமான சோழன் களமும் கண்டான். புலவர்களை எந்தச் சூழலிலும் சந்திக்க மறுக்காத, தயங்காத பேரறிவாளன் அவன். அவனைப் போர்க்களத்திற்கே சென்று சந்தித்துப், பெற்ற பிள்ளைகளோடு போரிடுவதென்பது அழகன்று என்று மனங்கொள்ளும்படி அறிவுரை பகன்றார் புல்லாற்றார் எயிற்றியனார். கோப்பெருஞ் சோழனைப் போரைக் கைவிடவும் செய்தார். எனினும், மானவுணர்வை மங்கவிடாத அம்மன்னன் தனக்கு நேர்ந்த இழிவை எண்ணிப் பொறாமல் வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தான் என்பது இலக்கியம் கூறும் வரலாறு.

இந்தக் கோப்பெருஞ்சோழனைப் பிசிராந்தையார் பாடும்போது அவனுடைய நாட்டு வளத்தைக் குறிப்பிடுவதோடு, எம்மன்னன் அவனே என்று நட்புரிமை விளங்கக் கூறுவதே பாடலின் உட்பொருள். புலவராயினும் அவரும் ஒரு குடிமகன்தானே. நிலமானும் வேந்தனை எம்மன்னன் என்று கூறுவதில் என்ன சிறப்பிருக்கிறதெனப் பலர் எண்ணலாம். மன்னரைப் போன்றே பிசிராந்தையாரும் சோழ நாட்டவராக இருந்திருந்தால் வினா சரியே! ஆனால், புலவரோ பாண்டிய நாட்டிலுள்ள 'பிசிர' என்னும் ஊரினர். முறைப்படி பாண்டியனையே இவர் எம்மன்னன் என்று உரிமையுடன் கூறியிருக்க வேண்டும். ஆனால், உறையூரிலிருந்து ஆண்ட கோப்பெருஞ் சோழனையே எம்மன்னன் என்று பேசியதில், உள்ளன்பும், நட்பின் ஆழமும் தெரிகின்றன; ஐயமும் களைகிறது. பாடலைக் காண்போம்.

“யாண்டுபல வாக நரையில வாகுதல்

யாங்கா கியரென வினவுதி ராயின்” என்று தொடங்கும் பாடலைப் பாடிய அதே பாங்கில்,

“நாங்கோ யாரென வினவின் எங்கோக்

களமர்க் கரித்த விளையல் வெங்கள்
 யாமைப் பூழ்க்கின் காமம் வீடவாரா
 ஆரற் கொழுஞ்சூடு அங்கவுள் அடாஅ
 வைகுதொழின் மடியும் மடியா விழவின்
 யாணர் நல்நாட ஓன்ஊம் பாணர்
 பைதற் சுற்றத்துப் பசிப்பகை யாகிக்
 கோழி யோனே கோப்பெருஞ் சோழன்
 பொத்தில் நன்பின் பொத்தியொடு கெழீஇ

வாயார் பெருநகை வைகலும் நக்கே” (புறம் - 212) என்று சோணாட்டு மன்னவனான கோப்பெருஞ்சோழனே எனக்கு அரசன் என்று தான் எழுப்பிய வினாவுக்கான விடையோடு பாடலை முடிக்கிறார்.

உழவர் கள்ளை ஆமைக்கறியுடன் உண்டும் போதாமல் கொழுப்பு மிக்க ஆரல் மீனை வாய் நிறைய அடக்கிக் கொண்டு மயக்கத்தால் தம் தொழிலை மறந்திருக்கும் மிக்க வளமான சோணாட்டு மன்னன் கோப்பெருஞ்சோழன் என்று பாடுகிறார் புலவர். இப்பாடல்வழி, சங்ககாலத் தமிழர் ஆமைக் கறியையும் உண்டனர் என்பது விளங்கும்.

யாருக்கும் உற்று செய்யாத; உணவாகவும் பயன்படக் கூடிய ஆமை வீட்டுக்குள் வருவது எப்படி வேண்டா விளைவை ஏற்படுத்தும்? விடை காணச் சிந்திப்போம். ஆமை நீரில் விரைவாக நீந்தினாலும், தரையில் மெல்லவே நடக்கும் இயல்புடையது. அதன் கால்கள் ஓட்டின் துளைவழி வெளியே நீள்வதும் ஒரு கரணியமாக இருக்கலாம். மிக மெல்ல நடக்கக் கூடிய ஓர் ஆமை, தெருவைக் கடந்து படியேறி வீட்டிற்குள் வரும்வரை கவனியாதிருக்கும் ஒரு வீட்டில் வாழ்பவரின் விழிப்புணர்ச்சி எப்படிப்பட்டதாக இருக்கும் என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்டவர்களிடம் முன்னேற்றத்தையோ, பாதுகாப்பையோ எதிர்பார்க்க இயலுமா? அந்த வீடு சிறப்பிழக்கத்தானே செய்யும்? ஒரு வேளை அவ்வீடு, வாழும் தகுதியற்றுப் பாழடைந்தும் இருக்கலாம். அப்படியாயின் அஃது உருப்படாததற்கான குறை ஆமையிடம் இல்லை; வீட்டுக்குரிய ஆட்களிடமே உள்ளது என்பதை உணர்தல் வேண்டும். மூத்தோர் அச்சுறுத்துவதும், அறிவுறுத்துவதும் நல்வழிப்படுத்தவே. பொய் சாட்சி சொல்லக் கூடாதென்பதற்காகத் தானே ஓளவையார்,

“வேதாளம் சேருமே வெள்ளெருக்கும் பூக்குமே
 பாதாள மூலி படருமே - மூதேவி
 சென்றிருந்து வாழ்வளே சேடன் குடிபுகுமே

மன்றோரஞ் சொன்னார் மனை” (ஒளவையாரின் நல்வழி - பாடல் 23)
என்றார்.

வேதாளமும் மூதேவியும் அச்சுறுத்தி நல்வழிப்படுத்துவதற்காக உருவாக்கப்பட்டவர்கள். பாதாள மூலியும், வெள்ளெருக்கும் தாவரங்கள்; மாந்தர் பயன்பாட்டுக்குப் பயன்படாத, இன்னல் விளைவிக்கக் கூடியதாக நம்பப்பட்டவை. இன்று இவற்றை அடையாளங்காணக் கூடியவர்கள் அரிது. சேடன் என்பது பாம்பைக் குறிக்கும் சொல். மக்களுடைய மூடநம்பிக்கையைப், பொல்லாச் செயலைத் தவிர்க்கும்படி செய்வதற்காகப் பயன்படுத்திக் கொண்ட சொற்கள் இவை. இன்று இவற்றை நம்புவாரில்லை. வேறுவகையான அச்சுறுத்தல்கள், பணம் போன்றவற்றுக்காகப் பொய் சாட்சி கூறுவோரும், முன்னர்க் கூறிய உண்மையையே மாற்றிக் கூறிப் பிறழ் சாட்சிகளாவோரையும் இன்று அறமன்றங்கள் கண்டுகொண்டிருக்கின்றன.

ஆனால் ஆமையும், அமீனாவும் பொருள் திரிபாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்டவை.

அடக்கத்திற்கு உவமையாகப், பொதுமறை தந்த நல்லிசைப் புலவர் திருவள்ளுவர்,

“ஒருமையும் ஆமைபோல் ஐந்தடக்கல் ஆற்றின்

எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து.”

- குறள் 126

என்று ஆமை தன் உடலுறுப்புகளை ஓட்டினுள் அடக்கிக் கொள்வதைப் போன்று, மாந்தர் தம் ஐம்பொறிகளையும் மனப்பயிற்சியால் அடக்கி ஆண்டால் அஃது அவர்க்குப் பாதுகாப்பாக அமையும் என்கிறார். குறளுக்கே உவமையாகக் கூடிய சிறப்புப் பெற்ற ஆமை மீது பழிசுமத்தும் பாங்கில் பொருள் கொள்வதைத் தவிர்த்து, உட்பொருளுணர்ந்து பாடங்கற்க முற்படுவதே அறிவுடையார் செயலாகும்.

“மூத்தோர் சொல் வார்த்தை அமிழ்தம்” (கொன்றை வேந்தன் -75)
என்றதற்கிணங்க, அமீனா புகுந்த வீடு உருப்படாது என்பதற்கும் உட்பொருள் இருக்கத்தான் வேண்டும். அப்பொருள் என்னவாக இருக்கும்?

அமீனா என்பவர் புராணங்களில் ஆகாதவர்களாகக் காட்டப்படும் அரக்கரோ, அழிவு சக்தியோ அன்று. அறமன்றப் (Court) பணியாளர்களில் அவரும் ஒருவர். நடுவரின் கட்டளையை நிறைவேற்றும் கடமையைச் செய்பவர். அவராற்றும் பணியால் இன்னல் இழப்பு ஏற்படுமானால் அதற்குப்

பொறுப்பு வீட்டுக்குரியவரேயன்றி அவரல்லர். நம் மீது நாமே எய்து கொள்ளும் அம்பு அவர். பணியின் பொருட்டு அமீனா ஒரு வீட்டிற்கு வருகிறார் என்றால், அவ்வீட்டின் உரிமையாளர் கடன்பட்டு, அதை அடைக்காமலும், கடன் கொடுத்தவர் வழக்குத் தொடுப்பதைத் தடுக்காமலும் இருந்திருக்க வேண்டும்.

வாங்கிய கடனை வட்டியுடன் உரிய காலத்தில் கொடுக்கத் தவறும் போதும், சொல் மீறும் போதும் தாம் வழக்கு மன்றத்தை நாடுகின்றனர். கடன் கொடுத்தோர் கடன் தொகைக்கு ஈடாக, அறமன்றம் கடன் வாங்கியவரின் வீட்டைப் பறிமுதல் செய்து, அதைப் பொது ஏலத்தில் விட்டுக், கடன் கொடுத்தவருக்குரிய தொகையைக் கொடுப்பது நீதிமன்ற நடைமுறை. பறிமுதல் செய்யச் சொல்லும் கட்டளையை நிறைவேற்றுவதற்காகவே அமீனா வருகிறார். பறிமுதல் செய்வதென்பது உருப்படும் செயலல்லவே. அதனால் தான் அமீனா புகுந்த வீடு உருப்படாது என்னும் சொல் வழக்கு ஏற்பட்டது.

வாங்கிய கடனைத் திருப்பித்தர வேண்டும் என்னும் உறுதிப்பாடும், உழைப்பும் இருக்குமானால், தான்பெற்றதாயினும், முன்னோர் பெற்றதாயினும் கடனைத் திருப்பித்தர முடியும். முன்னேறிய பலர். விடாமுயற்சியாலும், கடும் உழைப்பாலுந்தாம் உயர்ந்திருக்கின்றனர்; உருப்பட்டிருக்கின்றனர். உறுதியும், உழைப்பும், நேர்மையும் இல்லாதவர் கடன்படுவதும், அதைத் திருப்பித்தர இயலாது போவதும் - சொத்து, மானத்தை இழப்பதும் தவிர்க்க இயலாத தொடர் நிகழ்வுகள். இவற்றின் ஒட்டு மொத்த சுருக்கச் சொல்லாட்சிதான் “அமீனா புகுந்த வீடு உருப்படாது” என்பது. இச் சொற்றொடருக்குரிய நேர்பொருளை உள்வாங்கிக் கொண்டு செயல்படுவோர் உருப்படாமற் போக வாய்ப்பே இல்லை. இஃது உண்மை; உறுதி.

தமிழரின் போர்க்கலன்கள்?

தமிழர் பண்பாட்டில் வீரமும் காதலும் பிரித்துப் பார்க்க முடியாத கூறுகளாகத் திகழ்ந்துள்ளமையைத் தொன்மை இலக்கியங்கள் பேசுகின்றன. வீரம் என்னும் சொல்லுக்குப் போரும் பொருளாக விரிகிறது. போருக்குக் கலன்கள் இன்றியமையாதவையாகின்றன. கரி, பரி, தேர், ஆள் என்னும் நாற்படைகளோடு ஐந்தாம்படையாக ஒற்றற்படை இருந்துள்ளது. வில்லிபாரதம், மேற்குறித்த நான்கு படைகளுடன் கூலிப்படை, துணைப்படை (அ) காட்டுப்படையென ஆறு படைகளைக் கூறுகிறது. (பூடல் 14இன் விளக்கம் விராட பருவம், வெளிப்பாட்டுச் சருக்கம்)

இக்காலத்தில் முப்படைகளே முன்மொழியப்பட்டாலும் அவற்றுள்ளும் உட்பிரிவுகள் உண்டு. இந்நாள் போர்க்கலன்களோ எண்ணிலடங்காதவை. ஆனால், பண்டை நாளில் போர்க்கல வகைகளின் எண்ணிக்கை ஒரு கை விரல் அளவே இருந்தது. இவற்றில் முதன்மையாகத் தமிழருக்கு வாளும், வேலும் விளங்கின. ஆரியர்க்கு வில்லே முதன்மையானதாக இருந்திருக்கிறது.

மிகப் பெரும் காவியத் தலைவனான இராமன் வாளெடுத்துப் போரிட்டதாகவோ, வேலெறிந்து போரிட்டதாகவோ அறிய இயலவில்லை. தமிழர் இடையில் வாளும், ஆரியர் முதுகில் அம்பறாத்தாணியும் இருந்திருக்கின்றன. மகாபாரதக் கதையில் சிறந்த வீரனாக விளங்கிய அர்ச்சுனனுக்குக் காண்டபன் என்றும் பெயர். தமிழ் மன்னர்களில் சேரனுடைய கொடிக் குறியாக வில், அம்பு விளங்கினாலும் தமிழ் மன்னர்கள் அரிதாகவே வில்லேந்திப் போரிட்டுள்ளனர். அவர்கள் விலங்குகளுக்கு எதிரான வேட்டைக்கு மட்டுமே வில்லம்பைப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றனர்.

**“எனப்பல் யானையும் அம்பொடு துளங்கி
விளைக்கும் விளையின்றிப் படைஒழிந் தளவே”** (புறம் -63)
என்பதிலிருந்தும்

**“வேழம் வீழ்த்த விழுத்தொடைப் பகழி
பேழ்வாய் உழுவையப் பெரும்பிறிது உற்திப்
புழல்தலைப் புகர்க்கலை உருட்டி உரல்தலைக்
கேழற் பன்றி வீழ, அயலது
ஆழல் புற்றத்து உடும்பில் செற்றும்
வல்வில் வேட்டம் வலம் படித்திருந்தோள்”** (புறம்- 152) என்னும் பாடல்கள் வழியாகவும், தமிழர் வில்லை விலங்குகளுக்கெதிராகப் பயன்படுத்தியதை அறிய முடிகிறது. தன் பெயரின் முன்னடையாக ‘வல்வில்’ என்னும் சொல் பெற்ற ஓரியை வன்பரணர் பாடியிருப்பதும் இந்தக் கருத்துக்கு வலுவூட்டுகிறது. இதே வன்பரணர் கண்டிரக் கோப்பெரு நள்ளியைப் பாடும் போது

**“மாண்கணம் தொலைச்சிய குருதியங் கழற்கால்
வாண்கதிர்த் திருமணி விளங்கும் சென்னிச்
செல்வத் தோன்றல் ஓர் வல்வில் வேட்டுவன்”** (புறம்- 150) என்ற பாடலில் நள்ளி, தான் வேட்டையாடி வந்த மான் கறியைச் சுட்டுப், புலவனின் பசியாறக் கொடுத்தான் என்கிறார். இங்கும் வில்லும் அம்பும் விலங்கை வேட்டையாடவே பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதை அறிய முடிகிறது.

‘வல்லார் கிழான் பண்ணன்’ சிற்றரசன். அந்நாள் சிற்றரசர்கள் இந்நாள்

ஊராட்சித் தலைவர்களைவிடவும் எளிய வாழ்வே வாழ்ந்தனர். பேரரசர்களாகப் பெயர் பெற்றவர்களே செல்வ நலன்களைத் துய்த்திருந்தனர். மக்களை மன்னர்களாக உருவகப்படுத்திவிட்டுப், பெயரளவில் அமைச்சர்களாகிப் பெருவாழ்வு வாழ்வாரை மனத்தில் கொண்டு அந்நாள் அரசர்களை மதிப்பிட்டுவிட வேண்டாம். எளியவனான பண்ணனைச் சோணாட்டு முகையலூர்ச் சிறுகருந்தும்பியார், அவனுடைய ஊரான 'வல்லாரையை'ச் சிறப்பிக்கும் பாடல் இது. பரிசில் பெற ஆற்றுப்படுத்தும் முறையில் அமைந்த இப்பாடலில்,

“புலால் அம்பின் போர்அருங் கடிமினை

வலாஅ ரோனே வாய்வாள் பண்ணன்”

(புறம் - 183)

புலால் நாறும் அம்பினையும், போரிடற்கரிய காவற் காட்டினையும் உடையது அவனுடைய 'வல்லார்' என்னும் ஊர் என்பது பாடலடியின் பொருள். இப்பாடலாலும் அம்பின் பயன் வேட்டையே என்றுணரலாம்.

தமிழர் நேருக்குநேர் நின்று போரிட்டவர்கள். வாளுக்கு வாள், வேலுக்கு வேல் என்று ஒத்த போர்க்கலன்களைக் கொண்டே அறப்போர் புரிந்தவர்கள். களப்பகையை அவர்கள் வாளாலும், வேல் கொண்டும் மட்டுமே எதிர் கொண்டனர். இராம காதை, மகாபாரதக் கதைப் பாத்திரங்கள் மட்டுமே வில்லேந்தி அம்பெய்து போரிட்டிருக்கின்றனர். இரண்டுள்ளும் இராம, இலக்குவர் போர்க் கலனாக வில்லும் அம்பும் மட்டுமே விளங்கி இருக்கின்றன.

இராம காதையில், இலங்கை வீரர்களும் தம் போர்க் கலனாக அம்பை கொண்டிருக்கவில்லை. ஆனால், இராம - இலக்குவரும், அவர்களுடைய மறவர்களும் வில்லம்புகளைப் பயன்படுத்தியதால், இவர்களும் அவற்றைப் பயன்படுத்திப் பகைவரை எதிர் கொண்டிருக்கின்றனர்.

இராம இலக்குவனர் வானரப் படையின் துணையோடு, இலங்கை மீது போர்தொடுக்க வந்தபோது, சிறந்த வீரனான தம்பி கும்பகர்ணனை உறக்கத்திலிருந்து எழுப்பிப், போருக்குப் புறப்படச் சொல்கிறான் இராவணன். அண்ணன் இராவணன் மாற்றான் மனைவியைக் கவர்ந்து வைத்திருப்பதன் சிறுமையைச் சுட்டிக் காட்டும் கும்பகர்ணன்.

“ஆசில்பர தாரமவை யஞ்சிறை யடைப்பேம்

மாசில்புகழ் காதலுறு வேம்வளமை கூர்ப்

பேசுவது மாணம்இடை பேணுவது காமம்

கூசுவது மாஅடரை நன்றுநம் கொற்றம்” என்று கூறிச் சீதையை விடுவதே சரி என்று கூறுகிறான். தன் அறிவுரை அண்ணனின் சிந்தையேறாத போது, இறுதியாகச், சீதையை விட்டுவிட்டு, இராமனோடு போரைத் தவிர்த்துத் தம்பி

வீடணனோடும் அன்பு பாராட்டினால், நீ உயிர் வாழலாம்; இன்றேல் அணி அணியாகப் படையினரை ஏவி, அவர்கள் பட்டழிவது கண்டு நீ இங்கிருந்தபடியே வருந்துவது அறிவார்ந்த செயலன்று. நம் படை வலிமை முற்றும் திரட்டி ஒரேவழி செலுத்திப் போரிடுவதே சாலும் என்கிறான் கும்பகர்ணன். அழிவை நோக்கி வேகமாகச் செல்பவர்கள் அறிவுரையையும், அறவுரையையும் செவிமடுக்க மாட்டார்கள். இராவணனும் அந்த நிலையில்தான் இருந்தான். எனவே, பொறுமையிழந்து,

“உறுவது தெரியவன் றுன்னைக் கூயது
சீறு தொழின் மனிதரைக் கோறிச் சென்றெனக்கு
அறிவுடை யமைச்சன் யல்லை, யஞ்சினை
வெறுவிதன் வீரம்”

பேச்சு வழக்கில் கூறுவதானால், “நான் உன்னைக் கூப்பிட்டது, இனி என்ன நடக்கும் என்பதைக் கூறுவதற்காக அன்று. எளிய மாந்தரைக் (அற்பச் செயல் வல்ல மனிதர்களை) கொல் என்று அறிவுரை கூற நீ அறிவு நலன் வாய்க்கப் பெற்ற அமைச்சனல்லன். உனக்கு இப்போது அச்சம் ஏற்பட்டுள்ளது” என்று தொடர்ந்து பேசினான் இராவணன். இறுதியாகத் தன் செஞ்சோற்றுக் கடன் முடிக்க இசைந்து, அண்ணன் இராவணனை வணங்கிப் போருக்கெழுந்த போது, “எங்கே என் வில்லம்பு?” என்று கேட்கவில்லை. அவனுக்கே உரிய மூவிலை (கூலாயுதம்) வேலையே வலக்கரத்தால் வாங்கினான் என்று பாடுகிறார் கம்பர்.

“பொன்னடி வணங்கி நீ பொறுத்தி யாலென
வன்னெடுஞ் சூலத்தை வலத்து வாங்கினான்”

“அண்ணா! நான் கூறியவற்றைப் பொறுத்துகொள். உன் விருப்பப்படியே நான் போருக்குப் புறப்படுகிறேன்” என்று கூறித் தன் படைக்கலனான மூவிலை வேலைத் தன் வலக்கரத்தினால் வாங்கினான். தென்னவருடைய படைக்கலன் வில்லம்பன்று; வேலே என்பதற்கு இப்பாடல் கூடுதல் சான்று.

கும்பகர்ணனோடு சென்ற படையினர் போருக்கு எடுத்துச் சென்ற போர்க் கலன்களையும் கம்பர் பட்டியலிடுகிறார். அவை,

“தோமரம் சக்கரம் சூலம் கோல்மழு
நாமவேல் உலக்கை வாள் நாஞ்சில்தண்டு எழு
வாமவில் வல்லையம் கணையம் மற்றுள
சோமவெம் படையெலாம் சுமந்து சென்றவால்”

என்று பலவேறு போர்த் தடவாளங்களுடன் வில்லையும் எடுத்துச் செல்கின்றனர்.

அங்கதன் ஆரியனல்லன். வானரக் குலத்தில் வல்லவனான வாலியின் மைந்தன். அவன் கும்பகர்ணனோடு போரிடும் போது, வில்லம்பைப்

பயன்படுத்தவில்லை. 'கதை' என்னும் தண்டையே பயன்படுத்துகிறான் இதை,

“.....உலகம் உட்கப்

பொன்தடந் தோளின் வீசிப் புடைத்தனன் பொறியின் சிந்தி

இற்றது நூறு கூறாய் எழுமுனை வயிரத் தண்டு” என்கிறார் கம்பர் .

அந்தத் தண்டு, நாமறிந்த கர்லாக் கட்டையைப் போன்று வழுவழப்பானது அல்ல. ஏழு முனைகளைக் கொண்டது. வைரத்தைப் போன்று உறுதியானது. அதுவே கும்பகர்ணன் மீது பட்டதும் சுக்கு நூறாகிச் சிதைந்ததாம். தண்டின் உறுதியும், அங்கதன் ஆற்றலும், கும்பகர்ணனின் உடலுறுதியும் ஒரு புறமிருக்கட்டும், ஆரியரல்லாதாரின் போர்க்கலன் வில்லம்பாக இல்லை என்பதை இப்பாடல் உறுதிபடுத்துகிறதல்லவா?

இலக்குவனுக்கும், இந்திரசித்தனுக்குமிடையே நடந்த போரைப் பாடிய கம்பர்,

“ஆயிரங்களை பாய்தலும் ஆற்றருங்

காயெ ரித்தலை நெய்யெனக் காந்தினான்

தீய வன்வெருஞ் சேவகன் சென்னிமேல்

தூய வெங்களை நூறுடன் தூண்டினான்!” என்றும்,

“நெற்றி மேலொரு நூறு நெடுங்களை

உற்ற போதினு மியாதுமொன் றுற்றிலன்

மற்றவ் வன்றொழி லோன்மணி மார்பிடை

முற்ற வெங்களை நூறு முடுக்கினான்” (கம்ப.இராமா. யுத்த.2067, 2068)

என்றும் பாடியதிலிருந்து இராமாயணப் போரில் அம்பே போர்க்கலனாகத் திகழ்ந்திருப்பதை அறிய முடிகிறது. நூறு அம்புகள் என்பதே எண்ணிக்கை மிக்கதெனக் கருதிடும் நமக்கு ஆறுகோடி அம்புகளை இலக்குவன் இந்திரசித்தன் மீது எய்ததாகவும், அவற்றை எதிர்கொள்ள இராவணன் மைந்தன் ஒரு நாழியில் (நாழி என்பது 24 மணித்துளிகள்) ஆயிரக்கணக்கான தேர்களில் மாறி மாறி ஏறி நின்று போரிட்டதாகப் பாடுகிறார் கம்பர்.

“ஏறிஏறி இழிந்த தல்லால் இகல்

வேறு செய்திலன் வெய்யவன் வீரனும்

ஆறு கோடி பகழியின் ஐஇரு

நூறு தேர் ஒருநாழிகை நூறினான்”

என்பது அப்பாடல். இதன் மூலம் போரில் அம்பு எவ்வளவு, எவ்வாறு பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றதென்பதையும் உணரலாம்.

மகாபாரதப் போரிலும் வில்லம்புகளே முதன்மையான போர்க் கலன்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. வீமன் மட்டுமே தன் தண்டைப் (கதை) பயன்படுத்தியுள்ளான்.

இராமாயணத்தில், இராம - இராவணன் போரில், இராவணன் போர்க்கலன்களை இழந்து தனியாளாக நின்ற போது, இராமன், “இன்று போய் நாளை வா” என்று கூறியதைப் பலரும் அறிவோம். இதையொத்ததொரு நிகழ்வு பாரதப் போரிலும் நிகழ்ந்துள்ளது. இதைப் படிப்பாளிகள் பெருமளவு பேசுவதில்லையாதலால், மக்கள் மன்றத்திற்கு இது புதிய செய்தியாகத் தோன்றினால், அதில் வியப்பதற்கொன்றுமில்லை. ஒத்த செய்தி என்பதற்காக என்றில்லாமல், பாரதப் போரிலும் வில்லம்புகளே முதன்மைக் கலன்களாக விளங்கின என்பதற்குச் சான்றான பாடல் இது :-

“தனித்துமலைந்த போரிலெழு
தலத்தர சன்கை வானிகளில்
அனத்தம் விளைந்து நானொடுவி
றைத்துணி யுண்ட தாகவமுள்
முனிக்குல மென்று மாதமறை
முதற்குரு வென்று மேன்மையுற
இனிக்கனை யொன்று மேவுகில
மிளைப்பற வஞ்ச லேகெனவே”

(பாடல் 24 - வில்லிபாரதம் - துரோண பருவம் - 12ஆம் போர்ச்சுருக்கம்)
பாரதப் போரின் 12ஆம் நாள் களத்தில் வில்லாசிரியன் துரோணருக்கும் பாண்டவரில் முதல்வனான தருமருக்கும் போர் நடக்கிறது. துரோணரிடமிருந்து அம்புகள் (வாளி) அனைத்தும் தீர்ந்துவிட்ட நிலை. அவர் தனியாளாக நிற்கிறார். பார்த்த தருமன், இது நல்ல வேளை என்று அம்பெய்து அவரைக் கொன்றிருக்கலாம். ஆனால், அவன் மனம் அப்படிச் செய்ய இடந்தரவில்லை. “நிராயுதபாணியைக் கொல்லக் கூடாதென்ற அறவுணர்வாலும், துரோணர் முனிவர், வேதமோதிய, பயிற்சி தந்த குரு என்ற காரணத்தாலும் இனி உங்கள் மீது அம்பெய்யமாட்டேன்; அச்சப்பட வேண்டாம்; சென்று வருக!” என்று கூறுகிறான்.

தேர் கவிழ்ந்துவிட்டதென்றோ, வாள் உடைந்து விட்டதென்றோ துரோணரைத் தருமர் ‘போய் வருக!’ என்றுரைக்கவில்லை. அப்போரில் வாள் ஆளப்பட்டதாக, வேல் பயன்படுத்தப்பட்டதாகச் செய்தி இல்லை. அம்புகள் தீர்ந்து விட்டன என்றே கூறப்படுகிறது. இதிலிருந்து அறிவதென்ன? வடவர் போரில்

அம்புகளையே நம்பி இருந்தனர் என்பதே. தமிழர் போர்க்களக் காட்சியில் வேலும் வாளுமே தென்படும். அதற்கான அகச் சான்றுகள் பல புறநானூற்று இலக்கியத்தில் பொதிந்து கிடக்கின்றன. அகம், புறமென்று மேலோட்டமாகப் பேசுவதும், ஒரு சில பாடல்களை, அவற்றிலும் சில அடிகளை மேற்கோளாகக் காட்டுவதுமே நம் படிப்பாளிகளின் பழக்கம். புறநானூறு என்று பெயர் பெற்றிருந்தாலும், 267, 268ஆம் பாடல்கள் அச்சுக்கு அகப்படவில்லை என்பது கூட படிப்பாளிகள் பலர்க்குத் தெரிந்திருக்காது. நம் படிப்பின் ஆழம் அவ்வளவு!

தமிழர்கள் வில்லம்புகளை விலங்குகளை வேட்டையாடவே பயன்படுத்தினர் என்பதற்கு ஏராளமான அகச்சான்றுகள் இருந்தாலும், எடுத்துக்காட்டாக மேலும் ஒன்றிரண்டை இங்கே கூடுவது நாம் எடுத்துக் கொண்ட கருத்தை வலுப்படுத்தும்.

தமிழ் மறையான திருக்குறளில் வில்லம்பு போரில் பயன்படுத்தப்பட்ட குறிப்பு உள்ளதா என்று ஆழ்ந்து பார்த்தால், கூடா ஒழுக்கம் எனும் அதிகாரத்தில்,

“கணைகொடிது யாழ்கோடு செவ்விதாங்கு அன்ன

வினைபடு பாலால் கொளல்”

(குறள் 279)

என்னும் குறளில் அம்பு என்னும் பொருள்தரும் கணை என்னும் சொல் உவமையாக, தோற்றத்திற்கும் வினைக்கும் வேறுபாடுண்டு என்னும் கருத்தைக் கூற ஆளப்பட்டிருக்கிறது. கணை கொல்லப் பயன்படுவதால் கொடிது என்கிறார். கணையின் வினை கூறப்படுகிறதேயன்றி, இங்கே களம் குறிப்பிடப்படவில்லை.

படைச்செருக்கு என்னும் அதிகாரத்தில் அம்பு என்னும் சொல்லை ஆண்டு, அஞ்சி ஓடும் எளிய முயலை அம்பெய்து வீழ்த்துவதிலும், மதகரியை எதிர்த்து வேல் எறிந்து, அதை வீழ்த்தாவிட்டாலும் கூட அது பெருமைக்குரியது. கோழையை வெல்லுவதைவிட, வீரனை எதிர்ப்பதே வீரம் என்கிறார். இக்குறளில் அம்பு சிறுமைக்கும், வேல் பெருமைக்கும் உரியனவாக ஆளப்பட்டிருக்கின்றன. இதே அதிகாரத்தில், மீண்டும் யானை மீது வேல் எறிவதைக் குறிப்பிடுகிறார் வள்ளுவர். மூன்றாவது குறளில் தமிழர் வீரத்தின் இலக்கணத்தைச் சூட்ட, வேலைப் பயன்படுத்துகிறார். தமிழர்களின் போர்க்கலன் (ஆயுதம்) வேல்தான் என்பது இக்குறட்பாவின் மூலம் நிலை நாட்டப்படுகிறது.

“கான முயல்எய்த அம்பினில், யானை

பிழைத்தவேல் ஏந்தல் இனிது”

(குறள் 772)

“விழித்தகண் வேல்கொண் டெரிய அழித்திமைப்பின்

ஒட்டன்ரோ வன்கண் அவர்க்கு”

(குறள்-775)

என்னும் குறளிலும் வேல் என்னும் தமிழர் படைக்கலன் ஆளப்பட்டிருக்கிறது.

பகைத்திறம் தெரிதல் என்னும் அதிகாரத்தின் இரண்டாம் ஆம் குறளில் வில் என்னும் சொல் ஆளப்பட்டிருக்கிறது. பகை என்பது தவிர்க்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. அதிலும் வில்லாள வல்லவரின் எதிர்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டாலும், சொல்லாள வல்லவரின் பகையை ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டாம். அது முன்னதைக் காட்டிலும் கடுமையான விளைவை ஏற்படுத்தும் என்கிறார் வள்ளுவர்.

‘ஈட்டி எட்டிய மட்டில்; பணம் பாதளம் வரை’ என்பது பழமொழி. ஈட்டி, அம்பு இவை பாயும் தொலைவும் அப்படித்தான். ஈட்டி முற்றிலும் மாந்த ஆற்றலால் எய்யப்படுவது. கனமானதும் கூட. எனவே, இது செல்லும் தொலைவு அம்போடு ஒப்பிடச் சற்றுக் குறைவானது. அம்பு, வில்லிலிருந்து எய்யப்படுவதாலும், கனம் குறைவானதாலும் செல்லும் தொலைவு அதிகம். இவ்வாறே வில்லின் ஆற்றல், சொல்லின் ஆற்றலைவிடக் குறைவு என்பது குறித்தே வள்ளுவர் பேச்சாற்றல் மிக்கவரின் பகையைத் தேடிக் கொள்ளவேண்டாம் என்கிறார். இராமகாதையில், மகாபாரதக் கதையில் கூறப்படுவதைப் போன்று, போரில் தமிழ் மறவர் வில்லம்பைப் பயன்படுத்தியதாகக் குறளில் சான்றில்லை.

தமிழர்களின் வரலாற்றிலக்கியம் புறநானூறு. இதில் வில்லம்பும், வேலும் பயன்படுத்தியிருப்பது எதற்கு என்பதைக் காண்போம். உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் பாடிய பாடல் புறநானூற்றில் 325 ஆவது பாடலாக இடம் பெற்றிருக்கிறது. இதில், அம்பு என்னும் பொருள் தரும் கணை பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், படைக்கலனாக அன்று; மறவர் பயன்பாட்டிலும் அன்று; சிறுவர்கள் விளையாடும் பொருளாகவே ‘கணை’ இப்பாடலில் கூறப்படுகிறது. இப் புலவர் மன்னர் பெயரைக் குறிப்பிட்டோ, வேட்டுவத் தலைவர் பெயரைக் குறித்தோ பாடாமல் தலைவன் எனப் பொதுவாகப் பாடியுள்ளார்.

பாடலின் முற்பகுதி நாம் எடுத்துக் கொண்ட பொருளோடு தொடர்புபடுத்தக் கூடியதல்லவாகையால், தொடர்பு படுத்தக் கூடிய அடிகளை மட்டில் பார்ப்போம் :-

“முளவுமாத் தொலைச்சிய முழுச்சொல் லாடவர்
உடும்பிழு தறுத்த வொடுங்காழ்ப் படலைச்
சீறின் முன்றிற் கூறுசெய் தீடுமார்
கொள்ளி வைத்த கொழுநீண் நாற்றம்
மறுகுடன் கமழு மதுகை மன்றத்து

அலந்தலை இரத்தி அலங்குபடு நீழல்
 கயந்தலைச் சிறாஅர் கணைவிளை யாடும்
 அருமிளை யிருக்கை யதுவே வென்வேல்
 வேந்துதலை வரினுந் தாங்கும்
 தாங்கா வீகை நெடுந்தகை யூரே” - புறம் 325

முள்ளம் பன்றியைக் கொன்ற, சொன்னபடி நடக்கும் இயல்பினரான ஆண்கள், கூறுசெய்த உடும்பின் தசையைத் தீயிலிட்டு வாட்டிப் பங்கிட்டுக் கொள்வதற்காக வைத்திருக்க, அதன் நாற்றம் தெருவெங்கும் பரவுகிறது. இந்த வேலை நடைபெறும்போது, இலந்தை மரத்தடியில் சிறுவர் அம்பு எய்து விளையாடுகின்றனர். (இரத்தி மரம் என்றது இலந்தை மரத்தைக் குறிக்கும்) இலந்தைப் பழம் அரக்கு நிறத்தில், உறைந்த அரத்தம் போல் இருப்பதால் இது காரணப் பெயரெனக் கொள்ளலாம்.

ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் வரையில் கூட, சிறுவர் தம் பெற்றோர் செய்யும் தொழிலையொத்த விளையாட்டுகளையும் ஆடி வந்தனர். விளையாட்டின் வழியே குலத்தொழில் பயிற்சியாகவும் அஃது அமைந்தது. பிற்காலச் சிற்றிலக்கியமான சுப்ரதீபக் கவிராயரின் விறலிவிடுதூது பாடலில்,

“.....ஓவிய மாக்
 காராணை ஒன்றழைக்க காட்டாரிக் கன்றுதுள்ளிப்
 போராடிப் பாய்ந்தகதை பொய்யலவே - யாருக்கும்
 சாதித் தொழில்தனக்குத் தானே வருமொருவர்
 போதிக்க வேண்டுமோ”

(கூளப்பநாயக்கன் விறலிவிடு தூது. அடிகள் 204 - 206)

என்னும் பாடல்களும் முன்னோர் தொழில், மரபில் வந்தோர்க்கு இயல்பாகவே கைவரும் என்பதைத் தெளிவு படுத்துகின்றனவன்றோ! அம்மா - அப்பா விளையாட்டு, கூட்டாஞ்சோறாக்கல் போன்றவற்றை இதற்குச் சான்றாகக் கூறலாம். இப்பாடல் வழியாக நாம் அறியக் கிடைக்கும் செய்தி, அம்பெய்து விளையாடிய சிறுவர், காட்டுப் பகுதியில் வேட்டையாடுவதைத் தொழிலாகக் கொண்டவரின் பிள்ளைகள் என்பதும், தமிழர் அம்பை வேட்டையாடவே பயன்படுத்தினர் என்பதுந்தான்.

வாளும் வேலும்தான் தமிழர் ஆண்ட போர்க்கலன்கள் என்பதற்கு எத்தனையோ அிகச் சான்றுகள். புறநானூறு இலக்கியத்தில் உள்ளன. அவற்றுள் சிலவற்றைக் காண்போம்.

குமண மன்னன் பெருவள்ளல் என்பதையும், பெருஞ்சித்திரனார் பெருமிதம் மிக்க புலவர் என்பதையும் கற்றார் அறிவர். குமணனைப் பற்றிப் பெருஞ்சித்திரனார் பாடிய பாடலில், இரந்தார்க்கு ஈய ஏதும் இல்லாத நிலையில் தன்னைக் காண வந்த புலவருக்குப் பரிசாகத் தன் தலையைத் தன் தம்பியிடம் காட்டினால் பொருள் தருவான் என்று கூறிக், கொய்து கொள்ளும்படி தன் உடைவாளைக் கொடுத்த செய்தி பலரும் அறிந்தது. வள்ளல்கள் எழுவரும் இறந்துவிட்ட நிலையில், அரசிழந்து தனியான குமணனிடம் பரிசில் வேண்டிக் காண வந்தார் புலவர். அவர்,

“..... உவந்துநீ

இன்புற விடுதி யாயின் சிறிது

குன்றியும் கொள்வல் கூர்வேல் குமண!

அதற்பட அருளல் வேண்டுவல் விறற்புகழ்

வசைஇல் விழுத்தினைப் பிறந்த

இசைமேந் தோன்றல்நீற் பாடிய யானே” (புறம் 159)

என்னும் பாடலில் குமணனைக் கூர்வேல் குமண என்று விளித்திருப்பதைக் கொண்டும் மன்னரின் களக் கருவியாக 'வேல்' விளங்கிற்றென்று கருதலாம். இதே புலவர் குமணனை மற்றொரு பாடலில் :-

“அதிரா யாணர் முதிர்ந்துக் கிழவ

இவண்விளங்கு சிறப்பி னியல்தேர்க் குமண

இசைமேந் தோன்றிய வண்மையொடு

பகைமேம் படுகநீ ஏந்திய வேலே” (புறம் 159)

என்று பாடுகிறார். இறுதி அடியில், உன் வேல் பகைவரை வென்று உயர்வதாக என்று வாழ்த்தியிருக்கிறார். இப்பாடலிலும் 'வேல்' குறிப்பிடப்படுகிறது.

நாலை கிழவன் (கிழவன் என்பதற்குத் தலைவன் என்று பொருள்) நாகன் என்னும் பெயர் கொண்டு, கூடல் நகரில் கோலோச்சிய பாண்டியனின் போர்ப் படைத் தலைவனை, வடநெடுந்தத்தனார் என்னும் புலவர் பாடிய பாடலொன்று புறநானூற்றுத் தொகை நூலில் இடம் பெற்றுள்ளது. இவர் இயற்றியதாக இந்நூலில் இந்த ஒரு பாடல் மட்டுமே உள்ளது. இவரைப் போன்றே மேலும் 102 புலவர்களின் ஒரே பாடல் அமைந்த பாடல்கள் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. பெயர் தெரியாதவர்களின் பாடல்களாகப் பதினாறு இடம் பெற்றுள்ளன என்பது கூடுதல் செய்தி. இந்நூலில் மொத்தம் 154 புலவர்களின் பாடல்களும் பெயர்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. இனி நாகன் பாடலைப் பார்ப்போம்.

கொடுக்கும் குணம் படைத்தவர்கள் மாய்ந்துவிட்டனர். இனி உதவி வேண்டி யாரிடம் செல்வது என ஏங்கி வினவிய போது, நாலை கிழவன் நாகனைக் குறிப்பிட்டு அவன் சிறப்பையும் கூறி வழிப்படுத்தியதால், அவனிடம் உதவி வேண்டி வந்த புலவர் பாடுகிறார். அப்பாடலின் சில அடிகள்.

**“விசிபிணி முரசமொடு மன்பல தந்த
திருவீழ் நுண்புண் பாண்டியன் மறவன்
படைவேண்டுவழி வாள் உதவியும்
வினைவேண்டுவழி அறிவு உதவியும்
வேண்டுப வேண்டுப வேந்தன் தேஎத்து
அசைநுகம் படாஅ ஆண்டகை உள்ளத்துத்
தோலா நல்லிசை நாலை கிழவன்”**

(புறம் 179)

போரிட வேண்டிய காலத்தில் வாளையும், வினைநலன் வேண்டி அறிவுரை தேவைப்பட்ட போது அமைச்சனாகி அறிவுரையும் வழங்கிய நாலை கிழவன் என்கிறார் புலவர். இதில் படை வேண்டுவழி என்று போரைக் குறிப்பிட்டு, வாள் உதவியதாகப் பாடுகிறார். வில் வழங்கி என்றோ, அம்பு உதவி என்றோ அவர் பாடவில்லை. இதன்வழித் தமிழரின் வீர வினைக் கலனாக வாள் விளங்கியதை அறிகிறோம். அப்படி, பல புலவர்கள் தமிழ்மறவர்களைப் பாடும்போது வேல் என்னும் கலனை முன் நிறுத்தியே பாடியிருப்பதைப் பார்க்க முடிகிறது.

பாடியவர், பாடப்பட்டோர் பெயர் தெரியாத பாடல்களில் ஒன்று புறத்தில் 297வது பாடலாக இடம் பெற்றுள்ளது. இதில்,

“நெடுவேல் பாய்ந்த மார்பின்

மடவன் போந்தையின் நிற்கு மோர்க்கே” என்னும் அடிகளில் வேல் என்னும் சொல் ஆளப்பட்டிருக்கிறது. மார்பில் நெடுவேல் பாய்ந்தும் அசையாது பனைமரமென நிற்கும் மறவன் என்பது இவ்வடிகளின் பொருள்.

**“விழித்தகண் வேல்கொண்டு எறிய அழித்திமைப்பின்
ஒட்டன்றோ வன்கண் அவர்க்கு”**

(குறள் 775)

பகைவரைச் சினத்தோடு பார்த்த கண்கள், அவர் எறிந்த வேலுக்கு அஞ்சி இமைக்குமாயின் அச்செயலே புறமிட்டதற்கு ஒப்பாகுமென்கிறார் வள்ளுவர். இக்குறளிலும் வேலை படைக் கலனாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

அறைகூவல், ஆர்ப்பரிப்பு, ஆணையிடல், அதிர எழல் என்பவை களம் புகுவோரிடம் காணக் கூடிய வினைவேகக் குறிகள். ஆற்றலுரைத்தல், அச்சுறுத்தல் இவையும் அவற்றின் தொடர்ச்சியே! ஆவூர் மூலங்கிழார் பாடிய பாடலிலும் வேல் படைக்கலன் என்பதற்கான சான்று உள்ளது.

“பலம்என்று இகழ்தல் ஓம்புமின் உதுக்கான்

நிலன்அளப் பன்ன நிலலாக் குறுநெறி
வண்பரிப் புரவிப் பண்புபா ராட்டி
எல்லிடைப் படர்தந் தோனே கல்லென
வேந்துஉள் யானைக் கல்லது
ஏந்துவன் போலான்தன் இலங்கிலை வேலே” - புறம் 301 -

முற்றுகையிட்ட பகைப் படைத்தலைவனைப் பார்த்துத் “தனக்கு இணையற்றவர் போரிட வந்து எதிர் நின்றாலும் எம் மன்னன் போரிடான். தன் குதிரை ஏறி இரவைக் கழிக்கச் சென்றுள்ள எம் மன்னனை இளப்பமாக எண்ணி இகழ முற்படாதீர். உங்கள் மன்னனுக்கு எதிராக அன்றி அவன் தன் வேலை எறியமாட்டான். நாளைக் காலை உம் மன்னரை வரவிடுங்கள்; இல்லையேல் ஓடிவிடுங்கள்” என்றுரைக்கின்றார் புலவர். மற்ற செய்திகள் ஒரு புறமிருக்கட்டும். எம்மரசன் தன் வேலை உம் மன்னனுக்கு எதிராகவே பயன்படுத்துவான் என்றதில் வேலின் பயன்பாட்டைச் சுட்டியிருப்பதைக் கருதுவார்க்குத் தமிழ் மறவர், மன்னர்கள் வில்லம்பைத் தவிர்த்து வேலையே பயன்படுத்தியிருப்பது விளங்கும்.

நம் வரலாற்றிலக்கியமான புறநானூற்றில், ஒவ்வொருவருடைய கடமை என்ன என்பதை வரையறுத்துப் பாடுகிறார் பொன்முடியார். இவர் மறக்குடியில் பிறந்த பெண்பாற் புலவர். ஆறே அடிகளில் அமைந்துள்ள இவர் பாடலில், தமிழர் போரில் ஆண்ட படைக் கலன்களான வேல், வாளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்.

“ஈன்றுபுறந் தருத லென்றலைக் கடனே
சான்றோ னாக்குத றந்தைக்குக் கடனே
வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே
நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே
ஒளிறுவா ளருஞ்சம முருக்கிக்
களிநெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே” (புறம் 312)

என்பது பாடல்.

கணியன் பூங்குன்றனாரின் “யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்” என்ற பாடல், கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெரு வழதியின்

“உண்டா லம்ம இவ் வுலகம் இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவ தாயினும் இனிதெனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே”

என்னும் பாடலைப் போன்று புலவர்களாலும், மேடைப் பேச்சாளர்களாலும் எடுத்தாளப்படும் பாடல்களில் ஒன்று இது. அறமும், மறமும் இணைந்திருப்பதால்

பாடநூல்களிலும் இப்பாடல் இடம் பெறுவதுண்டு. பாடலாசிரியர் பெண்பாற் புலவரல்லவா, அதனால், மகனைப் பெற்று வளர்த்து ஆளாக்குவது என் தலையாய கடமை என்கிறார். மகன் என்றோ மகள் என்றோ குறிப்பிட்டுக் கூறாமல் ஈன்று புறந்தருதல் என்று முதலடியில் கூறினாலும், அடுத்த அடியில் 'சான்றோனாக்குதல்' என்று ஆண்பாலாகக் குறிப்பிடுகிறார். இன்று, இவை ஆண்களுக்கு, இவை பெண்களுக்கென்று தொழிலைப் பாகுபடுத்துவது தவிர்க்கப்பட்டு, எல்லார்க்கும் எல்லாம் என்று தகுதி அடிப்படையில் கடமைகளையும், உரிமைகளையும் பொதுவாக்கி இருந்தாலும், பழங்காலத்தில் போர்த் தொழில் ஆண்களுக்கு மட்டுமே உரியதாக இருந்திருக்கிறது. மற உணர்வை ஊட்டுவதும். போர்க்களத்திற்கு வாழ்த்தி வழியனுப்புவதும் வீர மகளிரின் மறப்பண்பின் கூறுகளாகக் கூறுகின்றன இலக்கியங்கள்.

ஈன்றெடுத்து ஆளாக்கும் கடமையைப் பெண்கள் ஆற்ற, மகனைக் கல்வி, ஒழுக்கத்தில் சிறந்தவனாக்கும் பொறுப்பு தந்தைக்குரியதாகக் கூறுகிறார் புலவர். தாய், தந்தையர் கடமைகள் இவையெனக் கூறிய புலவர் மூன்றாவதாகக் கொல்லரின் கடமையைக் கூறுகிறார். அன்று, அவரவர் குடும்பத் தொழிலைத் தவிர்த்துப் பொது வேலையாக மட்டுமன்று பொறுப்பாகவும் இருந்தது போர்த்தொழில். அதற்கு இன்றியமையாதது கலன். தமிழ் மறவர்களின் போர்க்கலன் 'வேல்' என்பதால் அதைச் செய்து கொடுப்பதே கொல்லர்களின் கடமை என்கிறார். நான்காவதாக மன்னர் கடமை பற்றிக் கூறுகிறார். "நன்னடை நல்கல் வேந்தர்க்குக் கடனே" என்பதற்கு நல்லொழுக்கத்தைக் கற்பிப்பது நாடாளும் வேந்தனது கடமையாகும் என்று உரையாசிரியர்கள் பொருள் கூறியிருக்கிறார்கள். (புறம்-பக்கம் 221- ஒளவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை உரை. சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக வெளியீடு)

நல்லொழுக்கத்தைக் கற்பிப்பது பெற்றோர் மற்றும் ஆசிரியரின் கடமையாகவும், வாய்ப்பாகவும் இருக்க முடியுமேயன்றி, அது மன்னனின் பொறுப்பாக இருக்க இயலாது. புலியூர் கேசிகன் உரைத்திருப்பது போல் (புறம்-புலியூர் கேசிகன் உரை பக்கம் 336. அருணா பப்ளிகேஷன்ஸ்- சென்னை வெளியீடு) போர்ப்பயிற்சி அளித்தலே மன்னன் கடமையாகப் பொருள் கொள்வதே பொருத்தமாகும். போர்ப் பயிற்சியில் ஒழுக்கமும் உள்ளடக்கம் என்பதை மறுக்க இயலாது. மன்னர் கடமைக்கு அடுத்ததாக ஆண்மகனின் கடமையாக,

“ஒளிறுவாள் அருஞ்சமம் முருக்கிக்

கனிற்றெந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே” என்கிறார். ஒளிவீசும் வாளைக் கையிலேந்தியபடி போர்க்களம் சென்று, போரில் வாளைச் சுழற்றி வீசிப்,

பிளிறும் போர் யானையைக் (காட்டு யானையை அன்று) கொன்று வெற்றியோடு வீடு திரும்புவதே காளையின் கடன் என்கிறார் பொன்முடியார். கடமை இவை என வலியுறுத்துவதோடு, போர்க்கலன் எது என்பதையும் சுட்டிக் காட்டித் தமிழர் போர் மரபுக்குச் சான்றும் கூறுகிறார் இப்புலவர்.

தமிழர்க்கும், வடவர்க்கும் மொழி, பண்பாடுகளில் மட்டுமல்ல அவர்கள் பயன்படுத்திய போர்க்கலன்களிலும் வேறுபாடிருந்தது. வடவரின் புராண, இதிகாசங்களைத் தமிழில் வழி நூலாக்கியதால் ஏற்பட்ட மயக்கத்தால், தமிழரின் போர்க்கலன் எது என்பதில் தெளிவு ஏற்படவில்லை. தமிழர் மரபை மீறி இராமன், இலக்குவன் என்று பெயர்களைச் சூட்டிக் கொண்டவர்களுக்குத் தமிழர்களின் போர்க்கலன்கள் எவை என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளும் அக்கறையின்மை ஏற்பட்டிருப்பதில் வியப்பில்லை. இதுவரை காட்டிய சான்றுகள் இவர்களைத் தெளிவிக்கப் போதுமானவையா என்பது ஐயமே! சான்றுகள் ஏராளம் இருந்தாலும் ஆர்வமுள்ளவர்களுக்கு இவை போதுமானவையே! ஐயூர் முடவனார் என்னும் புலவர், “மனைக்குவிளக் காகிய வானுதல் கணவன்

முனைக்குவரம் பாகிய வென்வேல் நெடுந்தகை” - புறம் 314

என்றதாலும், வேம்பற்றூர்க் குமரனார் பாடிய,

“வென்வேல் வந்து
முன்றிற் கிடந்த பெருங்கனி யாவர்கு” - புறம் 317

என்னும் பாடலடியிலும், விரியூர் நக்கனார் என்னும் புலவர்,

“பிறர்வேல் போலா தாகி இவ்வூர்
மறவன் வேலோ பெருந்தகை யுடைத்தே” - புறம் 332

என்று பெருமிதங் கொண்டதிலிருந்தும், வேல் தமிழர்களின் போர்க் கலன்களில் முதன்மை பெற்றிருந்ததை அறிய முடிகிறது.

தமிழ் மொழியைச் சங்கம் வைத்து வளர்த்த காலத்திற்குப் பின் அயலார் வருகையால் நம் தனித்தன்மை தளர்வும், மெலிவுமுற்றது. தமிழர்களின் கலப்பற்ற பண்பாட்டுயர்வைக் காண வேண்டுமானால் நாம் சங்கத் தமிழிலக்கியங்கள் பிறந்த காலத்திற்கே சென்றாக வேண்டும். சங்ககால இலக்கியங்கள் யாவை என்பதற்கு இன்றளவும் ஐயத்தைக் கடந்த விடை கிடைக்கவில்லை. அறிஞர்களின் கருத்துகள் ஒருமித்ததாகவும் இல்லை. ஒருமித்த கருத்து உருவாகிவிட்டால் ஆராய்ச்சிக்கு அவசியமில்லாமல் போய்விடுமே!

பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, ஐம்பெரும் காப்பியங்கள் எல்லாம் சங்க இலக்கியங்களே என்னும் கருத்தைத், தமிழ்த்

தொண்டாற்றிய 'பிள்ளை' களில் ஒருவரான திரு எஸ்.வையாபுரிப் பிள்ளை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அவருடைய கருத்துக்கு நாம் உடன்படுவதானால், பத்துப் பாட்டு, எட்டுத் தொகை நூல்கள் மட்டுமே சங்க இலக்கியங்கள் என்ற முடிவுக்கு வந்தாக வேண்டும். தமிழர்களின் போர்க்கலன்கள் எவை என்று விடைகாண முயலும் நமக்கு எட்டுத் தொகையில், புறப்பொருளைப் பாடிய புறநானூறும், பதிற்றுப் பத்துமே துணைக்கு வருகின்றன. எஞ்சிய ஆறும் அகப் பொருள் குறித்த நூல்களாகையால், எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்கான கருவைத் தேட அவற்றுள் புகவில்லை. இதுவரை புறநானூற்று இலக்கியத்திலிருந்து சில சான்றுகளைப் பார்த்தோம். மற்றொரு நூலான பதிற்றுப்பத்தில் என்ன கூறப்படுகிறது என்று பார்க்க வேண்டியதும் உண்மை காணும் முயற்சிக்கு உதவக்கூடியதே!

'பதிற்றுப் பத்து' சேரமன்னர்களைப் பற்றிப் பத்துப் பத்துப் பாடல்களாகப் பத்துப் புலவர்கள் பாடிய தொகை நூலாகும். முதல் பத்தும் முடிவான பத்தும் தொகுத்தவர்க்குக் கிடைக்கவில்லை. பதிற்றுப் பத்தென்றாலும், நமக்குக் கிடைத்திருப்பவை எட்டுப் பத்துக்களே! இவற்றைக் குமட்டுர் கண்ணனார், பாலைக் கோதமனார், காப்பியாற்றுக் காப்பியனார், காக்கைப்பாடினியார் நச்செள்ளையார், கபிலர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன்றூர்க் கிழார் ஆகியோர் பாடியுள்ளனர். இவர்களால் பாடப்பட்ட சேர மன்னர்கள் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், அவன் தம்பி பல்யானைச் செல்கெழுக்குட்டுவன், களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச்சேரல், கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன், செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன், தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, குடக்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறை ஆவர்.

தமிழ் மூவேந்தர்களில் மலை நாட்டு வேந்தர்களான சேரர்களைப் பாடிய புலவர் பெருமக்கள், அம்மன்னர்களின் போர்த் திறனை, வெற்றியைப் பாடிப் படைச் சிறப்புக்களான வாள், வேலுடன், மிகக்குறைவாக வில்லையும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

பதிற்றுப் பத்தில் இரண்டாம் பத்தைப் பாடிய குமட்டுர் கண்ணனார்,

**“பீரிவர் பரந்த நீரறு நிறைமுதற்
சிவந்த காந்தன் முதல்சிதை மூதிற
புலவுவில் லுழுவர் புல்லாள் வழங்கும்
புல்லிலை வைப்பிற் புலஞ்சிதை யரம்பின்
அறியா மையான் மறந்துதுப் பெதீர்ந்தநீன்
பகைவர் நாடுங் கண்டுவந் திசினே”**

-பதிற்றுப் பாடல் 15, அடிகள் 10 -15

என்று பாடியுள்ளதில், வில் குறிப்பிடப்படுகிறது. “புலவியில் லுழுவர் புல்லாள் வழங்கு” என்பதற்குப் “புலால் நாளும் வில்லேந்தி உயிர்க் கொலை புரியும் புல்லிய மறவர் உறையும்” என்று விளக்கமளித்துள்ளார் உரையாசிரியர் ஓளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கள். உயிர்க்கொலை புரியும் என்றதனால், அவர்கள் வில்லைப் போருக்குப் பயன்படுத்தாமையை உணரலாம். போரும் உயிரைப் போக்குவதே என்றாலும் அதைக் கொலை என்று கூறுவதில்லை. பொருள் பறித்திடக் கொலை செய்யும் நோக்கில்தான் அவர்கள் வில்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். எனவே, போருக்கு வில்லைப் பயன்படுத்தவில்லை என்பது தெரிவதால் வில் தமிழரின் போர்க்கலனில்லை என்பதும் தெளிவாகிறது.

பதிற்றுப்பத்தில் மூன்றாவது பத்தைப் பாடிய புலவர் பாலைக் கௌதமனார். பத்தாவது பாடலில் “காந்தளங் கண்ணி கொலைவில் வேட்டுவர்” என்னும் அடி இடம் பெற்றுள்ளது. இதிலும் ‘வில்’ என்னும் சொல், வேட்டுவரின் கலனாகக் ‘கொலை’ என்னும் முன்னடையோடு பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. முன்னைத் தமிழர், வில்லைப் போருக்காக இல்லாமல் வேட்டையாடவே பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதற்குப் பதிற்றுப் பத்து இலக்கியமும் இதன் வழிச் சான்று கூறுகிறது.

மன்னர்கள் போருக்காக வாள், வேல்களையே பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதைப் பல பாடல்கள் மூலம் அறிவிக்கின்றனர் புலவர்கள். எடுத்துக்காட்டாகச் சில பாடல்களைப் பார்ப்போம்.

பாலைக் கௌதமனார், ‘கயிறுகுறு முகவை’ என்னும்பாடலில் பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவனை ‘வேல்கெழு தானை வெருவரு தோன்றல்’ என்று பாடுகிறார். கொங்கரை வென்று, தன் நாட்டின் எல்லைப் பரப்பை விரிவு படுத்த உதவிய தன் படையை ‘வேல்கெழு தானை’ என்று குறிப்பிட்டிருப்பதிலிருந்து தமிழர் போரிட முதன்மைக் கலனாகப் பயன்படுத்தியது வேலே எனத் துணியலாம்.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனைக் குமட்டுர்க் கண்ணனார் பாடும் போது “வயவர் வீழ வாளின் மயக்கி” என்கிறார். ஆற்றலில் குறையாத பகைப்படை வீரர்கள் தோற்று நிலத்தே விழுமாறு செய்ததாக வாட்போரையே குறிப்பிடுகின்றார். இதன் வழியும் தமிழரின் படைக்கலன் வாளே என்றறிகின்றோம்.

கபிலர் என்னும் பெயரில் ஓளவையாரைப் போன்றே ஒன்றுக்கும் மேற்பட்டவர்கள் இருந்திருக்கின்றனர். இதைச் சித்தர்களில் ஒருவரான

சிவவாக்கியார்,

“ஆதிகபிலர் சொன்ன ஆகமத்தின் சொற்படியே
சாதிவகை இல்லாமல் சஞ்சரிப்ப தெக்காலம்?”

என்று பாடியதிலிருந்தும் அறிந்து தெளியலாம்.

“ஒட்டியமி லேச்சர் ஊணர் சிங்களர்
இட்டடைச் சோனகர் யவனர் சீனர்
பற்பல நாட்டிலும் பார்ப்பார் இல்லையால்
முற்படைப் பதனில் வேறாகிய முறைமைபோல்
நால்வகைச் சாதிநீந் நாட்டினில் நீர்நாட்டினர்
மேல்வகை கீழ்வகை விளங்குவது ஒழுக்கால்”

(கபிலர்

அகவல்)

என்றும்,

“பார்ப்பன மாந்தர்காள் பகர்வது கேண்மின்
இறந்தவராய்உமை இவ்விடை இருத்திப்
பாவனை மந்திரம் பலபட உரைத்தே
உமக்கவர் புத்திரர் ஊட்டிய போது
அடுபசியால் குலைந்து ஆங்கவர் மீண்டு
கையேந்தி நிற்பது கண்டதார்? புகலீர்
அருந்திய உண்டியால் யார்பசி கழிந்தது?”

என்றெல்லாம் பெரியாரைப் போன்று கேட்டாரே அந்தக் கபிலரும், பதிற்றுப் பத்தில் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனைப் பாடிய கபிலரும் ஒருவர்ல்ல என்பதைப் பாட்டு நடையாலும், கருத்தாலும் புரிந்து கொள்ளலாம். பின்னவர் பார்ப்பாரை எதிர்த்துக் குரல் கொடுக்க, முன்னவர், “பார்ப்பார்க் கல்லது பணியறியலையே” பார்ப்பாரையன்றி யாரையும் வணங்கியதில்லையே என்று ஏற்றிப் பாடியிருக்கிறார். இவ்வளவோடு நிற்கவில்லை இவர்,

“அறங்கரைந்து வயங்கிய நாவிற் பிறங்கிய
உரைசால் வேள்வி முடித்த கேள்வி
அந்தனை ரகுங்கல மேற்ப நீர்ப்பட்
டிருஞ்சே றாடிய மணம்மலி முற்றத்துக்

களிறுநிலை முனைஇய” என்று பாடிச், சங்க காலத்திலேயே பார்ப்பனர் ஆதிக்கம் காலான்றி விட்டதைப் புதிவு செய்துள்ளார். இவர் பாடியுள்ள 25 ஆம் பாடலில் “எஃகுபடை யறுத்த கொய்சுவற் புரவி” என்னும் அடியில் இடம் பெற்றுள்ள எஃகுபடை என்றது வேல் வாள் ஏந்திய வீரர் படையைக் குறிப்பதால் வேலும் வாளுமே தமிழர் படை ஏந்திய கலன்கள் என்பது தெளிவாம். இக்கருத்தை, இதே நூலில் இவரே பாடிய நான்காம் பாடலிலும் “எஃகுபடை யறுத்த

கொய்சுவற் புரவி” என்று மீண்டும் ஆண்டு உறுதிப் படுத்தியுள்ளார்.

“குன்றுநிலை தளர்க்கு முருமிற் சீறி

ஒருமுற் றிருவ ரோட்டிய வொள்வாட

செருமிகு தானை வெல்போ ரேயே” (மூன்றாம் பத்து : 10-12)

வாளேந்திப் போரிடுவதில் சிறந்த படையை உடையவனே என்று பாடி நம் கருத்துக்கு வலிவு சேர்க்கிறார். இவை போதாதென்று ஒன்பதாம் பாடலில்,

“கடல்போ றானைக் கடுங்குரன் முரசம்

காலுறு கடலிற் கடிய வுறற

எறிந்து சிதைந்த வாள்

இலைதொரிந்த வேல்

பாய்ந்தாய்ந்த மா” என்று வாளையும், வேலையும் குறிப்பிட்டவர், இறுதியாகப் பத்தாம் பாடலிலும்,

“களிறு கடைஇய தாள்

மாவுடற்றிய வடிம்பு

சமந்ததைந்த வேல்” என்றும் பாடி வாள், வேல்களே தமிழ் மறவர்கள், போரிற் பயன்படுத்திய கலன்கள் என்று முடிவு கூறுகிறார்.

பதிற்றுப்பத்தில் கிடைத்தவற்றில் ஒன்பதாம் பத்தைப் பாடியிருப்பவர் ‘பெருங்குன்றுர் கிழார்’,

“ஒன்னாப் பூடகைச் சென்னியர் பெருமான்

இட்ட வெள்வேள் முத்தைத் தம்மென

முன்றினை முதல்வர்போல” (பாடல்-85) என்று பாடுகிறார்.

நம்மோடு நட்புப் பாராட்டாமல் பகை கொண்ட சோழர்களுக்குத் தலைவனான மன்னனையும் பிடித்து என் முன்னே கொணர்க என்று தன் படைக்கு ஆணையிடுகிறான் சேரன். சோழர் படைவீரர் தோல்வியின் குறியாகக் கீழே எறிந்த வேல்கள் என்று கூறுவதிலிருந்து போர்ப் படை வீரர், இக்காலப் படை வீரர் துப்பாக்கியைச் சரணடைவதன் அறிகுறியாக ஒப்படைப்பதைப் போன்று அந்நாள் வீரர்கள் தத்தம் வேல்களைக் கீழே எறிந்ததைக் குறிக்கிறது பாடல். தோல்வியுற்ற போர்ப் படையினர் கைகளில் வில்லம்புகள் இல்லை என்பதும், வேல்களே இருந்தனவென்பதும் இப்பாடலடியாலும் புலப்படுகிறது.

வரலாற்றிலக்கியம் இல்லையென்றாலும், ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் ஒன்றான சீவக சிந்தாமணியில் திருத்தக்க தேவர், யார்யார் எந்தெந்தப் போரில் ஆற்றல் மிக்கவர் என்று பாடும் போது, தமிழ்க் கடவுளான முருகன், வேல் போரில் சிறந்தவன் என்கிறார். கதை வழியாகவும் சில வரலாற்றுண்மைகள், மரபு

மாண்புகள் வெளிப்படுமல்லவா, அப்படி வெளிப்பட்டிருக்கும் மரபுசார் உண்மை இது.

**“விசயனே விசயன் விற்போர்க் கதம்பனே முருகன் வேற்போர்த்
திசையலாம் வணங்கும் வாட்போர்க் கந்தனைச் செம்பொன் னாமன்
அசைவிலான் யானைத் தேர்போர்க் கசலனே அசல கீர்த்தி
வசையிலான் புரவிச் சேன்என் றியாவரும் புகழப் பட்டார்”**

(சீவக சிந்தாமணி-கனகமாலையார் இலம்பகம். பாடல் 168)

தமிழ் நாட்டார் ஆண்பாற் பெயர்களாக வெற்றிவேல், குமரவேல், பழனிவேல் என்றெல்லாம் சூட்டி அழைத்து மகிழ்வதில், வேல் முருகனின் கலன் என்பதிலுள்ள உரிமையுணர்வு வெளிப்படுகிறதன்றோ! இவ்வாறாகத் தமிழரின் படைக்கலனாக வாளும் வேலும் விளங்கியமைக்கான சான்றுகள் பிற சமய இலக்கியங்களிலும் பொதிந்திருந்தாலும், அந்நூல்களில் புனைவு கலந்திருப்பதால், அவற்றுள் புகுதலைத் தவிர்த்துள்ளோம். சிறுபான்மையாகத் தமிழர்கள் போரில் வில்லம்புகளைப் பயன்படுத்தியிருந்தாலும், அது மரபு பிறழ்வே.

வடவர் வில்லம்புகளைப் பயன்படுத்திய போது, தமிழர்கள் போரில் வாள், வேல்களையே பயன்படுத்தியுள்ளனர். மறைந்திருந்தும், எட்டியிருந்தும் எய்யக் கூடிய வில்லம்பைத் தவிர்த்துப், பகையை நேருக்குநேர் அண்மையில் நின்று சந்திக்கக் கூடிய வேல், வாளைப் போரில் பயன்படுத்தியிருப்பது, தமிழரின் வீரத்திற்கும், திண்மை, திறமைகளுக்குமான சான்றாகக் கருதலாம். இறுதியாகத், தமிழரின் போர்க்கலன்கள் வேலும், வாளுமே என்பதைக் கூறும் பழமொழியுடன் நிறைவு செய்கிறேன்.

**“பாலும் நெய்யும் உடலுக் குறுதி
வேலும் வாளும் அடலுக் குறுதி
ஆலும் வேலும் பல்லுக் குறுதி
நாலு மிரண்டும் சொல்லுக் குறுதி.”**

அடல் என்பது போரைக் குறிக்கும் சொல்.

இலக்கியத்தில் மரபு மீறல்

மரபு என்பதற்கு ஒன்பது பொருள்களைக் கூறுகிறது அகரமுதலி. அவற்றில் முறைமை, நல்லொழுக்கம், சான்றோரின் சொல்வழக்கு என்பவையும்

உண்டு. கழகத் தமிழ்க் கையகராதி கூடுதலாகப் பழமை, இலக்கணம் என்னும் பொருள்களையும் கூறுகிறது. இலக்கணம் என்பதற்கு அழகு, ஒழுங்கு, சிறப்பியல்பு என்று பொருள் விரிகிறது. இவ்வளவு அருமையான ஒன்று புரிதல் குறையாலோ, பொறுப்புக் குறையாலோ இலகுவாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டு மீறப்பட்டு வருகிறது. இந்த மீறலுக்குப் புதுப்புதுப் பெயர்கள் கூறப்படுகின்றன. இதற்கு உயர்ந்த இடங்களிலிருந்தும், ஊக்கமும் பாராட்டும் கிடைப்பது இன்னொரு அவலம். இதை மறுமலர்ச்சி என்று மார்தட்டிக் கொள்கின்றனர். ஊடகங்களோ மரபை மறைக்கும் மாமத யானைகளாக மாறியுள்ளன.

மரபு மீறலும், மாறலும் இன்றுள்ளனபோல் பெருமளவில் இல்லாவிட்டாலும், அரிதாக முன்னரும் நிகழ்ந்துள்ளன. பாட வந்த நம் முன்னோர் அரைகுறையாகப் பயின்று அவசரப்பட்டு ஏடும் எழுத்தாணியும் எடுத்தவர்கள் அல்லர். இலக்கியங்களில் தோய்ந்தும், ஆய்ந்தும், மேலோர் வழிகாட்டுதலில் பயின்று தேர்ந்தவர்கள் அவர்கள். அப்படிப் பட்டவர்களில் சிலர் ஆணைக்கும் அடிசறுக்கும் என்றாற்போல் மரபு மீறியிருக்கிறார்கள். இல்லை, இல்லை மரபிலிருந்து மாறியிருக்கிறார்கள்.

“பெரியவர்கள் செய்தால் பெருமான் செய்தது போல்” என்றொரு சொல் வழக்கு உண்டு. மேம்போக்கான பொருள் புரிதலோடு இச்சொற்றொடர் ஆளப்பட்டாலும் அதன் உட்பொருள், எல்லாம் வல்லவர் - கூற்றவர் எது செய்தாலும் அது பிழையற்றதாகவே, பயன் தருவதாகவே இருக்கும் என்பதே. முன்னோர், மரபிலிருந்து மாறியது, தீரமைக் குறைவை மறைப்பதற்காகவோ, கூற்றறிதலில் ஏற்பட்ட குறையினாலோ அல்ல என்பதை மட்டில் வாழும் தலைமுறை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அகரமுதலி கூறும் பொருள் ஒரு புறமிருக்கட்டும். நூலோர் கூறுவதென்ன? நூலோர் என்று குறிப்பிடுவது இலக்கண ஆசிரியரை. தொல்காப்பியத்திற்கு அடுத்துப் பலரும் ஏற்றுப் பயின்று வழிபடுவது நன்னூல். அதன் பொதுவியலில் மரபு என்பதற்குப் பொருள் கூறப்படுகிறது.

“எப்பொரு ளெச்சொலி னெவ்வா றுயர்ந்தோர்

செப்பின ரப்படிச் செப்புதன் மரபே” (நன்னூல் - பொதுவியல் 383)

யாதொரு பொருளை யாதொரு சொல்லால் யாதொரு வழியில் அறிவுடையோர் சொன்னார்களோ, அப்பொருளை அச்சொல்லால் அவ்வழியாற் சொல்லுதல் மரபாம் என்கிறார் பவணந்தியார்.

நன்னூலையும், தொல்காப்பியத்தையும் கற்றவர்களே முன்னர் மரபுகளை மீறியிருக்கின்றனர்.

அகப்பொருள் பாடல்கள் கலி, பரிபாட்டு என்னும் செய்யுள் இலக்கணத்தில் பாடப்பட வேண்டும் என்கிறார் தொல்காப்பியர். தமிழிலக்கணத்திற்கு இவர்தானே தாய்.

“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்

பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்

கலியே பரிபாட்டு ஆயிரு பாவினும்

உரிய தாகும் என்மனார் புலவர்”

(தொல். அகத்திணையியல் 56)

இவர் கூற்றிலிருந்தும் மரபறிந்தோர் மாறியிருக்கிறார்கள்; மாற்றிக் காட்டியிருக்கிறார்கள் என்று கூறியிருக்கிறார்.

“நிறைகுடம் நீர்தளும்பல் இல்” என்பதற்குக் கற்றறிந்த பெரும் புலவரான தொல்காப்பியரே நல்ல எடுத்துக்காட்டு. மேற்குறித்த சூத்திரத்தைக் கூறியவர், தானே என்றாலும், அவர் தன்னடக்கத்தோடு “என்மனார் புலவர்” என்கிறாரே. இன்று, எதுகை மோனையுடன் எழுதத் தெரியாதவர் கூட நான், நானென்று நீட்டி நீட்டிப் பேசுவதைப் பார்க்கும் போதும், கேட்கும் போதும் தொல்காப்பியரின் பெருமை பன்மடங்கு உயர்ந்து விடுகிறது.

எட்டுத்தொகை நூல்களில் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு ஆகியவை அகப்பொருள் பற்றியவை என்பதைத் தமிழ் கற்றோர் அறிவர். அகப்பொருள் பாடல்கள் கலியாகவோ, பரிபாடலாகவோ இருக்க வேண்டும் என்பதுதானே மரபு. ஆனால், அவற்றில் இடம் பெற்றுள்ள பாடல்கள் பல சங்ககாலத்தில் பாவலர்கள் ஆண்ட யாப்பான அகவலில் அமைந்திருப்பதை மரபு மீறலாகக் கொள்வதா? மாறலாக எண்ணுவதா? இந்த மயக்கத்திற்கும் மருந்திருக்கிறது.

புதிய மரபைத் தோற்றுவிக்கும் தகுதி, அறிவு, துணிவு, தன்னம்பிக்கை உள்ளவர்கள் மரபை மீறலாமென்கின்றனர் அறிஞர்கள். மேற்குறித்த சங்கநூல் பாடல்களைப் பாடியோர் அறிவிற்பிறந்த சான்றோர் என்பதாலேயே அவர்களுடைய மரபுமீறல் புலவர் பெருமக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. பாவினத்தை மாற்றிப் புதிய மரபைப் படைத்ததைப் போன்று, பாவினத்தைத்தையும் மீறி, இலக்கியத்தில் இடம் பெறச் செய்துள்ளார் ஒரு புலவர்.

இயற்சீர் வெண்டளை, வெண்சீர் வெண்டளை பெற்று அடிக்கு நான்கு சீரும், ஈற்றடி மூன்று சீரும் பெற்று வருவது வெண்பா. இதற்குரியது செப்பலோசை.

“ஈரடி வெண்பாக் குறள்குறட பாவிரண் டாயிடைக்கட
சீரிய வான்றனிச் சொல்லடி மூஉய்ச்செப்ப லோசைகுன்றா
தோாரண் டாயும் ஒருவிகற் பாயும் வருவதுண்டேல்
நேரிசை யாகு நெரிசுரி பூங்குழல் நேரிகழையே” (கூ ; 4)

என்று நேரிசை வெண்பா இலக்கணத்தைக் கூறுகிறது யாப்பருங்கலக் காரிகை. வெண்பா நாற்சீர் கொண்டே புனையப் படவேண்டும் என்பது யாப்பிலக்கண விதி. இந்த விதியை மீறியிருக்கிறார் ஐந்திணை ஐம்பதின் ஆசிரியர் மாறன் பொறையனார். பாலைத் திணையின் முதல் வெண்பாவில் ஐந்து சீர்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இதோ அந்த வெண்பா :-

“உதிரந் துவாரிய வேங்கை யுகிர்போ
லெதிரி முருக்கரும்ப வீர்ந்தண்கார் நீங்க - எதிருநர்க்
கின்பம் பயந்த விளவேனில் காண்டொறுந்
துன்பங் கலந்தழியு நெஞ்சு”

அகவல் பாவும் நான்கு சீர்களைக் கொண்டே அமைய வேண்டுமென்பது யாப்பிலக்கண விதி. ஆனால், இப்பாவில் ஐந்து சீர்களும் விரவி வரலாம் என்கிறது தொல்காப்பியம்.

“வெண்டளை விரவியும் ஆசிரியம் விரவியும்
ஐஞ்சீ ரடியும் உளவென மொழிய” (தொல்.பொருள்-செய்யுள் 60)

இந்த இலக்கணத்தைக் கருத்தில் கொண்டே மேற்குறித்த வெண்பா படைக்கப் பட்டதாகக் கருதலாம். ஆனால், இது வெண்பாவுக்கும் பொருந்தும் எனத் தொல்காப்பியம் கூறவில்லை. வெண்பாவுக்குரிய தளையைக் குறிப்பிட்டிருப்பதால், மாறன் பொறையனார் தன் விதி மீறலுக்கு இசைவாக எண்ணியிருப்பாரோ! வெண்பாவில் சீர் மிகுந்ததைப் போன்றே, சீர் குறைந்த வெண்பாவும் பாடப்பட்டுள்ளது. விருத்தியுரை மேற்கோள் பாடல் இரண்டாம் அடியில் மூன்று சீர்களே உள்ளன. அப்பாடல் இது :

“வச்சிரம் வாலி நிறைமதி முக்குடை
நெற்றிநேர் வாங்கல் விலங்கறுத்தல்
உடசக கரவடத் துடபுள்ளி என்பதே
புட்கரனார் கண்ட புணர்ப்பு”

“பாவிரி மருங்கினைப் பண்புறத் தொகுப்பின்
ஆசிரி யப்பா வெண்பா என்றாங்

காயிரு பாவினுள் அடங்கும் என்ப” (தொல்.பொருள் செய்யுளில்.கூத் 103)
என்னும் சூத்திரமும் அமைதி கூறப் பயன்படும்.

துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசர் பல இலக்கியங்களைப் படைத்தவர். சிந்து பூந்துறை தருமபுர ஆதீன மடாதிபதி வெள்ளியம்பலத் தம்பிரானை இலக்கணம் கற்க வேண்ட, அவர் இவருடைய இலக்கியத் திறனை ஆய்வு செய்வதற்காகக்

‘கு’ என்று தொடங்கி, ஊருடையான் என்னும் சொல்லை இடையில் வைத்துக், ‘கு’ என்றே முடித்துப் பாடும்படி கேட்கச், சிவப்பிரகாசரும்,

“குடக்கோடு வானெயிறு கொண்டார்க்குக் கேழன்
முடக்கோடு முன்ன மணிவார்க்கு - வடக்கோடு
தேருடையான் தெவ்வுக்குத் தில்லைதோன் மேற்கொள்ளல்
ஊருடையான் என்னும் உலகு”

என்று பாடி முடிக்க. மகிழ்ந்த தம்பிரான், ரெட்டியார் கொடுத்த பொன்னை ஆசானுக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்ததாக வரலாறு கூறுகிறது. வெங்கைக் கோவை, வெங்கைக் கலம்பகம், வெங்கையுலா, வெங்கையலங்காரம், பழமலையந்தாதி, பிட்சாடன நவமணி மாலை, கொச்சகக் கலிப்பா. பெரியநாயகி கலித்துறை என ஏராளமான இறைப்பற்றுப் பாடல்களையும் நன்னெறி போன்ற அறநூல்களையும் படைத்துக் கொடுத்துள்ள பெரும் புலவர். இவர், தான் படைத்த செங்கமுநீர் விநாயகர் பிள்ளைத் தமிழில் மரபு மாறியிருக்கிறார்.

பிள்ளைத் தமிழ் ஒவ்வொரு பருவத்திற்கும் புத்துப் புத்துப் பாடல்களாகப் பாட வேண்டும் என்பது மரபு. சுவாமி சிவப்பிரகாசருக்கு முன்னரும் பின்னரும் பல புலவர்கள் பிள்ளைத் தமிழ் பாடியுள்ளனர். அனைவரும் இந்த மரபைப் பின்பற்றியே பாடியுள்ளனர். இறைநம்பிக்கையற்றவரான மாவண்ணா தேவராசன் பாடிய பெரியார் பிள்ளைத் தமிழில் கூட இந்த மரபை மீறவில்லை. ஆனால், சிவப்பிரகாசர் தான் பாடிய செங்கமுநீர் விநாயகர் பிள்ளைத் தமிழில் பருவம் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஐந்தைந்து பாடல்களே பாடிப் புதிய மரபை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். இந்த மாற்றம் குறித்துப் பெரும்புலவர் தியாகராச செட்டியார்,

“மகாகவிகள் எதைச் செய்து வழிகாட்டுகிறார்களோ, அதுவே இலக்கணமாகிவிடும். பழைய விதியை மீறிச் சென்று புது விதியை அமைக்கும் அதிகாரம் அவர்களுக்கு உண்டு. பிள்ளைத் தமிழில் பருவத்திற்கு ஐந்து பாடல்கள் சுவாமிகள் பாடியிருக்கிறார்கள் என்றால் அது மாறாகாது. அதுவும் ஒரு வகை என்று கொள்ள வேண்டும்” என்று கருத்துக் கூறியுள்ளார்.

மரபை மீறிய சுவாமி சிவப்பிரகாசர், புதிய மரபைத் தோற்றுவித்திருப்பதாகப் பெரும்புலவரே கூறியிருப்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும். அதற்காக, அசை. சீர் அறியாதவர்களெல்லாம் மரபை மீறிப் புதிய மரபைப் படைத்துவிட முடியுமென முயன்று பார்க்கக் கூடாது.

மரபு மீறலில் சமய இலக்கியம் செய்த சான்றோரும் தம் பங்கை விட்டுக் கொடுத்துவிடவில்லை. மரபு மீறலுக்கு அவர்கள் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டது மடலூர்தல்.

“ஒன்றல்ல பலபாடி
மன்றிடை மடலூர்ந்தன்று” (புறப்பொருள் வெண்பா மாலை 326)
என்னும் சூத்திரத்திற்கு விளக்கமாக,

“இன்றிய் படரோ டியானுழப்ப வைங்கனையான்
வென்றிய் பதாகை யெடுத்தானாம் - மன்றில்
தனிமடமா னோக்கித் தகைநலம்பா ராட்டிக்
குனிமடம்மாப் பண்ணிமேல் கொண்டு” என்னும் பாடலைக் கூறுகிறார்
ஐயனாரிதனார்.

பொதுவரங்கில், தான் விரும்பும் பெண்ணின் அழகைப் பலவாறாகப்
புகழ்ந்து கூறி, வளைந்த பனைமடலால் உருவாக்கிய குதிரை மேல் ஏறி என்பது
இதன் பொருள். மடலூர்தல் என்பதன் விளக்கம் இது. இதை நற்றிணையில்,
மடலூர்தல் குறித்துப் பாடி, அதையே பெயரின் முன்னொட்டாகப் பெற்ற
'மடல்பாடிய' மாதங்கீரனார் சிறப்பாக விளக்கியுள்ளார்.

“மடல்மா ஊர்ந்து மாலை சூழிக்
கண்ணகன் வைப்பின் நாடும் ஊரும்
ஒண்ணுதல் அரிவை நலம்பா ராட்டிய்
பண்ணல் மேவலம் ஆகி அரிதுற்று
அதுபிணி ஆக விளியலங் கொல்லோ
அகலிரு விசும்பின் அரவுக்குறை படுத்த
பசுங்கதிர் மதியத்து அகனிலாப் போல
அளகஞ் சேர்ந்த திருநுதல்
கழறுபு மெலிக்கும் நோயா கின்றே” (நற்றிணை - பாடல் 377)

காமநோயால் பீடிக்கப்பட்ட ஆண்மகன், அது தீருமாறு பனைமடலால்
செய்த குதிரையிலேறி, ஆவிரை, எருக்கம்பூளை, உழிளை இவற்றின் மலரை
மாலையாகக் கட்டி அணிந்து ஊர்தோறும் சென்று, தான் காமுற்ற பெண்ணின்
அழகைப் பாராட்டிக் கூறி எல்லாருக்கும் தெரியப்படுத்துவதே மடலூர்தல் என்கிறார்
மாதங்கீரனார். இப்பாடல்களின் வழி அறிவது மடலூர்தல் ஆண்களுக்கே உரிய
செயல் என்பதுதான். இதைத் தொல்காப்பியரும் உறுதிபடுத்துகிறார்.

“எத்திணை மருங்கினும் மகளு மடன்மேல்
பொற்புடை நெறிமை இன்மை யான” (தொல்-அகச்சூத். 38)

காமநோய் கொண்டவள் என்று ஊரறிய மடலூர்தல் அழகன்று என்பதால்
பெண்கள் மடலூர்தல் இல்லை என்பது இச்சூத்திரத்தின் பொருள். மடலூர்தல்
பெண்கள் செய்வதில்லை என்பது மரபாக இருக்க, நம்மாழ்வார்,

திருவாய்மொழியில் கண்ணனைக் காதலித்த பராங்குசத் தலைவி, தான் காதலிக்கும் கண்ணன் வாராமையால் மடலூர்வேன் என்கிறாள். மடலூர்ந்தாளா என்பார்க்கு இல்லை என்று கூற இடமிருந்தாலும்; மடலூரும் முடிவுக்கு வந்தாளே, அதை மறுக்க இயலாது.

“யாம்மடல் உள்நதும் எம் ஆழி அங்கைப் பிரான்உடைத்
தாமடல் தண்அம் துழாய்மலர் கொண்டு சூடுவோம்
யாமடம் இன்றித் தெருவுதோறு அயல் தையலார்
நாமடங்காப் பழிதாற்றி நாடும் இரைக்கவே” என்று பாடுகிறார்
நம்மாழ்வார். இறைப்பற்றாளர் கூறும் அமைதியும் ஒன்றுண்டு.

செயலைப் போன்றே சொல்லும் குற்றமுடையதென்பதை நேர்மைப் பண்பாளர் ஒப்புக்கொள்வர். சொல்லளவுக்குச் செல்வது கூடத் தேவையில்லை, எண்ணுவதே கூடாதென்பார் வள்ளுவர்.

“உள்ளத்தால் உள்ளமும் தீதே, பிறன்பொருளைக்
கள்ளத்தால் கள்வேம் எனல்” (குறள் 282) என்பது கருத்தத் தக்கது.

கற்றாரால் புறந்தள்ளப்பட்ட பன்னிருபாட்டியல் என்னும் பிற்கால இலக்கண நூலாசிரியர்,

“மடல்மாப் பெண்டிர் ஏறார் ஏறுவர்
கடவுளர் தலைவர் ஆய்வருங் காலே”

என்று நம்மாழ்வார் செய்த மரபு பிறழ்வுக்கு முட்டுக் கொடுப்பதைப் போன்று இலக்கணம் செய்துள்ளார். நம்மாழ்வார் மீது குற்றக்கணை படாமல் தடுக்க எண்ணுவோர் இந்த இலக்கணத்தைக் கேடயமாக ஏந்திக் கொள்வர். எழுத்துக்களை அந்தணர் சாதி, மன்னர் சாதி, வணிக சாதி, சூத்திர சாதி என்று வகைப்படுத்தியவர் இவர். அந்தணர் சாதி எழுத்துகளாகப் பன்னிரண்டு எழுத்துக்களைக் கூறி, அவற்றை அந்தணர் சாதியைச் சார்ந்த திசைமுகன் படைத்தாகக் கூறியுள்ளார். சூத்திரசாதி எழுத்துகளாகத் தமிழின் சிறப்புகளில் ஒன்றான முகரத்தோடு, ளகரத்தையும் கூறி இவற்றைக் கூற்றுவன் படைத்ததாக எழுதியுள்ளார். இவை எடுத்துக்காட்டுகள்தாம். இன்னும் கூற ஏராளமாக இருக்கின்றன. தள்ள வேண்டியதை எதற்காகச் சொல்ல வேண்டும்?

மடலூர்தல் என்னும் மரபை, நம்மாழ்வார் திருவாய் மொழியில் மீறியுள்ளார். இதையும் புதிய மரபாக ஏற்பாரும் உளர். திருமங்கை ஆழ்வாரே,

“அன்ன நடையார் அலரேச ஆடவர்மேல்
மன்னும் மடலூரார் என்பதோர் வாசகமும்
தென்னுரையில் கேட்டறிவ துண்டு அதனையாம் தெளியோம்
மன்னும் வடநெறியே வேண்டினோம்”

என்று தம் கருத்தை நம்மாழ்வார்க்குச் சார்பாகப் பதிவு செய்துள்ளார். வட நெறியைப் பற்றி நிற்போரை ஒதுக்கிவிட்டு, வள்ளுவர் கூறுவதைக் கேட்டால் நம்மாழ்வார் மரபு மீறியுள்ளதை ஒப்புக் கொள்ள வேண்டிவரும்.

“கடலன்ன காமம் உழுந்தும் மடலேறாப்

பெண்ணிற் பெறத்தக்க(து) இல்.” (குறள் 1137)

கடலளவு காம நோயால் துன்புற்றாலும், ஆண்களைப் போன்று நாணமற்று மடலேறாத பெண்களின் மாண்புக்கு ஈடேது என்கிறார் வள்ளுவர். இது தென்னவர் மரபு - மாண்பு.

செயல் மட்டுமன்று, சொல்லுங் கூட பெரியவர்களால் பொருள் மாற்றம் பெற்றதுண்டு. இயல் என்ற சொல் இலக்கணத்தைக் குறிப்பதாக இருந்தாலும், ஆறுமுக நாவலர் அதற்குப் ‘பிரிவு’ என்று பொருள் கூற, அதன்பின் அச்சொல் இயலுக்குக் கூடுதல் பொருளாக ஏற்கப்பட்டு நிலை பெற்றுவிட்டது. இங்கிலாந்தின் மேனாள் பிரதமர் வின்ஸ்டன் சர்ச்சில் பேச்சில் குறிப்பிட்ட ஒரு சொல் அகராதியில் இல்லாதிருந்து பின்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டதாகக் கூட கூறுவர்.

நிகண்டு என்பது ஒரு சொல்லுக்குரிய பல பொருள்களையும் யாப்பில் அமைத்து நினைவில் நிறுத்த ஏதுவாகப் பாடலில் தருவது. இதைப் பாவகராதி என்றும் கூறுவர். தமிழில் பல நிகண்டுகள் உள்ளன. பாப்புனைவோருக்கு உதவக் கூடிய நூல்களில் மிக்க பயனுடையது நிகண்டு. மிகக்குறைவாக 4265 சொற்களைக் கொண்ட, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் ஈசுவரபாரதி தொகுத்த பல்பொருள் சூடாமணி நிகண்டு முதல், அதிக எண்ணிக்கையாக 14700 சொற்களைக் கொண்ட பிங்கல முனிவரின் பிங்கல நிகண்டு வரை உண்டு.

சூடாமணி நிகண்டில் சாகம் என்னும் சொல்லுக்கு,

“சாகஞ் சாகினி வெள்ளாடு தேக்கெனும்

தருவு தேனீ” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதைக் கருத்தில் கொண்டே சிவஞான முனிவரின் மாணாக்கருள் சிறந்தவரான தணிகைப் புராண நூலாசிரியர் கச்சியப்ப முனிவர், தானியற்றிய வண்டுவிடு தூது இலக்கியத்தில் ‘ஏக்குலங் கடாங்கி யுகையாத சாகமே’ என்று, சாகம் என்னும் சொல்லுக்கு வண்டு எனப் பொருள் கொண்டு பாடியுள்ளார். சாகம் என்னும் சொல்லுக்கு இப்பொருள் இல்லை என்பது புலவர்களின் துணிபு. மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதியும் இதை உறுதி செய்கிறது. நிகண்டில் குறிப்பிடப்படும் வெள்ளாடு, தேக்குமரம் என்னும் பொருள்கள் கூறப்படுகின்றனவேயன்றி வண்டு, தேனீ என்னும் பொருள்கள் கூறப்படவில்லை. ரகரம் காலாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டதால் ஏற்பட்ட பிழையாக இருக்குமென்கின்றனர் புலவர் பெருமக்கள்.

வில்லிபாரத கீசக வதைச் சருக்கத்தில், பாண்டவர்கள் காட்டு வாழ்க்கையை முடித்துத் தலைமறைவு வாழ்க்கைக்காகப் புனை பெயரில் மாறுவேடம் பூண்டு அரசனிடம் பணியாற்றுகின்றனர். திரௌபதையும் விரத சாரணி என்னும் பெயரில் அரசியின் வண்ண மகளாகப் (ஒப்பனை செய்பவர்) பணி செய்கிறாள். இவள் அழகில் மயங்கிய அரசியின் தம்பி கீசகன் தவறாக நடந்து கொள்ள முயலுகின்றான். இது குறித்துத் திரௌபதை மன்னனிடம் முறையிடுகிறாள். அவன் கீசகனைக் கண்டிக்கவுமில்லை; தண்டிக்கவுமில்லை. இதை மன்னனிடம் மாறுவேடத்தில் பணிபுரியும் தருமர் இடித்துரைக்கிறார்.

**“பூதல மாண்மையாற் புரக்கு மன்னவர்
தீதொழில் புரிஞரைத் தெண்டி யாவரனின்
நீதியுஞ் செல்வமு நிலைபெருங் கொலோ
ஏதியர் தமவரன விரண்டு பார்ப்பதோ”** (பாடல் : 72)

இப்பாடலில் தீத்தொழில் என்பதற்கு மாறாக ஒற்றொழித்து தீ தொழில் என்றுள்ளது பாடல். இந்தப் பாடலில் சந்திப் பிழை உள்ளதென்னவோ உண்மைதான். ஆனால், கவிஞர்க்குள்ள சொல்லாட்சி விதிவிலக்கு, கை கொடுக்கிறது. ஓசை நலன் கருதித் ‘த்’ வலி மிகவில்லை என்கிறார் உரையாசிரியர்.

எது எப்படியோ, ஒரு தவறு ‘சரி’யாக நிலை பெற்றுவிட்டது. மரபையும், மொழியையும் மதித்த காலத்திலேயே இப்படி அரிதாகச் சில தவறுகள் நிகழ்ந்து ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்தாலும், பொதுப் பிழை நேர்ந்துவிட்டால் அதற்காக வருந்தும் மனப்பக்குவம் பெற்றவர்களாகவே விளங்கினர். இந்நாள் நிலைமை என்ன? என்னென்ன முறையில் எவ்வளவு பெரிய பிழைகளெல்லாம் கூத்தாடிக் கொண்டாடப்படுகின்றன!

எல்லைக் கோட்டைத் தாண்டினால் துப்பாக்கிச் சூடு நடக்கிறது. ஆனால், மரபு மீறல் நடத்தினால் பரிசு, பாராட்டு, விருதுகள் வரவேற்கக் காத்துக் கிடக்கின்றன. என்னே நம்மவர்களின் தமிழ்ப் பற்றும் பணியும்!

சொற்செல்வம்

“சொல்லில் உயர்வு தமிழ்ச்சொல்லே - அதைத்
தொழுது படித்திடடி பாப்பா”

என்றார் பாரதியார். சொற்களைக் கற்றுக்கொள்வதில் மூத்தோரைவிடச் சிறுவர்களின் ஆற்றலும், பயன்படும் காலமும் கூடுதல் என்பதால் அவர் பாப்பாவுக்கு இந்த அறிவுரையைக் கூறினார். நல்ல நூல்களைப் படித்துத் தமிழ்ச் சொற்களை அறிந்து கொள்ளத் தவறியதால், எத்தனையோ அரிய, அழகிய சொற்களை வழக்கொழியவிட்டு, அயல்மொழிச் சொற்களைப் பயன்படுத்தி வருகிறோம். சொற்பஞ்சமில்லாத மொழிகளில் முதன்மையானது தமிழாக இருந்தும் நாம் ஏன் பிறமொழிச் சொற்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும்?

அறிவியல் கண்ட புதிய பொருட்களுக்கான பெயர் வினைச் சொற்களைத் தவிர்த்த பிற பயன்பாட்டுக்காகச் சொற்கள் தமிழில் ஒன்றுக்குப் பலவாக உள்ளன. புதியனவற்றுக்கும் சொற்களை ஆக்கிக் கொள்வதற்கான அடிப்படைச் சொற்களும் தமிழில் உண்டு. இசுரேலியரைப் போன்று நமக்குப் புதிய சொல்லாக்க முயற்சியுமில்லை, அமைப்புமில்லை என்பதே பெருங்குறை. பயன்பாட்டிலிருந்த தமிழ்ச் சொற்களைப் புறக்கணித்துப் பிற மொழிச் சொற்களை ஆண்டு கொண்டிருக்கின்றோம்.

பல நூற்றாண்டுகளாகத் தொடர்ந்து அயலார் ஆட்சியில் நாமிருந்ததால், அச்சமும் அக்கறையின்மையும், பெருமிதப் பண்பும் குறைந்து எல்லாத் தளத்திலும் நமக்கு நாமே அடிமை முத்திரையைக் குத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். விடுதலை உணர்வும், மொழிப்பற்றும் வீழ்ச்சியுற்றதால் இன்றளவும் நாம் நம் மொழி மாண்பைப் போற்றிப் பாதுகாக்கவும், வளர்க்கவும் முன்வராதிருக்கிறோம். மண்ணுக்குள் ஈரத்தைப் போன்று, இன்றும் நம்மில் பலரிடம் அடிமைப் பண்பு பசுமை குன்றாமலிருக்கிறது.

ஒரு சில மொழிப் பற்றாளர்களால் மட்டுமே தூய தமிழ் ஆளுமை முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. அப்படிப்பட்டவர்கள், நம் தாய் மொழிச் சொற்களை அயல்மொழிக்கு மாற்றாகக் கூறும் போது, தமிழ்ச் சொற்களே நமக்கு அயன்மையானதாகவும், புதிய ஆக்கமாகவும் தோன்றுகின்றன. இப்படிப்பட்ட மயக்கத்தைக் களைவதற்காகவும், தாய் மொழிச் சொற்செல்வங்களை முன்னோர் படைப்புகளிலிருந்தே இலக்கியச் சான்றோடு எடுத்துரைத்துப் பெருமிதங் கொள்ளச் செய்வதற்காகவும் சில சொற்களையேனும் தேர்வு செய்து

இளைஞர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த ஒரு நூலைப் படைக்க வேண்டியது தேவையானதே! அதற்குச் சிறிது காலம் பிடிக்குமென்பதால் முன்னோட்டமாக ஒரு சில சொற்களை மட்டில் இப்போது அறிமுகம் செய்கிறது இக்கட்டுரை.

ஒரு மொழியை 'வாழ்க' என்று முழங்குவதால் மட்டில் அது வாழ்ந்து விடுவதில்லை. அம்மொழிச் சொற்களைப் பேச்சில் பயன்படுத்துவதாலும் உயர்ந்த இலக்கியங்களைப் படைப்பதாலும் மட்டுமே மொழிவாழும், வளரும். நம் முன்னோர் கண்ட சங்கங்களும், படைத்த சமய இலக்கியங்களும் தமிழுக்கு ஆக்கம் சேர்த்தன. மக்களும் அவற்றைப் படித்து மொழிவளம் குன்றிவிடாமல் காத்து வந்தனர்.

மொழி, கருத்துப் பரிமாற்ற உடகம் என்னும் நிலையையும் தாண்டி, உணர்வுட்டக் கூடியதாகவும், இனத்தை அடையாளம் காட்டக் கூடியதாகவும் விளங்குவதை மாணவர்க்கும், மக்களுக்கும் உணர்த்தினால்தான் அவர்கள் தாய் மொழிப் பற்றுள்ளவர்களாக மாறுவார்கள். நம் முன்னோர்தம் படைப்புகளின் உயர்வை எண்ணிப் பெருமிதம் கொண்டால்தான் மொழிக்கு ஆக்கமும் படைப்பாளர்களுக்கு உணக்கமும் கிடைக்கும்.

“தமிழுக்கும் அமுதென்று பேர்” என்று பாவேந்தர் பாடியதை மட்டுமே பாடியும் பாடக் கேட்டு மகிழ்கிறோம். ஆனால் அவருக்கு முன்னரே “இனிமையும் நீர்மையும் தமிழ் எனலாகும்” என்று பிங்கல நிகண்டு கூறியிருப்பதைப் படித்து இன்புறாதவராகப் பலர் உள்ளோம்.

பல்லாயிரக் கணக்கில் தமிழ்ச் சொற்கள் இருக்கையில், நாம் ஏன் அயன் மொழிச் சொற்களை ஆள வேண்டும். தமிழ்ச் சொற்கள் பொருளற்றவையா? அல்லது இனிமையற்றவையா?

“எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே” (தொல்.பெயரியல் சூத். 155) என்று தெளிவு படுத்தியிருக்கிறாரே தொல்காப்பியர். அதற்குப் பொருள் கூறிய சேனாவரையர், தனி மொழிகளில் அசைநிலை (மியா, மோ போன்ற முன்னிலை அசைச் சொற்கள்) பொருள் உடையனவா என்ற ஐயத்தைப் போக்க இந்தச் சூத்திரம் உதவுகிறது என்கிறார். அசைநிலைச் சொற்களும் பொருள் குறித்து நிற்கும் என்பது தானே இதன் பொருள்! இடைச் சொற்களான “அசைநிலையும், இசைநிலையும் எப்படிப் பொருள் உணர்த்துகிறது என்பதைத்” தாஞ் சார்ந்த சொற்களின் பொருளை உணர்த்தியும் அச்சொற்களை அசைத்து நிறைவின் அசைநிறையும் பொருள் குறித்தனவேயாம். சொற்கள் ஓசை நிறைந்து நின்றே பொருள் உணர்த்த வேண்டுதலின் இசை நிறையும் பொருள் உணர்த்திற்றேயாம்” என்றார் நச்சினார்க்கினியர். இவ்வளவு நுட்பமாக மொழியை ஆய்ந்து உணர்ந்து படைத்து வளர்த்த தமிழ்ச் சொற்களை நாம் எவ்வளவு எளிதாக மறந்தும்

புறக்கணித்தும் வருகிறோம்.

நம் முன்னோர் உருவாக்கிய சொற்களை, அவர்கள் என்ன பொருள் குறித்துச் சொன்னார்களோ, அந்த மரபு மாறாமல் நாம் அவற்றை ஆண்டு வழக்கொழிந்துவிடாமல் பாதுகாக்க வேண்டும். இதைப் பவணந்தியார்,

“எப்பொரு ளெச்சொலி னெவ்வா றுயர்ந்தோர்
செப்பின ரப்படிச் செப்புதன் மரபே”

- நன்னூல் பொதுவியல் கூத்.388

என்றார். என்றுமே “மூத்தோர் சொல் வார்த்தை அமுதம்” தானே? அமுதச் சொற்கள் சிலவற்றைக் காண்போம்.

முனைவன்

முனைவர் என்னும் சொல் அண்மைக் காலமாக நாம் அதிகமாகச் செவியுறும் சொற்களில் ஒன்றாகியிருக்கிறது. சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் துணை வேந்தர் போராசிரியர் மு.வ.அவர்கள் முதன் முதலாக ஆய்வறிஞர் பட்டம் பெற்றபோது ‘டாக்டர்’ என்றே அது மக்களால் அறியப்பட்டது. பல்கலைக் கழக ஆய்வறிஞர் பட்டம் பெறுவதற்கான நடைமுறைகளும், தகுதிப்பாடும் தளர்ந்திருப்பதால் இன்று ஆய்வாளர்கள் பெருகியுள்ளனர். அவர்கள் பெறும் பட்டமும் ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழில் முனைவர் என்று அறிமுகமாகி நிலைபெற்றுள்ளது.

முனைவர் என்னும் சொல், அண்மைக்காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டதாகக் கருதி, நல்ல முயற்சி என்று பாராட்டி மகிழும் தமிழார்வலர்களும் இருக்கத்தாம் செய்கின்றனர். இக்காலத் தமிழறிஞர்களால் உருவாக்கப்பட்ட சொல்லாக இல்லாவிடினும், இலக்கியத்தில் படுத்துக் கிடந்த அருமையான ஒரு தமிழ்ச் சொல்லை, மக்கள் மன்றத்திற்குக் கொண்டு வந்து அறிமுகப்படுத்தியிருப்பதை எண்ணிப் பாராட்டாமலிருந்து விடக் கூடாது. இல்லாத சொல்லை உருவாக்குவதைப் போன்று, வழங்காத சொற்களை மக்கள் மன்றத்திற்குக் கொண்டு வருவதும் மொழித் தொண்டே! முனைவர் என்னும் சொல் வழக்கைக் கொண்டு வந்தவர் யாராக இருந்தாலும் அவர் நம் பாராட்டுக்குரியவரே!

இன்றுள்ள தமிழ் இலக்கிய, இலக்கணங்களில் காலத்தால் முந்தியதும், தகுதியால் முதன்மையானதும் தொல்காப்பியமே என்பதில் கருத்து மாறுபாடு கொண்டவர் எவரும் இல்லை. இலக்கணமாக இருந்தாலும், இலக்கியக் கூறுகளையும் உள்ளடக்கிய நூல். உலகில் உள்ள பல மொழிகளில் இலக்கண

நூல் உண்டு. சம காலத்தவர் என்றும், முற்பட்டவரென்று சிலராலும் கூறப்படும் பாணினி செய்த வடமொழி இலக்கண நூலும் தொல்காப்பியம் போன்றே சிறப்பானதென அறிஞர்கள் ஒப்புக்கொண்டுள்ளனர். ஆனால், மரபியல் போன்ற இலக்கணச் சிறப்புப் பெற்ற ஒரே நூல் தொல்காப்பியந்தான் என்பது கற்றறிந்தோரின் கருத்து. பலரும் ஏற்றுக் கொண்ட கருத்தும் கூட! இந்த இலக்கண நூலில் முனைவர் என்னும் சொல் ஆளப்பட்டிருக்கிறது.

“வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்

முனைவன் கண்டது முதலூ லாகும்” (தொல். பொருள் மரபியல் ௧.96)

என்கிறார் தொல்காப்பியர். முதல் நூல், வழிநூல் என்னும் இருவகை நூல்களில் முதல் நூல் எது என்பதைக் கூறும் இலக்கணம் இது. “இரு வகை வினைகளின் நின்று நீங்கி விளக்கம் பெற்ற அறிவினையுடைய சான்றோர் செய்தது ‘முதல் நூல்’ என்று கூறப்பெறும்” என்பது உரையாசிரியர் கூற்று. முனைவன் என்னும் சொல்லுக்குச் ‘சான்றோன்’ எனப் பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. முனைவன் என்னும் சொல் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேற்பட்டதென்பது தெளிவாகிறது.

சங்க காலத்திற்குப் பின் தோன்றிய சமய இலக்கியங்களைப் படைத்து மொழி வளர்ச்சிக்குப் பலர் உதவியுள்ளனர். பன்னிரு ஆழ்வார்களில் பன்னிரண்டாவது ஆழ்வாராகக் கருதப்படுபவர் திருமங்கை ஆழ்வார். தான் செய்த தவறுகளை உணர்ந்து ஒளிக்காமல் பலரறியத்,

“தெரியேன் பாலகனாய்ப் பல தீமைகள் செய்துவிட்டேன்

பெரியேனாயினபின் பிறர்க்கே யுழைத்தேழையானேன்”

என்று ஒப்புதல் வாக்குமூலம் கொடுத்த பெரிய இடத்துப்பிள்ளை. இவருடைய தந்தை சோழ மன்னனின் சேனைத் தலைவர். இவரும் தந்தையைப் போன்றே சேனைத் தலைவராகிப் பின் சிற்றரசராக உயர்ந்தவர். அந்தக் காலத்தில் இவர் வேறு பல அரசர்களைப் போன்றே “புலன்படிந் துண்ணும் போகமே பெருக்கி” வாழ்ந்தவர்தான். குமுதவல்லியை மணப்பதற்காகவே வைணவரானவர். அவள் கூறியபடி ஆயிரத்தெட்டு வைணவருக்கு ஓராண்டுக் காலம் அமுது படைக்கப் பொருள் தேவைப்பட்டதால் வழிப்போக்கர்களிடம் கொள்ளையிட்டவர். மாயோனால் அருள்நெறி புகட்டப்பட்டுப் புன்மையறிவு நீங்கப்பெற்று,

“நலந்தரும் சொல்லை நான் கண்டுகொண்டேன்

நாராயணா என்னும் நாமம்” என்று பாடியவர் இவர். பெரிய திருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம், சிறிய திருமடல், திருவெழு கூற்றிருக்கை என்னும் பிரபந்தங்களை இயற்றியவர். இவர் இயற்றிய பெரிய

திருமொழியில்,

**“புனைவளர்ப்பும் பொழிலார் பொன்னிகூழரங்க நகருள்
முனைவனை மூவுலகும் படைத்த முதல் மூர்த்தி தன்னைச்
சினைவளர் பும்பொழில்சூழ் திருமாலிருஞ் சோலை நின்றான்
கனைகழல் காணுகொலோ கயற்கண்ணியெங் காரிகையே”**

(பெரிய திருமொழி. 9ஆம் பத்து 9ஆம் திருமொழி - பாடல் 2)

என்னும் பாடலில் ‘முனைவன்’ என்னும் சொல்லை முதல்வன் என்னும் பொருளில் ஆண்டுள்ளார்.

இன்னும் வேறு சில இலக்கியங்களிலும் முனைவன் என்னும் சொல் ஆளப்பட்டிருக்கிறது. இறைவன் பெருமை பாடிய சமய இலக்கியங்களில் இச்சொல் ஆளப்பட்டிருப்பதற்கு மேலுமொரு சான்றாகச்,

**“சுனையி னுள்தடந் தாமரை
மலரும் தண்திருப் புலியூர்
முனைவன் மூவுல காளி
அப்பன் திருவருள் மூழ்கினளே”** என்பதையும் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

சங்க இலக்கியங்களில் அதிகம் ஆளப்படாவிடினும், சமய இலக்கியங்கள் இறைவனைக் குறிக்க இச்சொல்லை ஆண்டுள்ளன. வடலூர் வள்ளல் குறிப்பிட்ட வான் கலந்த மாணிக்கவாசகரின் “ஊன் கலந்து உயிர் கலந்து உவட்டாமல் இனித்திடும்” திருவாசகத்தில்,

**“அனைய நான் பாடேன் நின்றாடே னந்தோ
அலறிடேன் உளறிடே னாவி சோரேன்
முனைவனே முறையோநா னான வாறு
முடிவறியேன் முதலந்த மாயினானே”** (சுட்டறுத்தல் பாடல் 22)

என்றும்,

**“அஞ்செழுத்தின் புனையிடித்துக் கிடக்கின் றேனை
முனைவனே முதலந்த மில்லா மல்லற்
கரைகாட்டி ஆட்கொண்டாய் மூர்க்கனேற்கே”** (பாடல் 27)

என்றும், ஆத்ம சுத்தியில்

**“முனைவன் பாதநன் மலர்பிரிந் திருந்துநான்
முட்டிலேன்”** என்றும் பாடி, இறைவனைச் சிந்தித்திருக்கிறார்.

இன்களி

திருநெல்வேலி என்றதும் விடுதலைப் போராட்ட வீரர்கள் பலரை ஈன்றளித்த மாவட்டம் என்னும் நினைவுதான் கல்வியாளர் பலருக்கும் வரும். சிவனடியார்க்கு நெல்லையப்பர் - காந்திமதி அம்மையாரும் திருமாலடியார்க்குத் திருப்பாவை தந்த ஆண்டாளும் நினைவுக்கு வருவர். இன்றுள்ளவர்களில் பெரும்பான்மையினருக்குத் திருநெல்வேலி 'அல்வா' மட்டுமே நினைவுக்கு வருகிறது. 'அல்வா' இனிப்புப் பண்டமாயினும் அதற்கு 'ஏமாற்று' என்னும் புதுப்பொருள் கண்டு வழக்கிற்கும் கொண்டுவந்து விட்டனர். அல்வா என்பது தமிழ்ச் சொல் அன்று. ஏனெனில் அது தமிழர் இல்லங்களில் செய்யும் தீன்பண்டமாக இல்லாமற் போனதுதான். இது தமிழர்க்கு அயன்மையான பண்டமோ என்றும் எண்ணத் தோன்றும். அப்படித் தோன்றினால் அந்த எண்ணம் தவறாகாது.

'களி' என்ற பெயரில் உணவுப் பண்டத்தைத், தமிழர் சமைத்துண்டுள்ளனர். இந்தச் சொல்லுக்கு, 'மகிழ்ச்சி', 'குழைந்த நிலை' என்றும் பொருள் கூறப்படுகிறது. தானிய மாவினால் குழைந்த நிலையில் தயாரிக்கப்படும் உணவுப் பண்டமாக இஃது இருந்திருக்கிறது. சிறைச் சாலைகளில் அடைக்கப்பட்டவர்களுக்குக் கேழ்வரகு மாவினால் தயாரிக்கப்பட்ட களி உணவாக வழங்கப்பட்டது. இந்தக் 'களி' தான் 'அல்வா'வின் மூலம். பண்டு உட்பிட்டுச் செய்ததை, வடவர் சிறிது மாற்றத்துடன் அவர்கள் பயிரிடும் கோதுமை மாவில், சர்க்கரையைச் சேர்த்துச் செய்துள்ளனர். உட்பிட்ட பண்டத்தைக் களி என்றதால், இனிப்புச் சேர்த்த மாவுக் குழைவை இனிப்புக்களி என்பது பொருத்தமானதுதானே.

'அல்வா' என்ற வடசொல்லுக்கு நல்ல தமிழ்ச் சொல்லாக 'இனிப்புக்களி'யென்று தமிழார்வலர்களால் மொழியப்படுகிறது. இந்த நல்ல சொல்லை வழக்காக்கி, அல்வாவை அப்புறப்படுத்த வேண்டியது, தாய் மொழிப் பற்றுடையவர்களின் கடமையாகும். இச் சொல்லாட்சியைப் புதிய ஆக்கமாகவும் கொள்ளலாம். பழைய சொல்லே என்றும் கருதலாம். இலக்கியத்தில் இச்சொல் வேறு பொருள்களில் முன்னரே ஆளப்பட்டிருக்கிறது.

சங்ககால நூல்களாகக் கருதப்படும் எட்டுத்தொகையுள் ஒன்று பதிற்றுப்பத்து. இஃது எட்டுத் தொகை நூல்களுள் புறப்பொருளைப் பற்றிய இரண்டாம் நூல். முதல் நூல் புறநானூறு. பதிற்றுப் பத்தென்றாலும் நமக்குக் கிடைத்திருப்பது எட்டுப் பத்துக்களே. இந்நூலில் சேர நாட்டை ஆண்ட மன்னர்களைப் பற்றி ஒவ்வொரு புலவரும் பத்துப் பத்துப் பாடல்களாகப்

பாடியிருக்கின்றனர். இதன் நான்காம் பத்தில் களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரலைப் பாடியிருப்பவர் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார். இந்தப் பாடலுக்காக, மன்னன் அவர்க்களித்த பரிசு பொற்காசு ஒன்றோ இரண்டோ அல்ல. நாற்பது நூறாயிரம் பொன்! அந்த அளவோடு போதுமென்றமைந்து விடவில்லை அம்மன்னன். தான் ஆளும் நிலத்திலும் பாகம் கொடுத்தானாம். கேட்கப் பெருமிதமாகவும் இருக்கிறது. நாம் அந்தக் காலத்தில் புலவராகப் பிறக்கவில்லையே என்று ஏக்கமாகவும் இருக்கிறது.

காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் பாடிய நான்காவது பத்தின் பத்தாம் பாடல் முப்பத்தொரு அடிகளைக் கொண்ட அகவல். அகவல் தானே அக்காலப் புலவர்கள் அதிகம் ஆண்ட யாப்பு!

“நீரிமிழ் சிலம்பி னேரி யோனே
செல்லா யோதில் சில்வளை விறலி
மலர்ந்த வேங்கையின் வயங்கிழை யணிந்து
மெல்லியன் மகளி ரெழினலன் சிறப்பப்
பாணர் பைம்பூ மலைய விளையர்
இன்களி வழாஅ மென்சொ லமர்ந்து
நெஞ்சுமலி யுவகையர் வியங்களம் வாழ்த்தத்
தோட்டி நீவாது தொடிசேர்பு நின்று
பாக ரேவலி னொன்பொறி மிசிரக்
காடு தலைக்கொண்ட நாடுகா ணவிர்சுடர்
அழல்விடுபு மர்இய மைந்தின்
தொழில்புகல் யானை நல்குவன் பலவே” என்பது பாடலின் பின் பகுதி.

இப்பாடலில் ஆளப்பட்டிருக்கும் ‘இன்களி’ வழாஅ மென்சொ லமர்ந்து’ என்னும் அடிக்கு ‘இனிப்பை உண்ட கள்ளை உண்டலால் எய்தும் களிப்பு’ என்று பொருள் கூறியுள்ளார் உரையாசிரியர். ஆக, பாடலில் ஆண்டுள்ள ‘இன்களி’ என்பதற்கு இனிய மகிழ்ச்சி என்பது பொருளாகிறது. புறநானூற்றில் ஒல்லையூர் தந்த பூதப் பாண்டியனும், வஞ்சினம் கூறும் பாடலில்,

“கண்போல் நண்பிற் கேளி ரொடு கலந்த

இன்களி மகிழ்நல இழக்கியான்”, என்று இன்களி என்னும் சொல்லை இன்புறுத்தல் என்னும் பொருளில் ஆண்டுள்ளான். உண்ணுங்கால் இனிய மகிழ்ச்சியைத் தருவதால் இனிப்புப் பண்டமான ‘அல்வா’ என்னும் திசைச் சொல்லுக்கு ‘இனிப்புக் களி’ என்பதைத் தமிழ்ச் சொல்லாக அறிமுகப்படுத்தியுள்ளனர் நுண்மாண் நுழைபுலம் மிக்க தமிழார்வலர்கள். அவர்தம் நல்ல முயற்சியை நன்றியோடு பாராட்டி, இச் சொல்லை ஆள்வோம்!

திருவில்

தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் காப்பியங்களை ஐம்பெருங் காப்பியங்கள் என்றும், ஐஞ்சிறு காப்பியங்கள் என்றும் வகைப்படுத்தியுள்ளனர். இந்த வகைப்பாட்டில் ஐம்பெரும் காப்பியங்கள் என்னும் வழக்கைப் பெயர் குறிப்பிடாமல் முதலில் கூறிய பெருமையைக் கி.பி.14ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த நன்னூல் உரையாசிரியர் மயிலைநாதர் பெறுகின்றார். இவர் விட்ட குறையைக் கந்தப்ப தேசிகர்

“சிந்தா மணியாம் சிலப்பதிகாரம் படைத்தான்

கந்தர மணிமே கலையுனைந்தான் - நந்தா

வளையா பதிதருவான் வாசகனுக் கீந்தான்

“தளையாத குண்டலகே சிக்கு” என்று தன் படைப்பான திருத்தணிகை உலாவில் பாடி நிறைவு செய்துள்ளார் என்றாலும், சூளாமணி காப்பியத்திற்கு அணிந்துரை வழங்கிய பெருமறைப் புலவர் திரு பொ.வே.சோமசுந்தரனார், சிந்தாமணியும், சிலப்பதிகாரமும், மணிமேகலையும், வளையாபதியும், குண்டலகேசியும் ஆகிய இவ்வைந்தும் ஐம்பெரும் காப்பியங்கள் எனப் பண்டைக் காலத்தே யாரோ ஒருவரால் கூறப்பட்டுப் பின்னர் அவ்வழக்குத் தமிழகத்தின் கண் பரவி வழங்கப்படுவதாயிற்று என்று கூறியுள்ளார்.

ஐம்பெருங்காப்பியப் பெயர் வரிசையில் முதலிடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் சீவக சிந்தாமணி, இரட்டைக் காப்பிய ஆசிரியர்களுக்குக் காலத்தால் பிந்தியவரான திருத்தக்க தேவரால் பாடப்பட்டது. இவர் துறவியாக இருந்தும் இன்பச் சுவைததும்ப இந்நூலைப் பாடியிருக்கிறார். நூலின் உள்ளடக்கத்தால் இதைத் திருமண நூல் என்றும், இன்ப நூல் என்றுங் கூட புலவர்கள் குறிப்பிட்டனர். இந்த நூலில் ‘திருவில்’ என்னும் அழகிய தமிழ்ச் சொல் ஆளப்பட்டிருக்கிறது. இதே சொல்லை இருபதாம் நூற்றாண்டுப் பாவலர்களுள் உவமைக் கவிஞர் என்று சிறப்பாகக் கூறப்பட்ட சுரதா தனது ‘தேன்மழை’ என்னும் கவிதைத் தொகுப்பு நூலில் ‘ஆராய்ச்சி’ என்ற தலைப்பில்,

“குளிர்முகில் இழுத்திடும் குறுக்குக் கோடுகள்

வானவில் ஆகும் அந்த வானவில்,

நீர்முகில் அமைத்த நிறங்களின் நெருக்கம்!

அந்த நெருக்கம் அழகின் விளக்கம்!

கொடுமை செய்து கொல்லாத வில்லது”

என்று விளக்கி, இறுதியில்

“வருத்தம் தராத வான வில்லினைத்

திருவில் என்று சிறப்பொடு கூறினார்”

என்று பொதுப்படச் சுரதா பாடியிருந்தாலும் திருத்தக்க தேவர் அச்சொல்லை ஆண்டவராகக் கருத வேண்டும்.

பதின்மூன்று இலம்பகங்களைக் கொண்ட சீவக சிந்தாமணியில், எட்டாவது இலம்பகம் 'விமலையார்'. இவ் இலம்பகத்தில்,

**“வருக்கையின் கனிதொறும் வானரம் பாய்ந்துராய்ப்
பொருப்பெலாம் பொன்கிடந் தொழுகிமேற் றிருவில் வீழ்ந்
தொருக்குலாய் நிலமிசை மிளிர்வவொத் தொளிர்மணி
திருக்கிள ரொளிகுலாய் வானகம் செகுக்குமே”** - பாடல் 1903

என்று பாடியிருக்கிறார். இஃது ஒரு வருணனைப் பாடல். மலையையும் காட்டையும் விலங்குகளையும் பாடிய தேவர், வான வில்லையும் பாடலில் குறிப்பிடுகிறார். “மலையில் உள்ள மரங்களில் காய்த்த பலாக் கனிகள்தோறும் குரங்குகள் தாவுவதால், பழத்தின் சாறு வெள்ளமாய் ஓடுகிறது. அச்சாறு என்னும் வெள்ளத்தில் பொன் துகள்களும் மணிகளும் கலந்து கிடக்கின்றன. ஒளி வீசும் அவற்றின் தோற்றம் வானவில் நிலத்தில் விழுந்து ஒளிர்ந்து விண்ணையும் வெளிச்சத்தால் வெல்கிறது” என்பது பாடலின் கருத்து.

காப்பியத்தைப் படிக்காதவர்களும் தெரிந்து கொள்ளும் வகையில் அழகு தமிழில் பாடிய சுரதா, திருவில் என்னும் சொல்லை முன்னர் ஆண்டவர் பெயரைக் குறிப்பிட மறந்தது நாம் எழுதுவதற்கென்று இருக்குமோ?

முந்நீர்

நிலக்கோளம் நான்கில் மூன்று பகுதி நீரால் சூழப்பட்டிருக்கிறது என்பது நிலநூல் அறிஞர்களின் கருத்து. இவ்வளவு பெரிய நீர்ப் பரப்புக்குப் பெயர் கடல். பெரும்பான்மை மக்கள் 'கடல்' என்னும் ஒரே பெயரால் நீர்ப்பரப்பைக் கூறினாலும் இதைக் குறிக்கத் தமிழ் இலக்கியங்களில் முப்பத்தொரு சொற்கள் ஆளப்பட்டிருக்கின்றன. இதனைக் காங்கேயன் என்பார் இயற்றிய உரிச்சொல் நிகண்டு, (இவற்றில் வடசொற்களும் கலந்துள்ளன.)

**“நீர்புணரி நேமி பரவைவே லாவலய
மார்கலி யத்தி திரைநரலை - வாரிதி
பாராவா ரம்பெளவம் வேலைமுந் நீருவாரி
காராழி வாரி கடல்.”**

(இடப் பெயர்த் தொகுதி - பாடல் 8)

(நீர், புணரி, நேமி, பரவை, வேலாவலயம், ஆர்கலி, அத்தி, திரை, நரலை, வாரிதி

பாராவாரம், பௌவம், வேலை, முந்நீர், உவரி, கார், ஆழி, வாரி, கடல் என 18 சொற்களும் எஞ்சிய 13 சொற்களை,

“சலராசி தோயநிதி யம்பர முப்புச்
சலநிதி யேயுததி சிந்து - சலதி
யளப்பரும் வெள்ள நதிபதி வீரை
யளக்கர் சமுத்திர மாம்.”

(பாடல் 9) என்னும் பாடலிலும்

(சலராசி, தோயநிதி, அம்பாரம், உப்பு, சலநிதி, உததி, சிந்து, சலதி, வெள்ளம், நதிபதி, வீரை, அளக்கர், சமுத்திரம். இச் சொற்களில் பல தமிழ்ச் சொற்கள் அல்ல) என்று பட்டியலிடப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள் முந்நீர் என்னும் சொல் காரணப் பெயராக அமைந்துள்ளது. உலகில் நான்கில் மூன்று பகுதி கடலால் சூழப்பட்டிருப்பதால் ஏற்பட்டதல்ல இச்சொல். கடல் மூன்று வழி நீரால் ஆனது என்பதாலேயே முந்நீர் எனப்பட்டது. கடலில், அதனடியில் சுரக்கும் ஊற்று நீர், மலைகளில் பொழிந்த மழை நீர் வழிந்தோடி ஆறாக உருவாகி ஓடிவந்து கலக்கும் ஆற்று நீர், மேகங்கள் கருவற்று நேரடியாகக் கடலில் பொழியும் மழை நீர் என மூன்றும் கடலில் கலந்திருப்பதால் இதற்கு முந்நீர் என்னும் காரணப் பெயர் உண்டாயிற்று. இச் சொல் இலக்கியங்களில் சில பாடல்களில் ஆளப்பட்டு நிலைபெற்றிருக்கிறது. இச்சொல்லின் தொன்மையை, “முந்நீர் வழக்கம் மகடு உவொ டில்லை” என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரம் தொல். பொருள். அக: 37) கூறுகிறது. தலைமகன், தலைமகளை உடன் அழைத்துக்கொண்டு கடல் கடந்து செல்வதில்லை என்பது இதன் பொருள்.

ஆழ்வார்களில் ஒருவரான திருமங்கை மன்னன் படைப்பான பெரிய திருமொழியில் முந்நீர் என்னும் சொல் ஆளப்பட்டிருக்கிறது. பெரிய திருமொழியில் ஆறாம் பத்து எட்டாந் திருமொழியின் இரண்டாம்பாடல் இது :-

“முந்நீரை முன்னாள் கடைந்தானை மூழ்த்தநாள்
அந்நீரை மீனா யமைத்த பெருமானைத்
தென்னாலி மேய திருமாலை யெம்மாளை
நன்னீர் வயல்கூழ் நறையூரில் கண்டேனே”

இப்பாடலுக்கு விளக்கவுரை எழுதிய பெரிய வாச்சான் பிள்ளை “மூன்று வகைப்பட்ட நீர்தீரண்ட கடலைக் கிருதாயுகத்திலே கடைந்தவனை” என்று முதலடிக்குக் கூறிய பொருளில், முன் கூறிய பெயர்க் காரணத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதே நூலின் எட்டாம் பத்து, ஆறாந் திருமொழியில்,

“மல்லைமுந் நீரதர் படவரி வெஞ்சிலைகால் வளைவித்துக்
கொல்லை விலங்கு பணிசெய்யக் கொடியோ நிலங்கை புகலுற்றுத்
தொல்லை மரங்கள் புகப்பெய்து துவலை நிமிர்ந்து வானவைக்
கல்லால் கடலை யடைத்தானார் கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே”

(பாடல் 4)

என்று பாடுகிறார். இராமர் கடலுக்குப் பாலம் அமைத்து இலங்கைக்குச் சென்ற செய்தியைக் கூறுகிறது பாடல். கடைசி அடியில் கடல் என்று குறிப்பிட்ட திருமங்கையாழ்வார் பாடலின் முதலடியிலேயே 'முந்நீர்' என்னும் சொல்லை அதன் அருமை கருதி ஆண்டிருப்பது பாடலுக்குச் சுவை சேர்க்கிறது.

திருத்தொண்டர் மாக்கதையைப் பாடியருளிய பெரும்புலவர் சேக்கிழாரின் சீர்பரவும் தொண்டர் உமாபதி சிவாச்சாரியார் தம் சேக்கிழார் நாயனார் புராணத்தில்,
 “கருங்கடலைக் கைநீத்துக் கொளவெளிது முந்நீர்க்
 கடற்கரையி னொய்மணலை யெண்ணியள விடலாம்

 திருத்தொண்டர் புராணத்தையள விடநஞ்
 சேக்கிழார்க் கெளிதலது தேவர்க்கு மரிதே” (பாடல் 5) என்று

பாடித் தொண்டர் சீர் பரவுவாரைப் போற்றுகிறார். இப்பாடலில் முந்நீர்க் கடற்கரை என்று குறிப்பிடுவதும் கருதத் தக்கதாம்.

பூமிப் பரப்பைக் கடல் கொண்ட காலத்து, இறைவன் வராக உருவெடுத்த புராணச் செய்தியைக் கூறும் பாடலில்,

“பாராரளவும் முது முந்நீர் பரந்த காலம் வளைமருப்பில்
 ஏரா ருருவத் தேனாம யெடுத்த வாற்ற லம்மானைக்
 கூரா ராரலிரை கருதிக் குருகு பாயக் கயலிரியும்
 காரார் புறவில் கண்ணபுரத் தடியேன் கண்டு கொண்டேனே”

என்று பாடுகிறார். நல்ல தமிழில் பாடிய பாடலுக்கு மணிப்பிரவாள நடையில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை எழுதியிருக்கும் விளக்கம் - நியாய விலைக் கடைப் புழுங்கல் அரிசியில் வெண்பொங்கல் செய்ததைப் போன்றிருக்கிறது.

கூளாமணி காப்பியத்தின் கல்யாணச் சருக்கம் 1116 ஆம் பாடல் இது :-

“அன்புருகு காமத்தீ மாட்டி யளியவென்
 என்புருக வேவ வினைநெடுங்கட பூம்பாவை
 முன்புருக முந்நீ ரமுதாய் விளைத்தினிய
 மின்புருகு நுண்ணிடையார் மெல்லுருவங் கொண்டதே.”

இப்பாடலில் 'முந்நீர்' என்னும் சொல் 'பாற்கடல்' என்னும் பொருளில் ஆளப்பட்டிருக்கிறது. திருமகள், அமுதம் என்னும் பொருளுடைய சொற்கள் இப்பாடலில் பெய்யப்பட்டிருப்பதால் அதற்கேற்ப வெறுங்கடல் என்று பொருள் கொள்ளாமல் முந்நீர்க்கு இப்பாடலில் பாற்கடல் என்று பொருள் கொள்ள வேண்டியது தவிர்க்க முடியாததாயிற்று.

இதே காப்பியத்தின் அரசியல் சருக்கத்திலும்,

“மலைகளை மறித்து மற்றோர்
மறிகட னடுவ னிட்டவ்
வலைதிரை மகர முந்நீ
ரதுவிது வாக்கு வேன்கொல்
உலகினை யுள்ளங் கைக்கொண்
டுருளையா வருட்டி யிட்டென்
பலபுனை மடந்தை தன்கீழ்ப்
பதித்தீடு வேன்கொ லென்றான்”

(சூளாமணி - அரசியற்சுருக்கம் - பாடல் 114-8)

இப்பாடலில் முந்நீர் என்னும் சொல் எறிக்கின்ற அலைகளையுடையதும், மகர மீன்களையுடையதுமாகிய கடல் என்னும் பொருளில் ஆளப்பட்டிருக்கிறது.

நக்கீரர் படைத்த திருமுருகாற்றுப்படையிலும் முந்நீர் என்னும் சொல் ஆளப்பட்டிருக்கிறது.

“இருள்நிற முந்நீர் வளைஇய உலகத்து
ஒருநீ யாகித் தோன்ற விமுடிய
பெறலரும் பரிசில்”

என்னும் பாடலடி முந்நீர் என்னும் சொல்லைத் தன் பாட்டு வளத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. இவை மட்டுமா? நல்லாதனாரும் திரிகடுகத்தில்,

“முந்நீர்த் திரையின் எழுந்தியங்கா மேதையும்
நுண்ணூற் பெருங்கேள்வி நூற்கரை கண்டானும்
மைந்நீர்மை இன்றி மயலறுப்பான் இம்முவர்
மெய்ந்நீர்மை மேனிற் பவர்.”

(பாடல்-35)

என்று மனத்தைக் கடல் அலை போன்று அலையவிடாத அறிஞர் அழியாத புகழலகில் இருப்பவர் என்று கூறுகிறார். முந்நீர் என்னும் சொல் நல்லாதனாராலும் சிறப்புப் பெறுகிறது.

மணிமேகலையிலும் “நளியிரு முந்நீர் நலம்பல தனூஉங்” (12-ம் காதை-அடி 92) என்றும், “சிதைசிதைந் தார்ப்புத் திரைபொரு முந்நீர்” என்றும் ஆளப்பட்டுள்ளது.

பிற்காலச் சிற்றிலக்கியங்களில் ஒன்று முக்கூடற்பள்ளு. இந்நூலைப் பாடிய திரிகூட ராசப்பக் கவிராயர் மழைவளத்தைப் பாடுகிறார். தாய் வயிற்றில் வளரும் கரு, முதிர்ச்சியடைந்து விட்டால் பிள்ளைப் பேறு உண்டாவது இயற்கை. அவ்வண்ணமே கடல் நீரை ஆவியாக்கிக் கருக்கொண்ட மேகம், சூள் முற்றினால் முழங்கிக் காலூன்றிப் பெய்யத் தொடங்கிவிடும் நிலை கடந்த நூற்றாண்டுவரை நீடித்தது. நிகழ்காலத்தில் வேதியியல் மாற்றங்களால் உருக்கொண்ட மேகம் கருக்கொள்ளாமல் கலைந்து விடுவதைக் காண்கின்றோம்.

திரிசூட ராசப்பக் கவிராயர் வாழ்ந்த காலத்தில் ஆலைத் தொழில்கள் அதிக மில்லாதிருந்ததால், நச்சுக் காற்றும், இயற்கை மாற்றமும் இல்லாதிருந்தன. எனவே, கருக்கொண்ட மேகம், காலூன்றிப் பெய்வது நிகழ்ந்தது. இதைத்தான் புலவர் இப்படிப் பாடுகிறார்.

**“சூலா னதுமுதிர்ந்தால் தோன்றாதோ பேறுசெங்கண்
மாலாகூர் நன்னாட்டில் மழையுமந்த வண்ணமன்றோ
வேலா வலயமுந்நீர் மேய்ந்துகருக் கொண்டமுகில்
காலான தூன்றியந்தக் காலமுறை காட்டியதே”**

-முக்கூடற்பள்ளு-பாடல்-38

பாடலின் மூன்றாம் அடியில் கடல் நீரை எடுத்து மேகம் கருக் கொள்வதைக் கூற வந்த புலவர் கடலுக்குரிய முந்நீர் என்னும் சொல்லை ஆண்டு, தமிழின் சொல்வளம் வற்றாமல் காத்திருக்கிறார். இவர் மட்டிலா? கந்தரந்தாதி பாடிய முருகன் அடியாரான அருணகிரியார்,

**“தீவிலங் கங்கை தரித்தார் குமார திமிரமுந்நீர்
தீவிலங் கங்கை வருமான் மருக”** (பாடல்-53)

என்னும் அடியில் முந்நீர் என்னும் சொல்லை முன்வைக்கின்றார்.

இளங்கோவடிகளும் தம் காப்பியமான சிலப்பதிகாரத்தில் முந்நீர் என்னும் சொல்லை

**“முந்நீரி னுள்புக்கு மூவாக் கடம்பெறிந்தான்
மன்னர்கோச் சேரன் வளவஞ்சி வாழ்வேந்தன்”**

(ஆய்ச்சியர் குரவை, உள்வரி வாழ்த்து பாடல்.3)

என்னும் அடிகளில் இச்சொல்லை ஆண்டிருக்கின்றார்.

‘முந்நீர்’ என்னும் சொல்லைப் போன்றே ‘முந்நீழல்’ இலக்கியத்தில் பயிலப்பட்டிருப்பதைப் பலர் கவனித்திருக்க வாய்ப்பில்லை.

ஐம்பெரும் காப்பியங்களில் ‘சிலப்பதிகாரம்’ அளவுக்குப் பிற காப்பியங்கள் பயிலப்படுவதில்லை என்னும் நிலையில், ஐஞ்சிறு காப்பியங்களில் ஒன்றான அடையாளம் காட்டப்படும் சூளாமணியைக் கற்போர் தொகை இளைத்துக் கிடப்பது இயல்பே! ஆனால், இக்காப்பியத்திற்குப் பெருங்காப்பியம் என்று கூறத்தக்க தகுதி இருப்பதாகப் பெருமழைப் புலவர் பொ.வே.சோமசுந்தரனார் கூறியதில் உண்மை இல்லாமற் போகவில்லை.

இளந்தலைமுறையினரில் இலக்கிய ஆர்வம் உள்ளவர்கள் அறிய வேண்டி அப்பாடலைக் குறிப்பிடுகிறேன்.

**“அடிநீழ ரரசரை யளிக்கு மாய்கதிர்
முடிநீழன் முனிவரர் சரண முள்குமே
வடிநீழல் வனைகதி ரெஃகின் மன்னவன்
குடைநீழ வுலகெலாங் குளிர நீன்றதே”**

(சூளாமணி, நகரச் சருக்கம் - பாடல் 55)

பயாபதி மன்னனுடைய அடிநிழல், சிற்றரசர்களைப் பாதுகாக்கும்; முடிநிழல், முனிவர்களுடைய திருவடிகளிலே படியும்; குடைநிழல், உலகத்துயிர்கட்கு இன்பத்தையளிக்கும் என்பது பாடலின் கருத்து. அடிநிழல், முடிநிழல் மற்றும் குடைநிழல் என்னும் மூன்று நிழல்கள் பாடலில் பேசப்படுவதிலுள்ள சொல்லின்பத்தை நுகரலாம்.

பாவேந்தர்

நாவலர் என்றால் ஆறுமுக நாவலரையும், கலைஞர் என்றால் பரிதிமாற் கலைஞரையும் குறிப்பதைப் போன்று பாவேந்தர் என்றால் அச்சொல் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனையே குறிக்கும் என்பது நாடறிந்த செய்தி. பில்கணீயம் என்னும் வடமொழி நூலைத் தழுவி இவர் படைத்த 'புரட்சிக் கவி' என்னும் பாடல் தலைப்பே இவரைக் குறிக்கும் முதல் முன்னடை மொழியாக விளங்கிற்று. இந்த அடைமொழி பொருத்தத்தை இவர் படைத்த பல பாடல்கள் கூறினாலும் 'புரட்சிக் கவி'யில்,

“சிற்றாரும் வரப்பெடுத்த வயலும் ஆறும்
தேக்கியநல் வாய்க்காலும், வகைப் படுத்தி
நெற்சேர உழுமுது பயன்வி ளைக்கும்
நிறையுழைப்புத் தோள்களெலாம் எவரின் தோள்கள்?
கற்பிளந்து மலைபிளந்து கனிகள் வெட்டிக்
கருவியெலாம் செய்துதந்த கைதான் யார்கை?
பொற்றுக்களைக் கடல்முத்தை மணிக்கு லத்தைப்
போய்எடுக்க அடக்கியமூச் செவரின் மூச்சு?”

என்று இன்றைக்கு எழுபதாண்டுகட்கு முன்பே, அவர் எழுப்பிய வினா, இவரைப் புரட்சிக் கவிஞராக நாட்டுக்கு அடையாளம் காட்டியது.

யார் என்ன நினைத்தார்களோ தெரியவில்லை, புரட்சிக் கவிஞரை, யாரை எதிர்த்து மேற்குறிப்பிட்ட பாடல் வினாக்களைத் தொடுத்தாரோ அதே தொழிற்பெயரால் இவரையும் வேந்தர் என்றழைக்கத் தலைப்பட்டுவிட்டனர். வேந்தன் என்பவன் மக்களின் தலைவனல்லவா? அப்படிப் பாடல் படைப்பில் தலைவனாக விளங்கியதால் புரட்சிக் கவிஞரைப் பாவேந்தர் என்றழைத்து மகிழ்ந்தனர் கல்வியாளர்கள்.

இரண்டில் எது இவருக்கு மிக்க பொருத்தமானது என்பது பட்டிமன்றத் தலைப்புக்கேற்ற தென்றாலும், இங்கே நாம் அதை முடிவுசெய்யப் புகவில்லை. பாவேந்தர் என்னும் சொல், இவருக்காகவே முதன் முதலாக எடுத்தாளப்பட்டதா?

இதற்கு முன்னரும் இச்சொல் இலக்கியத்தில் ஆளப்பட்டிருக்கிறதா? என்றாய்வதே நம் இலக்கு.

காப்பிய காலத்திற்குப் பின்னர்ச் சமய இலக்கியங்களைத் தொடர்ந்து 96 வகை சிற்றிலக்கியங்கள் தமிழில் தோன்றத் தொடங்கின. சமய இலக்கியங்களில் ஒரு பகுதியாக அறிமுகமான தூது இலக்கியம், பிற்காலத்தில் தனி நூலாகவே பிறந்து பெருகிறது. அகப் பொருளைக் கொண்டு ஆக்கப்பட்ட இவ்விலக்கியத்தில் ஆண் மட்டுமன்றிப் பெண்ணும் தன் காதலைக் கூறப் பாணன் விறலி என்னும் உயர் திணையோடு கிள்ளை, வண்டு, மான், குயில், அன்னம், தென்றல், மேகம் முதலியவற்றையும் தூது அனுப்பியதாகப் பாடல்களைப் புனைந்தனர் புலவர்கள்.

சிற்றிலக்கியங்களுக்குக் காலத்தால் முந்திய தொல்காப்பியத்தில் இலக்கணம் கூறப்படாவிடினும், பிற்காலத்தில் செய்யப்பட்ட இலக்கண நூல்கள் கூறியுள்ளன. அதன்படி தூது இலக்கியங்கள் கலிவெண்பாவில் பாடப்பட வேண்டும்.

தூது இலக்கணத்தைப் பின்பற்றி 'மதுரை சொக்கநாதர் தமிழ் விடுதூது' சிற்றிலக்கியத்தைப் படைத்துக் கொடுத்துள்ளார் ஒரு புலவர். ஒரு புலவர் என்று பொதுப்படக் குறிப்பிடுவதற்குக் கரணியம் அவர் பெயர் தெரியாததுதான். தம் பெயர் விளங்க வேண்டுமென்பதற்காகச் சிலர் பிறர் படைத்த பாடல் அடிகளைத் தாமே ஆக்கியதைப் போன்று ஆளுகின்றனர், பாவேந்தரின் புரட்சிக் கவி சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரலில் இடம் பெற்றுள்ள "இருந்திங்கே அநீதியிடை வாழ வேண்டாம்" என்றதையும், "கண்ணாடிப் பாத்திரத்தைக் கல் தரையில் வைப்பது போல்" என்னும் அடியையும் திரைப்பட உரையாடலிலும், பாடலிலும் பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர். இப்படிப் பிறர் படைப்பைத் தம்முடையதைப் போன்று தோன்றும்படி ஆள்பவர்களை எண்ணும் போது வில்லிபுத்தூராரின்,

**“சோரர்தங் கருவைத் தங்கள் கருவெனத் தோளி லேந்தி
ஆர்வமுற் றுருகு நெஞ்சி னறிவிலார் தம்மைப் போல
வீரன் வெஞ் சமரம் வெல்ல விராடனுத் தரன்வென் றானப்
போரினை யென்னா மேனி புளகெழும் பூரித் தானே”**

(- வில்லிபாரதம் - விராட பருவம். நிரைமீட்சிச் சருக்கம் - பாடல்116)

என்னும் பாடல்தான் நினைவுக்கு வருகிறது. படைப்பாளி விரும்பியோ, பாதுகாக்க மறந்ததாலோ 'தமிழ்விடு தூது' இலக்கியப் படைப்பாளி யார் என்பது மறைந்துவிட்டது. இப்படிப் பெயர் தெரியாதவர்களின் பாடல்கள் தொகை நூல்களில் இடம் பெற்றிருப்பதைச் சுவைஞர்கள் அறிவர்.

பாடல் நடை, வடசொல்லாட்சி இவற்றால், இந்நூல் பிற்காலப் புலவரால் படைக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்பது மட்டில் தெளிவாகிறது. எது எப்படி இருப்பினும், இந்நூல் இருபதாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதென்பது மட்டில் தெளிந்த உண்மை. தமிழ் இலக்கியவாணர்கள் எடுத்தாளும்,

**“இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன்; இமையோர்
விருந்தமிழ்தம் என்றாலும் வேண்டேன்”**

என்னும் அடிகள் இந்நூலின் அடிகளே!

மதுரை சொக்கநாதரைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு தமிழைத் தூது விட்ட புலவர்,

**“எம்கோவே பத்தென் றியம்புதிசைக் குள்ளேநின்
செங்கோல் செலாததிசை உண்டோ? - இங்கேஉன்
தேசமம்பத் தாறில் திசைச்சொல் பதினேழும்
மாசறநீ வைத்த குறு மன்னியரோ - வீசு
குடகடலும் கீழ்கடலும் கோக்குமரி யாறும்
வடவரையும் எல்லை வகுத்தாய் - இடையிருந்த
முன்னுறுதென் பாண்டி முதல்புனல்நா டறான
பன்னிரண்டு நாடுமப் பால்நாடோ - அந்நாட்டுள்
வையை கருவைமரு தாறுமரு வூர்நடுவே
ஐயநீ வாழும் அரண்மனையோ - செய்யபுகழ்
மூவேந்தர் வாகனமா மூவுலகும் போய்வளைந்த
பாவேந்தே. நீபெரிய பார்வேந்தோ”**

என்று தொடர்கிறார்.

பெயர் தெரியாத ஒரு புலவர் ஆண்ட ‘பாவேந்தர்’ என்னும் சொல்தான் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற பெருங்கவிஞர், தமிழ் கூறு நல்லுலகம் அறிந்த பாரதிதாசனாரின் கவிதை ஆற்றலின் அடையாளமாக, அணியாகக் கூறப்படும் ‘பாவேந்தர்’ என்பதை எண்ணிப்பார்க்க இன்ப உணர்வு உளற்றெடுக்கிறது.

தனிப்பாடல் திரட்டில் கம்பர் பெயரில் இடம் பெற்றுள்ள

**“என்சிவிகை என்கவிதை, எந்துவசம், என்கவசம்
என்பரிஈ தென்கரியீ தென்பரே- மன்கவன
பாவேந்த ரைவேந்தர் பார்த்து”**

என்னும் இப்பாடலைக் கம்பருக்குப் பின்வந்தோர் பாடியிருந்தாலும் பாவேந்தர் என்னும் சொல் பழமையான சொல்லாட்சியே என்பதில் மாற்றமில்லை.

ஐயா

தமிழர்களாகப் பிறந்தவர்களால், தமிழ்நாட்டில், தமிழர்களோடேயே தூய தமிழில் பேச இயலவில்லை. ஆட்சி மொழியாகவும், பயிற்று மொழியாகவும் ஆங்கிலம் இருந்த காலத்தில் தமிழர் நாவில் இவ்வளவு ஆங்கிலச் சொற்கள் புழங்கவில்லை. தாய்மொழியைப் பாழ் படுத்தியதில் ஊடகங்களின் பங்களிப்பே மிகுதி. நிகழ்ச்சித் தொகுப்பாளினிகள், தமிழுக்கு அயலாராகி ஆங்கிலத்தில் உரையாடுவது பேரவலம். ஆங்கிலச் சொற்களைக் கலந்து பேசுவதைப் பெருமையாகக் கருதும் மூட நம்பிக்கை நோயால் நம்மவர்கள் பீடிக்கப்பட்டுள்ளனர். ஆங்கிலத்தைக் கலந்து பேசுவது அறியாமையின் வெளிப்பாடேயன்றி, அறிவுடைமையின் அடையாளமன்று.

வெள்ளைக்காரன் ஆண்ட போது, 'சார்' (Sir) என்று விளிப்பது மிகுந்திருந்தது. தமிழர்களும் தங்களைச் 'சார்' என்று அழைப்பதைப் பெருமையாகவும், அதையே மதிப்புச் சொல்லாகவும் ஆண்டு வந்தனர். ஆங்கிலச் சொல்லாதிக்கம் மிகுந்த இக்காலத்தில், அரசியல் வாணர்களின் பயன்பாட்டால் 'ஐயா' என்னும் சொல்லாட்சி தமிழர் நாவில் தவழ்கிறது.

நல்ல தமிழ்ச் சொற்களைச் சங்கத் தமிழ்ப் புலவர்களும், சமயக் குரவர்களும் ஆண்டு, தத்தம் படைப்புகளின் வழியாகத் தாய்மொழிக்குத் தொண்டாற்றி வந்துள்ளனர். சமய இலக்கியம் படைத்தவர்களின் வழியாகக் கிடைத்த நல்ல தமிழ்ச் சொற்களில் ஒன்று ஐயா!

சங்க காலப் புலவர்கள் ஐயா என்ற சொல்லைத் தம் படைப்புகளில் ஆளவில்லை. எனவே இச்சொல் அகரமுதலிகளிலும் இடம் பெறவில்லை. ஐயர் என்ற சொல்லடியாக இச்சொல் இடைக்காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஐயர் என்னும் சொல்லுக்குப் பெரியோர், முனிவர், பார்ப்பார் என்று பொருள்களுண்டு. பெரியோர் என்று பொருள் குறிப்பதால் சிற்றூர்களில் சில குடும்பங்களின் தலைவர்களான பாட்டன், தந்தையைக் குறிக்க ஐயா என்னும் சொல்லை ஆண்டு வந்துள்ளனர்.

பார்ப்பனர் 'ஐயர்' என்னும் சொல்லைத் தங்களுக்கே உரியதாகக்கிக் கொண்டதால், ஐயாவை உருவாக்கியிருப்பார்களோ என்றெண்ணத்

தோன்றுகிறது. சென்னை மாகாண முதலமைச்சராகத் திரு.இராசாசி அவர்கள் இருந்தபோது (1952-53) தச்சர், கருமார்களை ஆச்சாரி என்றழைக்காமல், 'ஆசாரி' என்றே குறிப்பிட வேண்டும் என்று கூறியதைப் போன்று, ஐயரைத் தங்களுக்கே உரியதாகக்கிக் கொண்டு ஐயாவை மற்றவர்களுக்கு வழங்கியிருக்கலாம்.

ஐயா என்னும் சொல்லை, அமைச்சராகிய மாணிக்கவாசகரின் படைப்பான திருவாசகத்தில் காண முடிகிறது. திருவாதவூரில் பிறந்ததால் இவரைத் திருவாதவூரர் என்றும் குறிப்பர். இந்நாள் அரசியல்வாணர்களுக்கு இவர் பலவகைகளில் வழிகாட்டியாக உள்ளார். ஊராகு பெயரால் சில அரசியல் வாணர்களைக் குறிப்பதொன்றும் புதுமையானதன்று. தங்கள் படைப்புகளைத் தாங்களே ஏற்பாடு செய்து ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து வெளியிடுவதைப் பெருமையாகக் கருதுவோருண்டு. ஆனால், அருமையை உணர்ந்து, ஆங்கிலேயரே திருவாசகத்தை மொழிபெயர்த்தது அதன் பெருமைக்குக் கூடுதல் சான்றாகும். உணர்ந்து, உருகிப் பாடல்களை ஆங்கில ஆக்கம் செய்தவர் திரு. ஜி.யு.போப். இவ்வளவு சிறப்பான படைப்பில் இடம் பெற்ற சொல்லாதலால் 'ஐயா' இன்று பெருவழக்காகியுள்ளது.

திருவாசகத்தில் உள்ள 659 பாடல்களில் மூன்று பாடல்களில் மாணிக்கவாசகர் ஐயா என்னும் சொல்லை ஆண்டிருக்கிறார். இந்நூலிலுள்ள 51 தலைப்புகளில், முதலாவதாக உள்ளது 'சிவபுராணம்'. இத்தலைப்பிலான பாடல் அடிகளில் முப்பத்தைந்தாவது அடியில் இச்சொல்லைத், திருவாதவூரர் ஆண்டிருக்கின்றார். வேதங்களையே மிக உயர்ந்ததாகச் சமயம் சார்ந்தவர்கள் குறிப்பிடுவர். அந்த வேதமே பெரியவராக ஏற்றுக் கொண்டு விடைப்பாகனை ஐயா என்றழைத்ததாம். இதோ அந்த அடிகள் :-

**“மெய்யா விமல விடைப்பாகா வேதங்கள்
ஐயா வெனவோங்கி யாழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே”**

என்று பாடி நல்ல சொல்லை அறிமுகப்படுத்துகிறார் மாணிக்கவாசகர்.

திருவாசகத்தின் நான்காவது தலைப்புப் 'போற்றித் திருவகவல்'. இதன் 112வது அடியில் 'ஐயா' என்னும் சொல்லை மீண்டும் ஆண்டிருக்கின்றார். தென்னவன் பிரம்மராயன் என்று மன்னன் அரிமர்த்தன பாண்டியனால் பட்டமளித்துப் பாராட்டப்பட்ட மாணிக்கவாசகர்,

“நான்புகள் முதலா வானவர் தொழுகழை” என்று தொடங்கிப்,
“போற்றி போற்றி புராண காரண

போற்றி போற்றி சயசய போற்றி” என்று 228 அடிகளில் முடிக்கிறார். இந்த அகவலை. இதன் நடுப்பகுதியில்,

“உடையாய் போற்றி யுணர்வே போற்றி

கடையே ஷமமை கண்டாய் போற்றி

ஐயா போற்றி அணுவே போற்றி” என்று தொடர்கிறது அகவல். இதில் அறிவியல் சொல்லான நுண்மைக்கும், ஆற்றலுக்கும் உரிய ‘அணு’ என்னும் சொல்லும் ஆளப்பட்டிருக்கிறது. அணு என்னும் சொல் அண்மைக்கால கண்டுபிடிப்பன்று, சங்ககாலம் முதலே தமிழில் ஆளப்பட்டு வரும் அறிவியல் சொல் என்பதற்கு இப்பாடலடியும் ஒரு சான்று.

மூன்றாவதாக இதே அகவலில் நூற்றொழுபத்து நான்காம் அடியிலும் “அத்தா போற்றி ஐயா போற்றி” என்று பாடியுள்ளார். ஐயா என்னும் சொல் முன்னரும் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தாலும் விளிச் சொல்லாகப் பயன்படுவது அண்மைக்காலமாகவே பெருகியுள்ளது. தமிழங்கலத்திற்கிடையே, இந்த இனிய சொல்லாட்சி பெருகிவருவது, தகிக்கும் கோடையில் கால்நடையாகச் செல்பவருக்குக் கிடைத்த தரு நிழலாக ஆறுதலளிக்கிறது. மாற்றுச் சொல்லுக்கு உடகங்கள் தூண்டாதிருந்து நல்ல மரபை நாடு போற்ற உதவுமாக!

மாணிக்கவாசகர் அறிமுகப்படுத்தியுள்ள இச்சொல்லை அருட்பா அருளிய வள்ளலாரும் ஆண்டுள்ளார்.

“வன்புலா லுண்ணும் மனிதரைக் கண்டு

மயங்கி யுள்நடுங்கி யாற்றாமல்

என்பெலாங் கருக இளைத்தனன் அந்த

இளைப்பையும் ஐயந் யறிவாய்”

என்னும் பிள்ளைச் சிறு விண்ணப்பத்தில் ஐய, என்று இறையை விளித்துப் பாடுவதையும் கருத்தில் கொள்ளலாம்.

மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகம் தரும் மற்றொரு சொல் குப்பாயம். ஆங்கிலேயர் தம் நாட்டின் தட்ப நிலைக்கு ஏற்பப் படைத்துக் கொண்ட மேல் சட்டைக்கு அவர்களிடப் பெயர் ‘கோட்டு’ (Coat). நம்மவர்களும் ஆங்கிலேயர் ஆடைகளைத் தயாரித்து அணிந்து நன்றி பாராட்டினர். அந்த உடையே மேல்தட்டு மக்களின் செல்வம், செல்வாக்கை வெளிப்படுத்தும் அடையாளமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதால் ‘கோட்டு’ இங்கே நிலைத்தது. இதற்கு இணையான தமிழ்ச் சொல்லாகப் பாவாணர் குப்பாயத்தைப் பயன்படுத்தினார். குப்பாயம் என்னும் சொல்லைப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னரே வாதவூரர் பயன்படுத்தித்

தமிழார்வலர்களை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்துகிறார். பாடல் இதோ :-

திருவாசகத்தின் 25ஆம் தலைப்பு ஆசைப் பத்து. இத்தலைப்பின் இரண்டாம் பாடல் :-

“மொய்ப்பா னரம்பு கயிறாக மூளை
யென்பு தோல் போர்த்த
குப்பா யம்புக் கிருக்க கில்லேன்
கூவிக் கொள்வாய் கோவேயோ”.

உடம்பாகிய சட்டை என்பதைக் குறிக்கவே ‘குப்பாயம்’ என்னும் சொல்லை ஆண்டிருக்கிறார். மேலாடையாக அணியும் கோட்டு என்னும் சொல்லுக்கு மாற்றாகக் குப்பாயத்தைக் குறிப்பது பொருத்தந்தானே!

மந்தனம்

மக்களறிந்த பேரிலக்கியங்கள் இராமாயணம் - மாபாரதம் என்னும் இரண்டே. நாடகத்திற்கேற்ற கதைகளும், மக்களுக்குக் கூற வேண்டிய அறங்களும் அடங்கியவை இவை. இவை மக்களிடம் வேர் கொள்ளத் திருவிழாக் காலக் கதைப் பாட்டு நிகழ்ச்சிகளும், தெருக் கூத்துகளுமே கரணியம்! மூதறிஞர் இராசாசி அவர்கள் சக்கரவர்த்தி திருமகன், வியாசர் விருந்து என்று இவ்விரு இதிகாசங்களையும் உரைநடையில் எழுதி மக்களிடம் பரவச் செய்தார். இவை, இருபதாம் நூற்றாண்டில் இவ்விரு பேரிலக்கியங்களுக்கு இவருடைய பங்களிப்பு.

சிலப்பதிகாரம், திருத்தொண்டர் புராணம் இரண்டைத் தவிர்த்த மற்ற தமிழ்ப் பேரிலக்கியங்கள் யாவும் வடமொழி இலக்கியங்களின் வழிநூல்களாகவே படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கம்பராமாயணமும், வில்லி பாரதமும் வழி நூல்களே! ஆங்கிலம் பயின்றவர்களின் அண்மைக் காலப் படைப்புகளைப் போன்று, இவை மொழி பெயர்ப்பு நூல்களல்ல. வட மொழி இலக்கிய அடிப்படையின் மேல் எழுப்பப்பட்ட அழகிய தமிழ் மாளிகைகள். கம்பன் எழுப்பிய மாளிகையில் மக்கள் மயங்கிய அளவுக்கு வில்லியின் மாளிகையழகை மக்கள் மாந்தவில்லை. நல்லாப் பிள்ளையும் பெருந்தேவனாரும் முயன்று எழுப்பிய மாளிகைகள் மக்கள் பார்வையில் படுவதே அரிதாயின.

பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வில்லிபுத்தூரார் 4300 பாடல்களால் உருவாக்கிய தமிழ் மாளிகை பாரதம். பாரதம் நல்லவர்களாகப் பாண்டவர்களையும், தீயவர்களாகத் திருத ராட்டிரன் பிள்ளைகளையும்

மக்களுக்கு அறிமுகப் படுத்தியிருக்கிறது. துரியோதனன் என்றால் அவன் தீயமனத்தன் என்பதாக மட்டுமே மக்கள் கருதுகின்றனர். அவனிடமும் நற்பண்புகள் உண்டு என்பதை ஏனோ புறந்தள்ளிவிடுகின்றனர். கலைஞர் கருணாநிதி, நட்புக்குத் துரியோதனன்-கர்ணனை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறுவார். துரியோதனனின் உடன் பிறப்புகள் அத்தனை பேருமே பொல்லாதவர்கள் என எண்ணுவோர் ஏராளம். நூற்றுவரில் துரியோதனன், துச்சாதனன் என்ற இருவரை மட்டுமே மக்களில் பலர் அறிந்திருக்கின்றனர்.

கௌரவர்கள் நூறு பேர் என்பது தெரியுமேயன்றி, நூற்றுவரின் பெயர்களை அறிந்தவர் எத்தனை பேர்? “பாலும் பாவையும்” என்னும் படைப்பைப் படித்தவர்கள் விந்தனை மறவார். விந்தன் என்னும் பெயர் துரியோதனன் தம்பியரில் ஒருவரின் பெயர்தான். தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத் தலைவராக உள்ளவர் விக்கிரமன். இந்தப் பெயரும் துரியோதனனின் தம்பி ஒருவன் பெயர்தான். ஜெயந்தன் என்பவனும் ஒரு தம்பி. துரியோதனன் பாஞ்சாலியின் துகிலை உரியக் கூறியபோது, அதைக் கண்டித்துக் குரல் கொடுத்த ஒரே தம்பி விகர்னன். பாண்டவர்க்காகத் தூது வந்த கண்ணனைக் கொண்டு விடலாம் என்று தந்தை திருதராட்டிரனே கூறிய நேரத்திலும், தூதுவரைக் கொல்வது அறமன்று என்று கூறியவன் விகர்னன்தான். இவனுடைய நல்ல பண்புகளை அறிந்திருந்ததால், வீமன் இவனுக்கு எதிராகப் போர்புரிய மறுத்தான் என்கிறது பாரதம்! இந்த நல்லவன் பெயரை எத்தனை புலவர்கள், கதைப் பாட்டுக்காரர்கள் மக்களிடம் எடுத்துரைக்கின்றனர்?

வில்லிபுத்தூராரின் பாரதத்தில் கதை மட்டுமன்று, நல்ல நயமிக்க பாடல்களையும், சொல்லாட்சிகளையும் கண்டின்புற முடிகிறது. எடுத்துக்காட்டுக்கு ஓர் இயற்கை வருணனைப் பாடல். கருவுற்ற பெண் குரங்குக்குக் கால் வலிமை பொருந்திய ஆண் குரங்கு, மூங்கில் கழியை ஒடித்துத் தேன் கூட்டைத் தாக்கி, ஈக்களை விரட்டிக் கூட்டிலிருந்த தேனைச் சுரபுன்னை இலையில் பிழிந்து உண்ணக் கொடுத்ததாம்.

**“கூலுடைய மந்தியயர் வற்றதுயர் தீரக்
காலுடைநெ டுங்கடுவன் வார்கழைந றைத்தேன்
மாவைவரி வண்டிய மோதிவழை யிலையிற்
கோலியதன் வாயிடைகொ டுத்திடுவ தொருசார்”**

இவ்வாறு அழகிய பாடல்களைப் படைத்துக் கொடுத்த புலவர், நாம் எடுத்தாள நல்ல தமிழ்ச் சொற்களையும் ஆக்கிக் கொடுத்திருக்கிறார். இவற்றில் ஒரு சொல் ‘மந்தணம்’.

அரசு அலுவலர்கள் அனைவரும் அறிந்த இந்தச் சொல், மக்களிடம் புழக்கத்தில் இல்லாதது. கால் நூற்றாண்டுக்கு முன்வரை அரசு அலுவலர்களை அச்சுறுத்தும் சொல்லாக இஃது இருந்தது. அலுவலகத் தலைமைப் பொறுப்பிலிருப்பவர்கள் இந்த மூக்கணாங்கயிறு கொண்டுதான் தம் கீழ்ப் பணியாற்றும் முரட்டுக் காளைகளை அடக்கி வைத்திருந்தனர். 'மந்தணம்' என்னும் சொல்லுக்கு ஆலோசனை, இரகசியம் (Secret) என்று பொருள். அலுவலகத்தில் பணியாற்றும் அலுவலர்களைப் பற்றி மேல் அலுவலர்களுக்கு அவருடைய பணித்திறன், நேர்மை, நடவடிக்கை குறித்துப் பிறர் அறியாதபடி குறிப்பு அனுப்பப்படும். இந்த அறிக்கை அடிப்படையில்தான் மற்ற தகுதிகள் இருந்தாலும் பணி உயர்வளிக்கப்படும். நெடுங்காலம் இந்த அறிக்கை இரகசிய அறிக்கை என்றே அழைக்கப்பட்டது. பேராயக் கட்சி மாற்றத்திற்குப் பின்னரே 'இரகசியம்' மந்தணமாயிற்று.

இந்தச் சொல்லை வில்லிபுத்தூரார் தன் பாரதப் பாட்டில் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். பதினான்காம் போர்ச் சருக்கப் பாடல் இது.

**“மந்தண மிருந்து கங்குலின் முதனான்
மன்னனோ டியம்பிய வகையே
அந்தண னணிந்த விரகினை விமானத்
தமரரு மதிசயித் துரைத்தார்
சந்தணி கடக வாகுநீள் சிகரச்
சயத்தீர தனையொரு பகலிற்
கொந்தழ லுரோடத் தனஞ்சயன் பொருது
கோறலோ வரிதெனக் குறித்தே.”**

சயந்திரதனோடு போரிட்டு அவனைக் கொல்வது குறித்து விசயனுடன் பிறர் அறியாத வகையில் கூடிப் பேசுகின்றனர் பாண்டவருக்குச் சார்பானவர்கள். 'இரகசியமாக' என்னும் பொருளில் மந்தணம் என்னும் சொல் ஆளப்பட்டிருக்கிறது.

நிலவறை

வில்லிபுத்தூரார் ஆண்டிருக்கும் மற்றொரு அருமையான தமிழ்ச் சொல் 'நிலவறை'. இச்சொல்லும் வழக்குக்கு வராத தமிழ்ச் சொல்தான். புதிதாகக் கேட்போருக்கு இச்சொல் இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆக்கம்போல் தோன்றும்.

பாரதத்தில் இடம் பெற்றுள்ள பாடல்களில் அதிக எண்ணிக்கை பெற்றது போர்ச் சருக்கப் பாடல்களே. அர்ச்சுனன், போரில் சயந்தனைப் பரிதி

மேற்றிசையில் படுக்கும் முன்னர்க் கொன்று விடுவதாகவும் அவ்வாறு செய்யாவிடில் தழலில் விழுந்து உயிர் விடுவதாகவும் கூளுரைத்துக் களம் காண்கின்றான். இந்தச் சூளுரையை அறிந்த பகைவர், சயந்தனைப் பார்த்தன் கொல்ல இயலாதபடி நிலவறையில் மறைத்து வைத்து, அர்ச்சுனன் அனலில் விழுந்து உயிர் விட்டுமெனச் சூழ்ச்சி செய்கின்றனர். இதை,

**“அருக்கனோர் கணத்தி லத்த மடையுமவ் வளவுங் காக்கின்
செருக்கிளர் விசய னின்றே தீயிடை வீழ்த றின்மை
நெருக்குபு நீன்மி னென்று நிலவறை யதனி லந்த
மருக்கமழ் தொடைய லானை வைத்தனர் மருவ லாடே”.**

(குரோண பருவம் - 14ஆம் போர்ச் சருக்கம்.

பா-162)

இவரே அடுத்த பாடலில்,

**“அடிய னேனுமற் றவரு ளரக்கமா னிகையிப்
படியி னாலியற் றியதொழிற் பயனெலாங் குறித்து
நெடிய கானகத் தளவுந் னிலவறை ளுறையோல்
முடியு மாறொடு மண்டபங் கோட்டினேன் முறைபோல்”.**

என்று இச்சொல்லை ஆண்டுள்ளார்.

நிலவறை என்னும் தமிழ்ச் சொல்லை, நம்மவர்களுக்கு (Under ground) மறைவறை, இரகசிய அறை என்று கூறினால் மட்டுமே விளங்கும். நிலத்திற்கு அடியில் அமைக்கப்படும் அறையை 'நிலவறை' என்பது எவ்வளவு பொருத்தம்!

மாஸ்கோ நகரில் அரிய பொருள்களைக் காப்பதற்காக உருசிய அரசு 'டங்ஸ்டன்' என்னும் கனிமப் பொருளால் அமைந்த நிலவறையில் வேறு சில அரும் பொருள்களோடு வள்ளுவன் தந்த திருக்குறளும் பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டிருக்கும் கூடுதல் செய்தி, 'நிலவறை' என்னும் சொல்லை நினைவில் நிறுத்தி வைக்க உதவக்கூடும்.

இதே வில்லி பாரதத்திலிருந்து இன்னுமொரு நல்ல தமிழ்ச்சொல் நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. அஃது என்ன சொல்?

மடங்கல்

தமிழர் மீதும், தமிழ் மீதும் முதல் படையெடுப்புச் செய்தவர் ஆரியர். படை எடுத்த மற்றவர்களை மக்கள் பகைவர்களாக அடையாளம் கண்டதைப் போன்று இவர்களைக் காணவில்லை. தமிழ் நிலத்தை ஆண்டவர்களின் முடியிறக்கம் செய்யாமல் படியிறக்கம் செய்வதில் வெற்றி கண்டவர்கள் இவர்கள். நண்பர்களாக, நல்லவர்களாகக் காட்டிக் கொண்டு மண்ணுக்குரியவர்களின் பண்பாடு, நாகரிகம், மொழி மூன்றையும் முடக்கம் செய்து தம்முடையதைத் தலைமைக்கு உயர்த்திக் கொண்டனர். இவர்களால் தமிழர்களின் வீரம் நீர்த்துப் போனது, நாகரிகம் நலிந்தது. மொழி முடக்கம் செய்யப்பட்டது. தமிழ் ஆட்சி மங்கி, வடசொல்லாட்சி வலுப்பெற்றது. வடசொற்களால் தமிழ்ச் சொற்கள் இடமிழந்தன. அப்படி மாறி இடமிழந்த சொற்களில் ஒன்றுதான் 'மடங்கல்'. இச்சொல்லுக்கு மாற்றாகத்தான் சிங்கம் இங்கே நுழைந்தது.

சிங்கம் என்னும் வட சொல்லாட்சி வலுப்பெற்று, நிலை பெற்றுவிட்டது. மக்களிடம் எந்த அளவுக்கு அறியாமையும், அடிமை மனப்பான்மையும் வளர்க்கப்படுகிறதோ அந்த அளவுக்கு ஆதிக்கம் விரும்பிகளின் கடமைப் பொறுப்புச் சமை இலகுவாகிவிடும். அதனால்தான் மக்களிடம் மூடத்தனம் நிரந்தரமாக வாழவும், வளரவும் ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்து வருகின்றனர் ஆதிக்கவாதிகள். இறைவன், ஆண்டவன் என்னும் சொற்கள் அரசனைக் குறிக்கும் சொல்லாக இருந்த போதிலும், அப்பொருளை நகர்த்திச் சென்று கடவுளிடம் சேர்த்துவிட்டனர். மக்களிடம் மூடத்தனம் மறையாமல் பார்த்துக் கொள்வதற்குக் கடவுளும், சோதிடமும் மிக்க உதவியாக உள்ளன.

சிங்கப்பெருமாள், சிம்மராசி என்னும் சொற்கள் அரிமாவை அகற்றிச் 'சிங்கம்' என்னும் வட சொல் நிலைபெற உதவியுள்ளன. 'மடங்கல்' என்னும் சொல் தற்போது தமிழ் ஆர்வலர்களால் 'ஆவணி' என்னும் திங்களுக்குத் தமிழ்ச் சொல்லாக ஆளப்படுகிறது. 'மடங்கல்' என்னும் சொல்லைப் பன்னூறாண்டுகளுக்கு முன்னரே வில்லிபுத்தூரார் தம் படைப்பில் ஆண்டுள்ளார். துரோண பருவத்தில் 14ஆம் போர்ச் சருக்கப் பாடல் எண் 10 இல் இச்சொல் ஆளப்பட்டிருக்கிறது.

“போர்முகத் தடங்கா மடங்கலே றனையான்
விதம்படப் பொழிசிலீ முகங்கள்
கார்முகத் தெழுந்த தாரைபோல் வழங்கக்
கார்முகத் தொலியினாற் கலங்கித்

தார்முகத் தரசன் றம்பியோ டனிந்த
சாதூரங் கமுமுட னுடைந்து
நீர்முகத் துடைந்த குரம்பெனத் துரோணன்
நின்றழிச் சென்றடைந் தனவே”

விசயனை எதிர்க்கத் துரியோதனனுடைய தம்பி துச்சாதனன் பெரும் படையுடன் வருகிறான். அவனுடைய படைக்கெதிராக விசயன் மழையென அம்புகளைப் பொழிய, பகைப்படை அதன் ஒலியைக் கேட்டே அஞ்சி அலமருகின்றது. அச்சமும் இயலாமையும் தூரத்த அப்படை துரோணரிடம் சென்று சேர்ந்தது என்பது பாடலின் பொருள். விசயனை அடலேறு என வருணிக்கவே ‘மடங்கல் ஏறு’ என்னும் சொல் ஆளப்பட்டுள்ளது.

இதே ‘மடங்கல்’ என்னும் சொல்லை இருபதாம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற பெரும்புலவர், பல இலக்கியங்களைப் படைத்துப் பகுத்தறிவு ஒளியை ஏற்றிய ஆசிரியர் குழந்தை பயன்படுத்தி யிருக்கின்றார். இவருடைய புரட்சிப் படைப்பு ‘இராவண காவியம்’, ஐந்து காண்டங்கள், ஐம்பத்தேழு படலங்களில் 3100 பாடல்களைக் கொண்டது. இந்த நூலை அன்றாண்ட பேராயக் கட்சி அரசு 1948இல் தடை செய்து பரவாமல் முடக்கியது. கலைஞர் முதலமைச்சரான பின் 17.05.1971இல் தடை நீக்கப்பட்டது. இந்நூலுக்குச் சிறப்புப் பாயிரம் வழங்கிய பாவேந்தர் பாரதிதாசன்,

“பாவண மல்குமி ராவண காவியம்
நாவண மல்கிய நல்லா சிரியனும்
நலமலி ஓல வலசுவாழ் முத்துச்
சாயிசின் னம்மை காமுறு செல்வ
மைந்தனும் ஆய செந்தமிழ்க் குழந்தை
செப்பினான் அறிவுல கொப்பு மாறே.
இராவண காவியம் எனுமிது தமிழகத்
தீராவிடம் இலையெனத் தீராவிடர் புரிக.
ஆக்கியோன் குழந்தையும் போக்கறு பனுவலும்
ஆழிக் மூலகில் என்றும்
வாழிய நன்றே வாழிய நன்றே”

என்று பாராட்டியுள்ளார். புலவர் குழந்தை அவர்களின் படைப்பாற்றலுக்குப் பாவேந்தரின் சிறப்புப் பாயிரம் ஒரு நற்சான்று. முன்னுரை வழங்கிய அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் “இந்நூல், பழமைக்குப் பயணச் சீட்டு, புதுமைக்கு நுழைவுச் சீட்டு” என்று போற்றியிருப்பதொன்றே போதும். புலவர் குழந்தையின் ‘இராவண காவியம்’ நொறுங்காத கொள்கைக் கோட்டை, சுருங்காத நீலவான் ஆடை

என்பதற்கு, இந்தச் சிறந்த படைப்பில் விந்தக் காண்டம், விந்தப் படலம் பாடல் 21ல்,

“கடுநடை மடங்கலைக் கண்ட யானைகள்
பிடியொடு குன்றிடைப் பெயர்ந்து செல்லுதல்
அடன்மிகு தமிழருக் கஞ்சி மாதர்க
னொடுவட வாரிய ரோடல் போலுமே!”

‘விந்திய மலை’ என்று நமக்குப் பாடங்கள் அறிவித்ததையே புலவர் செம்மொழியில் ‘விந்தமாமலை’ என்று குறிப்பிட்டு அதன் இயற்கைச் சூழலைச் சொற்களால் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார். அதில் ஒரு காட்சிதான் மேற்குறித்த பாடல். இலக்கியங்களில் ஏறுநடை என்று குறிப்பிடப்படுவதையே புலவர் குழந்தை ‘கடுநடை’ என்று குறிப்பிடுகிறார். அடலேறு நடந்து வருவதைக் கண்ட யானைகள் பெண் யானையையும் கூட்டிக் கொண்டு மலையில் இடம் பெயர்ந்து சென்ற காட்சி, வீரமிக்க தமிழருக்கு அஞ்சி ஆரியர் தத்தம் பெண்களுடன் ஓடியதைப் போன்றிருந்ததாகப் பாடுகிறார் பாவலர்.

பாடல் நயத்தில் தோய்ந்து மயங்குவதிருக்கட்டும். ‘மடங்கல்’ என்னும் சொல்லாட்சி ‘சிங்கம்’ என்னும் பொருளில் ஆளப்பட்டிருப்பதைப் பதிவு செய்து பாராட்டுவோம்.

கம்மியர்/பினுக்கர்

காமம் என்பது உயிரியற்கை
காதல் என்பது அதனிறக்கை.

உலகம் வெறும் மண் உருண்டையன்று. ஒன்று முதல் ஆறறிவு வரையிலான உயிரினங்களின் உறைவிடம்.

உலகம் உயிரினங்களைச் சுமந்தபடி உருளுவதாலேயே நிலக் கோளத்திற்கு உலகம் என்னும் பெயர் வந்திருக்க வேண்டும்.

உயிரினமும் அவற்றுக்குக் காமமும் இல்லாதிருந்தால், வையம் என்பது நிலவைப் போன்றே மண் பந்தாகத் தானே இருந்திருக்கும்?

காமம் புயற்காற்றைப் போன்றதுதான். புயல் உருவானால்தானே மண்ணை மழை நனைக்கிறது! எல்லாரும் துறவிகளாக இருந்துவிட்டால்?

காமப் புயற்காற்றும் வேண்டும் - காதல் தென்றலும் தேவை. ஆணும் பெண்ணும் ஒன்றிணைந்தால்தான் காதல் முழுமை பெறுகிறது. மாந்தர் எழுப்பிக் கொண்டிருக்கும் பலவேறு தடுப்புச் சுவர்களால் காதல் படும்பாடு கதைக்குச் சுவை

கூட்டுகிறது. ஆற்றிவாளர்களால் காதலில் எவ்வளவு அழும்பு? எத்தனை தழும்பு? நம் திரையுலகம் காதலை மட்டுமே கதையிருப்பாக வைத்துக் கொண்டு இந்த நூற்றாண்டையே கடந்துவிடும் போலிருக்கிறதே! நம் சிந்தனை வளர்ச்சி முடங்கிக் கிடப்பதற்குக் காதல் கதைகளும் ஒரு காரணம். சரி! சொல் வழிக்குச் செல்வோம்.

காதலுக்குத் தூது கழனிக்கு நீரைப் போன்றது. இன்று நண்பர்கள் காதலுக்குத் துணையாகத், தூணாக இருப்பதைப் போன்று அன்று பாங்கள் பாங்கியும், பாணனும் விறலியும் துணை நின்றனர்.

இலக்கியப் படைப்பாளிகள் அவரவர் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப உயிரில்லாத பொருள்கள் முதல், மாந்தர் வரை பலரையும் தூதுக்குப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இராமநாதபுரம் மன்னர் விசய ரகுநாத சேதுபதி காலத்தில் வாழ்ந்தவரான சுப்ரதீபக் கவிராயர் பேசத் தெரிந்தவர்களையே தூதுக்குப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இவரது படைப்பான கூளப்ப நாயக்கன் காதல், விறலி விடு தூது இரண்டும் இன்பச் சுவையில் குற்றால நீர்வீழ்ச்சி போன்றவை.

சிற்றரசர் பலர், தம் அவைப் புலவர்களிடம் இன்பச் சுவைச் செய்திகளையும், பாடல்களையுமே எதிர்பார்த்தனர். இவர்களுடைய வேட்கையைத் தீர்க்கவே 96 வகை பிரபந்தங்கள் தோன்றின என்றாலும் தகும்.

தூது இலக்கியங்களிலேயே சுப்ரதீபக் கவிராயர் படைத்தவற்றில் இன்பச் சுவை சற்று எடுப்பாகவே இருக்கும். இவற்றில் “மதன சாத்திர நுட்பங்கள்” கூறப்பட்டுள்ளன எனவும் கூறுகின்றனர். இவரை விடவும் சமய இலக்கியம் படைத்த அருணகிரியாரின் சொல்லாட்சியில் பிறப்புறுப்பு, பெண்மார்பு வருணனைகள் உண்டென்று கூறி, அதற்குக் கீழ்க் காணும் பாடலைச் சான்று காட்டுகின்றனர்.

“இருமலைபோல் எதிர்ந்த மல்லர்
இருவர் அங்கம் எரியச்செய்தாய்! - உள்
திருமலிந்து திகழும் மார்பு
தேக்கவந்து என் அல்குல்ஏறி
ஒருமுலையை வாய் மடுத்து
ஒரு முலையை வருடக் கொண்டு
இருமுலையும் முறைமுறையாய்
ஏங்கிளங்கி இருந்துண்ணாயே”

குழந்தை தன் தாயிடம் பால் அருந்துவதைத்தான் அருணகிரியார் சொல்லால் காட்சிப் படுத்தியுள்ளார். மேம்போக்காகச் சொற்களை உள் வாங்குவோர் மனத்தில்

வேறு விதமான எண்ணத்தைத் தோற்றுவிக்கவும் கூடும். முதல் அடியையும், இறுதிச் சீரையும் ஒதுக்கிவிட்டுப் படித்துப் பாருங்கள், சுப்பரதீபக் கவிராயரே மேலானவராகத் தெரிவார்.

கூளப்ப நாயக்கன் காதல், விறலி விடு தூது இரண்டிலும் சிற்றின்ப உணர்வைத் தூண்டும் சொல்லாட்சிகள் மிகுந்திருப்பதாகக் கூறி இவற்றைப் படிக்கக் கூடாத நூல்களாக ஒதுக்கி வைத்திருந்ததுமுண்டு. ஆனால், இப்படிப்பட்ட படைப்பை எதிர்பார்த்தவர்கள் அன்று இருந்திருக்கவில்லை என்றால். இப்படியொரு நூல் ஆக்கப்பட்டிருக்குமா? யாருடைய எதிர்பார்ப்பையோ கவிராயர் நிறைவு செய்திருக்கிறார் என்பதுதானே உண்மையாக இருக்க முடியும்?

இந்தப் படைப்பில் நல்ல தமிழ்ச் சொற்களான 'கம்மியர், பிலுக்கர்' இரண்டும் ஆளப்பட்டிருக்கின்றன. மறைந்து கிடந்த இச்சொற்களைத் தற்காலத் தமிழ் ஆர்வலர்கள் அறிமுகம் செய்து வருகின்றனர். செவியேறாத சொற்களாகத் தோன்றும் இவற்றை முதன் முறையாகக் கேட்போர், இவற்றை யார் வாய் வழி கேட்கிறார்களோ அவருடைய சொல்லாக்கமாகக் கருதக் கூடிய வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. பழந்தமிழ் நூல்களைப் படிக்காததால் ஏற்படும் மயக்கத்தைத் தீர்ப்பதற்காக, மூலம் எது என்பதை முன்னிலைப் படுத்துகின்றோம்.

கதைத் தலைவன் நாகேந்திரன், தலைவி நவரத்தினமாலையைச் சொல்லலங்காரம் செய்வதாகப் புனையப்பட்ட பாடல்களில் வடசொல்லாட்சி விரவியிருந்தாலும் சுவைக்கும்படியாகவே பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. சுவைக்காகவே சிற்றிலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்ட காலத்தில் வடசொற்களைக் கலந்தெழுதுவது மரபாக இருந்தது. தூது இலக்கியங்களில் வடசொற்கள் மிக எழுதுவதை அக்காலப் புலவர்கள் பெருமையாக நினைத்தார்கள். அந்த மரபு இப்பொழுது புதுமையாகப் பூத்திருக்கிறது. சுப்பரதீபக் கவிராயரின் பாடலைப் படிப்போம்.

“மதனகலை வாணி மதனசுர தானி
மதன ரதிக் கேணி மதனசுப கல்யாணி
காம குருபீடம் காமக் கொலு கூடம்
காமக் கிரீடம் காமக் கடலோடம்
மாமுனிவர் வேத அங்கம் மாமுனிவர் அந்தரங்கம்
மாமுனிவர் ஒதுசங்கம் மாமுனிவர் பிராணலிங்கம்
தெய்வ ரத்தேவி தெய்வ குணவாவி
தெய்வச் செழுங்காவி தெய்வமலைச் சஞ்சீவி;

**கம்மியன்கை யால் அடித்துக் காய்ச்சி வெட்டித் தீராமல்
செம்மலரோன் கைம்மலரால் செய்துவிட்ட பொற்பாவை”.**

“கம்மியன் கையால் அடித்துக் காய்ச்சி வெட்டித் தீராமல்” என்னும் அடியில் ஆளப்பட்டுள்ள ‘கம்மியன்’, இன்று கருமானாகி உலைக் கூடத்தில் இரும்பைக் காய்ச்சி, அடித்து, வெட்டி உழவர் கருவிகளையும், கலை உருவங்களையும் செய்து கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றான்.

சிலப்பதிகாரம் நடுகற்காதையில், கண்ணகிக்குக் கோயில் சமைக்க ஆசான், சோதிடன் உட்பட மற்றவர்களோடு கம்மியரையும் அழைத்துச் செல்ல சங்குட்டுவன் கட்டளையிட்டதாக ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“அறக்களத் தந்தனர் ஆசான், பெருங்கணி

சிறப்புடைக் கம்மியர் தம்மொடு சென்று” என்பது பாடலடி.

திரிகூட ராசப்பக் கவிராயரின் ‘முக்கூடற்பள்ளு’ இலக்கியத்தில் ‘கம்மியர்’ என்னும் சொல் ஆளப்பட்டிருக்கிறது. ஆகூர் நாட்டு வளங்கூறும் பாடலில் இச்சொல் இடம் பெற்றுள்ளது. இரும்பை உலையில் காய்ச்சித் தொழிற் கலன்களையும், போர்க் கலன்களையும் உருவாக்கித் தருபவர் கம்மியர். இச்சொல் திரிந்து கருமாராகி வழக்கில் உள்ளது. கம்மியர் அம்மி என்பது காய்ச்சிய இரும்பை வைத்து அடித்து உருமாற்ற உதவும் அடிக்கல்லாகும்.

“சிறைபட் டுள்ளது விண்ணேழும் திரிபட் டுள்ளது நெய்ப்படும் தீபம்

**குறைபட் டுள்ளது கம்மியர் அம்மி குழைபட் டுள்ளது வல்லியங்
கொம்பு”**

என்பது இச்சொல் இடம் பெற்றுள்ள பாடலடி. இவை மட்டிலல்ல, மணிமேகலையில்

“மகத வினைஞரும் மராட்ட கம்மரும்” என்றும்,

வில்லி பாரதத்தில்,

“நுந்தை யேவலிற் கம்மியர் நூதனமாக” என்றும்,

“காலஞ்செய் கம்மியர் வருகெனக் கூஉய்” என்றும் ஆளப்பட்டுள்ளதைக் கற்றின்புறலாம்.

இலக்கியங்கள் பலவற்றையும் படித்தறிந்தவரானதால் கவியரசர் கண்ணதாசன், திரைப் பாடல்களில் பழம் பாடல்களின் ஒன்றிரண்டு அடிகளைத் தொடக்கமாகக் கொண்டு இலக்கியத் தரத்தோடு படப் பாடல்களையும் படைத்துத் தர முடிந்தது. இதே பாடலின் தொடரில் 124 ஆம் அடியான “பெண்ணுக்குப் பெண்ணாசை கொள்ளவந்த பெண்ணரசி” ‘மாலையிட்ட மங்கை’ திரைப்படத்தில் ஒலித்திருக்கிறது.

பிலுக்கர்

தனித்தமிழ்ப்பற்றாளர்களின் மேடைப் பேச்சில், உரையாடலில் கேட்கக் கூடிய மற்றொரு சொல் ‘பிலுக்கர்’! பேச்சு வழக்கில் ‘டம்பக்காரன்’ பீற்றிக் கொள்பவன், பகட்டுக்காரன் என்றெல்லாம் குறிப்பிடுகிறோமே, அதே பொருளைத் தான் அன்று ‘பிலுக்கர்’ என்று குறிப்பிட்டுப் பாடியிருக்கின்றார் சுப்ரதீபக் கவிராயர். திசை மொழிச் சொற்களைத் தமிழாக எண்ணி ஆண்டுவரும் நமக்கு இச்சொல் புதியதே!

பரத்தைத் தொழில் புரியும் தன் மகளுக்குத் தாய்க் கிழவி கூறும் அறிவுரையாக யார்யாரெல்லாம் உடலுறவு கொள்ள வருவார்கள்; அவர்களுடைய செயல்கள் எப்படியிருக்கும்; அவர்களிடம் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும்; யார் யாருடைய பகையைத் தேடிக்கொள்ளக் கூடாது; அவர்களுடைய மனம் கோணாதபடி நடந்துகொள்வது எப்படி? என்ன செய்து வேண்டாதவர்களின் உறவை விலக்கி வைக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் கூறுகிறாள். எடுத்துக் காட்டாகச் சில அடிகளை மட்டில் தருகிறேன்.

“அஞ்சுகின்ற கச்சோர் ஆள்சேவ கர்வந்தால்
வஞ்சி அவர் ஈந்ததைநீ வாங்கிக்கொள் - கொஞ்சமென
எண்ணாதே கைமுதல்மற்று என்னபோம் ஓர்செம்பு
தண்ணீர் போம் நாமிடும்பொய்ச் சத்தியம்போம் - பெண்ணாங்கே
வாவென்று அழைப்பார் மணியப் பிலுக்கர் சும்மா
போ வென்று சொன்னாலும் பொல்லாப்பு ...”.

(விறலி விடு தூது 269 - 272)

முதல் அடிக்கு, அஞ்சுகின்ற அரசு அலுவலக அடிப்படை ஊழியர் (Office LGS) என்று பொருள். உறவுக்கு வரும் போது அவர்கள் கொடுப்பதை மட்டும் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமாம், குறைவு என்று கூறக் கூடாதாம்.

‘மணியப் பிலுக்கர்’ என்னும் சொல்லுக்குப் பகட்டுக்கார ஊர் பெரிய மனிதர் (கிராம முன்சீ) என்பது பொருள். இவ்விரு சொற்களுமே இளைய தலைமுறைக்குப் புதியதாகத் தோன்றும். ‘மணியம்’ என்றால் சிற்றூரை ஆட்சி செய்பவர் என்று கூறலாம்.

ஒரு காலத்தில் சிற்றூரை நிர்வாகம் செய்தவர் மணியக்காரர். செல்வாக்கு மிக்க இவரைக் 'கிராம முன்சீப்' என்று கூறினர்.

நம்மை ஆட்சி செய்த வெள்ளையன் ஏற்படுத்திய வருவாய்த் துறையின் வேர் மணியக்காரர்தான். வரி வசூல் செய்வது; சிறு குற்றங்களை விசாரித்துத் தீர்ப்பளிப்பது; நில ஆவணங்களைப் பராமரிப்பது போன்ற பணிகளைச் செய்தவர் மணியக்காரர். ஊதியம் குறைவென்றாலும் அதிகாரம் அதிகம். மாவட்ட நீதி மன்ற வழக்குகளின் பஞ்சாயத்தார்களாகவும் இவர்கள் இருந்ததுண்டு. ஊரில் செல்வாக்கு மிக்கவர்களையே அரசு மணியக்காரர்களாக நியமித்தது. இவருடைய செல்வம், செல்வாக்குக்கு அடங்கி, ஒடுங்கி மக்கள் நடந்துவந்தனர். இப்படிப்பட்டவர் 'பிலுக்கிராக்' இருந்தது இயல்புதானே! இவரைப் பகைத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்று மகளை எச்சரிக்கிறாள் தாய்க் கிழவி.

இங்கே ஆளை அடையாளங்காட்டிப் பிலுக்கர் என்ற தாய்க் கிழவி மற்றோரிடத்தில் வினைச் சொல்லாகப் பயன்படுத்திப் 'பிலுக்கி' என்று குறிப்பிடுகிறார். பாடல் இதோ :-

“சன்னிதியில் சந்தடியில் தள்ளாண்டு வீழ்வார்போல்
மின்னுகுழ லானைப் பிடிப்பாரும் - மின்னொருத்தன்
வீட்டி லிருக்க வெளியில் நின்று சினை
காட்டித் திரிந்து கரைவாரும் - வீட்டறப்பை
அண்டிக் கலவிசெயும் ஆரம்பம் கேட்டுவாட்டித்
துண்டித்தாற் போலத் துடிப்பாரும் - கண்டனையாள்
சோதிமுக மஞ்சள் துவண்டதுகிற் போர்வையுடன்
வீதிதொறும் போய்ப் பிலுக்கி மீள்வாரும்.....”

(விறலி விடு தூது 229 - 232)

பெண்களின் கவனத்தைத் தம்பால் ஈர்க்க ஆண்கள் என்னென்ன செய்வார்கள் என்பதையும், பகட்டுக் காட்டுவார்கள் என்பதையும் தாய்க் கிழவி மகளுக்கு அறிவுரையாகக் கூறுகிறாள். பிலுக்குதல் என்பது என்ன என்பதை கடைசி அடிகளின் வழி கூறுகிறாள்.

சுரதீபக் கவிராயர் என்னும் பெயரிலேயே வடமொழி வாடை அடிக்கத்தான் செய்கிறது. பெயரே இப்படி என்றால், நூலைப் பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமா? எனினும், பெரிய திருமொழிக்குப் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை எழுதியுள்ள மணிப்பிரவாள உரைக்குக் கவிராயர் நூறு மடங்குகளுக்கும் மேல் உயர்ந்து நிற்கிறார். இவர் வடசொற்களை விலக்கி வைக்காவிட்டாலும், தமிழ்ச் சொற்களை முயன்று தவிர்க்கவில்லை.

வல்லுநர்

நல்லது என்றெண்ணி ஒன்றைச் செயற்படுத்த நினைக்கும் போது, அதற்கு எதிரான கருத்துடையவர்கள் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கின்றனர். அப்படிப்பட்ட சூழலில் அதைச் செய்யலாமா? செய்தால் ஏற்படும் நன்மை தீமை என்ன என்று ஆய்ந்து முடிவு கூற, வல்லுநர் குழுவை அமைத்து, அவர்களுடைய கருத்தைக் கேட்பது அரசின் நடைமுறை. முல்லைப் பெரியாறு (பேரியாறு என்று இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுவது இன்று பெரியாறாகியிருக்கிறது) அணைக்கட்டில் நீரைத் தேக்கும் உயரம் குறித்துத் தமிழக, கேரள அரசுகளுக்கிடையே எழுந்துள்ள கருத்து வேற்றுமைக்கு முடிவு காண வல்லுநர் குழு அமைக்கப்பட்டதை அறிவோம். இந்தச் சிக்கலுக்குள் அரசுகளும், உச்ச நீதிமன்றமும் அகப்பட்டுக் கொண்டு முடிவெடுக்க இயலாமல் மூச்சுத் திணறிக் கொண்டிருக்கையில் நாமும் அதற்குள் நுழையப் போவதில்லை. வல்லுநர் என்னும் சொல்லாட்சியை விளக்க மட்டுமே இதனுள் நுழைந்து வெளிவந்தோம்.

இந்தச் சொல்லும், பேச்சு வழக்கில் அதிகமாக மக்களால் ஆளப்படுவதில்லை. மற்றவர் கருத்தை ஏற்க மறுக்கும் போது மட்டில் அரிதாக “அவரென்ன வல்லுநரோ?” என்று கூறுவோம். வல்லுநர் என்னும் சொல்லுக்கு வல்லவர் (Able Person), வல்லார், வல்லோர் என்றுதான் அகரமுதலிகளில் பொருள் காணப்படுகிறது. இந்தச் சொல் அண்மைக்கால ஆக்கமன்று. சங்க இலக்கியங்களில் ஒன்றான புறநானூற்றிலேயே ஆளப்பட்டிருக்கிறது.

புறப்பொருள் குறித்த நானூறு பாக்களைக் கொண்ட நூல் என்பதால் இப்பெயர் பெற்றது. பொதுவாகக் காதலை அகமென்றும், வீரத்தைப் புறமென்றும் அறிவோம். வீரத்தை முதன்மைப் பொருளாகக் கொண்ட நூலென்பது மேலோட்டமான நூல் அறிமுகம். புறநானூற்றைப் ‘புயநானூறு’ என்றாலும் பொருந்தும் என்றார் சுரதா. அஃது எப்படி என்கிறீர்களா?

எதையும் புதுக் கோணத்தில் பார்க்கும் பழக்கமுடையவர்; புரட்சிகரமாகச் சிந்திப்பவர் என்னும் பெருமை சுரதாவுக்கு உண்டு. அவர் படைப்புகளில் எண்ணிக்கைப் பெருக்கம் இல்லாவிட்டாலும் எண்ணங்களின் பெருக்கம் உண்டு. புதுப்புது உவமைகளும் சொல்லாட்சிகளும் அவர்பால் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இளைய தலைமுறை பற்று வைத்துப் பின் தொடரச் செய்தன. அவர் படைப்புகளிலேயே பெரியது ‘தேன் மழை’. 1965இல் வெளியிடப்பட்ட இந்த நூல்

தமிழக அரசால் பரிசளித்துப் பாராட்டப்பட்ட பெருமையுடையது. இந்த நூலில்தான் உவமைக் கவிஞர், புறநானூற்றைப் 'புயநானூறு' என்று தன் பாடல்வழிக் கூறியிருக்கிறார். இஃது அவருடைய சொல்லாட்சி கூட அன்று. இவர் மகன் கூறிய 'மழலைச் சொல்'. இதற்குத்தான் அவர் பொருள் கூறி நிலைநிறுத்துகிறார். அவர் பாடலுக்கு விளக்கம் தேவையில்லை என்பதால் பாடல் பகுதியை மட்டில் பார்ப்போம்.

“எண்ணெய் விளக்கும் இயற்கை விளக்கும்
இருட்டை விழுங்கிக் கொண்டிருந்த வேளையில்
புறநா நூற்றைப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தேன்”

“என்மகன் கல்லாடன் என்பான் வந்தே
பெரும்போர் நூலின் பெயரைக் கேட்டான்.”

“புறநானூறுதன்பெயர் புரிந்துகொள்” என்றேன்;
“புயநா நூறா!” என்றான் புதல்வன்.
இவ்வாறு சொல்லவே, என்மகன் சொல்லிய
புயநா நூறென்னும் புதியசொல் பற்றி
ஆராயத் தொடங்கினேன் ஆழ்ந்து சிந்தித்தேன்.

விழிகளும் புயங்களும் வீரத்தைக் காட்டும்
உறுப்புக்கள் ஆதலின் ஓங்குகழ் நூலாம்
புறநா நூற்றைப் புயநா நூறெனக்
கூறுவ தாலே குற்ற மில்லை
என்னும் முடிவோ டெழுந்தேன், எழுந்து
மழலைப் புலவனை, விளையா
மழலைப் புதல்வனை வாரியனைத் தேனே!” என்கிறார் பாவலர்!

இந்தப் புயநானூற்றில் நன்மாறனைக் காவிரி பூம்பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனார் பாடிய பாடல் இது.

“வல்லார் ஆயினும் வல்லுநர் ஆயினும்
புகழ்தல் உற்றோர்க்கு மாயோன் அன்ன
உரைசால் சிறப்பின் புகழ்சால் மாற
நின்னொன்று கூறுவது உடையேன் என்னெனின்
நீயே, பிறர்நாடு கொள்ளும் காலை அவர்நாட்டு
இறங்குகதிர்க் கழனிநின் இளையரும் கவர்க
நனந்தலைப் பேரூர் எரியும் நைக்க
மின்னுநிமிர்ந் தன்னநின் ஒளிறு இலங்கு நெடுவேல்

ஒன்னார்ச் செகுப்பினும் செகுக்க என்னதாஉம்
கடிமரம் தடிதல் ஒம்புநீன்
நெடுநல் யானைக்குக் கந்து ஆற்றாவே”

- புறம் 57

இப்பாடலில் வல்லார், வல்லுநர் என்று இரு சொற்கள் ஆளப்பட்டிருக்கின்றன. இரு சொற்களுக்கும் ஒரே பொருளைக் கூறுகின்றன அகரமுதலிகள். புலியூர்க் கேசிகனோ “வல்லாரானாலும், அல்லாதவரானாலும் உன்னைப் புகழ்ந்து போற்றியவருக்கு” என்று விளக்க முரைக்கின்றார். பாடலில் எந்தச் சொல்லுக்கு ‘அல்லாதவரானாலும்’ என்று பொருள் கூறுகிறார் என்பது விளங்கவில்லை. ‘வல்லுநர்’ என்னும் சொல்லுக்கு அவர் கூறும் விளக்கம் பொருந்துவதாக இல்லை. ‘புயநானாறு’ என்னும் சொல்லை ஆழ்ந்து சிந்தித்த உவமைக் கவிஞரைப் போன்று, ஆழ்ந்து சிந்தித்தால், இரு சொற்களுக்குமிடையே சிறு வேற்றுமை இருப்பது போல் தோன்றுகிறது. வல்லார் என்னும் சொல் உடற்றிறனையும், வல்லுநர் என்னும் சொல் அறிவுத்திறனையும் குறிப்பதாகவே கொள்ள வேண்டும். ‘வல்லுநர் குழு’ என்பது தொழில்நுட்ப அறிஞர்களைக் குறிப்பதாகத்தானே நடைமுறையில் உள்ளது. ஏற்றுக் கொண்டாலும், மறுத்தாலும் ஒன்று மட்டில் உறுதி. ‘வல்லுநர்’ அண்மைக் கால சொல்லாக்கமன்று, பண்டைய தமிழ்ச் சொல்லே! பாடலின் பொருளையும் பார்ப்போம்.

வலியவரானாலும், அறிஞரானாலும் உன்னைப் புகழ்ந்தால் வாரி வழங்கும் வள்ளலான மன்னனே! உன்னிடம் ஒன்றைக் கூற விரும்புகிறேன் என்று பீடிகையோடு தொடங்குகிறார் புலவர். போர் வேண்டாமென்று கூற வந்த புலவர், அதை ஒற்றை அடியில் கூறாமல், மன்னன் கருத்துக்கு எதிராகக் கூறுவதாகத் தோன்றா வண்ணம் பக்குவமாக எடுத்துரைக்கின்றார். வெற்றியை நுகரும் மன்னனின் படைகள் பகைவரின் விளை நிலங்களைக் கொள்ளையிடுவது, எரிப்பது, கொல்வது என்பதெல்லாம் அக்காலப் போர் நடைமுறை. இறுதியாக, மன்னன் தன் வெற்றியின் அடையாளமாகப் பகை அரசனின் காவல் மரத்தை வெட்டுவதும் அக்காலப் போர் மரபு. புலவர், முன் கூறிய அனைத்தையும் நீ விரும்பினால் செய்து கொள் என்று கூறிவிட்டு, இறுதியாக அவனுடைய காவல் மரத்தை வெட்டாதே என்று பொதுப்படக் கூறிடாமல், அந்த மரம் உன் வலிமை மிக்க யானையைக் கட்டி வைக்கப் பயன்படாது என்று கூறுகிறார். இது போர் வேண்டாம் என்பதை மறைமுகமாக வலியுறுத்துவதாகும். கூறவந்த பொருளை, நேரடியாக அல்லாமல் வெளியே தெரியாத வித்தாக வைத்துப் பாடுவது தானே புலமைத் திறன்.

இலக்கியத்தில் இசைக் கருவிகள்

இசை என்னும் ஈரெழுத்துச் சொல்லுக்குத்தான் எத்தனை பொருள்கள்? காதுக்கினிய பாடல்களைக் கேட்கும்போது, நம் கால்களும் கைகளும் தாளம் போடுகின்றன. தலை தன்னிச்சையாக இப்படியும் அப்படியும் அசைகிறது. இசை நுட்பம் அறிந்தவர்களின் உதடும் முணுமுணுக்கின்றன. இவை, இசை கேட்போரைத் தன் வயப்படுத்திக் கொள்வதால் ஏற்படுவனவே!

இசைவாணர்கள் புகழப்படுகின்றனர். இசைக்கு மாந்தர்கள் மட்டுமல்லாது, தாவரங்களும், விலங்குகளும் கூட, அதில் ஒன்றித் தங்களை இழந்து விடுகின்றன. குரலிசைக்கு மட்டுமன்று, கருவி இசைக்கும் இது பொருந்தும். இதனாலேயே செவிக்கு இனிமை பயக்கும் ஓசைக்கு இசை என்று பெயரிட்டனர்.

இசை, இயற்கையில் பிறந்தது. மூங்கில் துளையில் காற்றுப் புகுந்து புறப்பட்டதிலிருந்தும், குயில் கூவுவதிலிருந்தும், போதி மர இலைகளின் சலசலப்பிலிருந்தும், மேகப் புணர்ச்சியிலும், அருவியின் சலசலப்பிலிருந்தும் இசை பிறப்பதை மாந்தன் அறிந்தான். இப்படி, இயற்கை கற்றுக் கொடுத்த இசையைச், செயற்கைக் கருவிகளால் வளர்த்துக் கொண்டான். மொழி பிறப்பதற்கு முன்னரே பிறந்த இசையின் வளர்ச்சி இமயத்தின் முடியையே எட்டிப் பிடித்திருக்கிறது. இசை, மாந்த நாகரிகத்தின் ஓர் அடையாளமாகவும் விளங்குகிறது.

குரலிசைக்குப் பின்னணியாக இன்று நூற்றுக் கணக்கில் பல வேறு இசைக் கருவிகள் இசைக்கப்படுகின்றன. ஒரு வகை இசைக் கருவியையே பலர் இசைப்பது வளர்ச்சியின் அறிகுறியாகவும், வளமையின் அடையாளமாகவும் கருதப்படுகிறது. இசைக் கருவிகள் இன்று மட்டுமல்ல, பண்டும் பலவாக இருந்துள்ளன.

“யாமும் குழலும் சீறு மிடறும்

தாழ்குரற் றன்னுமை

ஆடலொ டுவற்றின்

இசைந்த பாடல் இசையுடன் படுத்து”

(சிலம்பு;அரங்: 26 - 29)

என்கிறது சிலப்பதிகாரம்.

இசைக்கும், இசைக் கருவிகளுக்கும் முன்னர் வழங்கி வந்த தமிழ்ப்

பெயர்களை, மாற்றார் தம்மொழிச் சொற்களால் மாற்றி வழங்கித் தமிழ்ச் சொற்களை வழக்கொழிச் செய்ததுடன், தமிழிசையையும் தம்மிசையாக நிறுவிக்கொண்டனர்.

நம் முன்னோர் நிலத்தை ஐந்தாக வகைப்படுத்தி அவை ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒழுக்க நெறிகளையும், வாழ்க்கை முறைகளையும் வகுத்து வைத்திருந்தனர். அந்தப் பகுப்பில் ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் உரிய பண்புகளையும் உருவாக்கியிருந்தனர். தொல்காப்பியர் கூறியுள்ள இருபது வண்ணங்களில் ஒழுகு வண்ணம் என்பதும் ஒன்று. (தொல்:பொருள்: செய்யுள்: கூத்: 513) ஒழுகு என்பதை, “ஓசையில் ஒழுக்கி கிடப்பது” என்கிறது உரை. இசை நுணுக்கம் என்னும் பெயரில் ஒரு நூலை படைக்கப்பட்டுப் பின் வந்தவர்களால் மறைக்கப்பட்டு அழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஒரு நூல் மட்டுமா? பஞ்ச மரபு, தாள சமுத்திரம் முதல் பேரிசை ஈறாகப் பதினெட்டு இசை நூல்கள் நாம் கற்கக் கிடைக்கவில்லை.

மக்கள், இசை எனப் பொதுவாக அறிந்துள்ளதை, இசை நுட்பமறிந்தவர்கள்,

**“சரிகம பதந்யென் றேழெழுத்தாற் றானம்
வார்பரந்த கண்ணினாய் வைத்துத்
தெரிவரிய ஏழிசையுந் தோன்று மிவற்றுள்ளே
பண்பிறக்கு சூழ்முதலானு் சுத்தத்துவை”**

என்று கூறப், பின்வந்தோர், ஏழிசை என்பதை,

**“ஏழிசையா யிசைப் பயனாய்
இயலவன் இசையவன்
இயலிசைப் பொருளாகி”** (தேவாரம்)

என்றனர். ஏழிசையாவன :-

தொண்டைக் குழலிலிருந்து பிறக்கும் குரல், நாவில் பிறக்கும் துத்தம், உள்நாக்கிலிருந்து பிறக்கும் கைக்கிளை, தலையிலிருந்து பிறக்கும் உழை, நெற்றியிலிருந்து பிறக்கும் இளி, மார்பிலிருந்து பிறக்கும் விளரி, மூக்குக் குழலிலிருந்து பிறக்கும் ஒலியான தாரம் முதலியன. இந்த ஏழு இசைக்கும் உள்ள தமிழ்ப் பெயர்களுக்கு மாற்றாக சடஜமம், ரிஷபம், காந்தாரம், மத்திமம், பஞ்சமம், தைவதம், நிஷாதம் என்னும் வட சொற்களால் வழங்கித் தங்கள் தமிழ் அழிப்புப் பணியை ஆற்றியுள்ளனர். இச்சொற்கள் விலங்கினங்கள் எழுப்பும் குரலொலியைக் குறிப்பனவே!

மயில் அகவுவதை ஒத்த ஓசையைச் சடஜம் என்றும், மாடு கத்தும் ஒலியை ரிஷபம் என்றும், ஆடு கனைக்கும் குரலைக் காந்தாரம் என்றும், குயில்

கூவும் ஓசையைப் பஞ்சமம் என்றும், யானையின் பிளிறலை நிஷாதம் என்றும் பண்ணுக்குப் பெயரிட்டுள்ளனர். ஆதியிசை பதினோராயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்றாகக் கண்ட தமிழர்கள், இன்று அத்துறையில் இடமிழந்து நிற்கின்றனர்.

உடலுழைப்பிற்கே பழக்கப்பட்டு, நாளும் நிலம், தொழிலென்று பாடுபடுபவர்களுக்கு நுண்கலைகள் அயன்மையாகிவிட்டன. தற்காலத்தில் மிகச் சிலர் இக்கலையில் ஆர்வம் காட்டினாலும், அவர்களுக்கு வழிகாட்டவும், வாய்ப்பு வழங்கவும் மூத்தோர் இல்லாதது பெருங்குறை.

தமிழர்களின் இசையைத் தம் இசையாக நிலை நிறுத்திக் கொள்வதில் வெற்றி பெற்றவர்கள், இசைக் கருவிகளின் பெயர்களையும் விட்டுவைக்காமல் தம் மொழியில் மாற்றிக் கொண்டார்கள். இன்றுள்ள யாரும் இந்த மாற்றத்திற்கு நேர் பொறுப்பாளி அல்லவென்றாலும், தம் முன்னோர் செயலுக்கு முட்டுக் கொடுத்துத் தாங்கி வருவதைக் மறைக்கவோ, மறுக்கவோ இயலவில்லை. இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் இசைக் கருவிகளைப் பற்றிக் கூற வந்து, முன்னோட்டமாகக் குரலிசை பற்றிய செய்திக்குள் நுழைந்துவிட்டோம். இலக்கியங்களில் இசைக் கருவிகளைத் தேடிப் பார்ப்போம்.

“எம்மிறை நல்வீணை வாசிக்குமே” என்பது நாயன்மாரின் நம்பிக்கை. வீணை என்னும் சொல், சங்க இலக்கியங்களில் யாழ் என்றே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இதனை,

“காழ்வரை நில்லாக் கடுங்களிற் றொறுத்தல்
யாழ்வரைத் தாங்கி யாங்கு . . .”

என்னும் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ பாடலும்,

“யாழ்மேற் பாலை இடமுறை மெலியக்
குழல்மேற் கோடி வலமுறை மெலிய”

என இளங்கோவடிகள் பாடியிருப்பதும் மெய்ப்பிக்கின்றன.

யாழில் பல வகைகள் உண்டு. அவற்றைப் பண்டைத் தமிழர்கள் பயன்படுத்தி வந்ததைச் சங்க இலக்கியங்களும், சங்கம் மருவிய இலக்கியங்களும் கூறுகின்றன. இலக்கியங்களின் வழியாக வில்யாழ், பேரியாழ், சகோட யாழ், சீறி யாழ், மகர யாழ், ஆதி யாழ் குறித்து அறிய முடிகின்றது.

தமிழர்களின் புறத்துறை இலக்கியமான புறநானூறு மூலமாகவே முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட இசைக் கருவிகளின் பெயர்களை அறிய முடிகின்றன.

முப்பத்தோர் இசைக் கருவிகளின் பெயர்களைச் சிலப்பதிகார உரையில் அடியார்க்கு நல்லாரும் கூறியுள்ளார். ஒவ்வோர் இசைக் கருவியும் தோற்றத்தாலும், அளவாலும், பயன்பாட்டு நிகழ்வாலும், செய்பொருளாலும், எழுப்பும் ஒலியாலும் பெயர் பெற்றுள்ளது. எடுத்துக்காட்டாகப், பறை என்னும் தோற்கருவி செருப்பறை, போர்ப்பறை, மணப்பறை என்றெல்லாம் பயன்படுத்தப்பட்ட நிகழ்வு அடிப்படையில் பெயர் பெற்றுள்ளன.

பண்டுப்பயன்பாட்டில் இருந்துள்ள தோல் கருவிகள், 1) பேரிகை 2) படகம் 3) இடக்கை 4) இடுக்கை 5) மத்தளம் 6) செல்லிகை 7) கரடிகை 8) திமிலை 9) குடமுழா 10) தக்கை 11) கணப்பறை 12) தமருகம் 13) தண்ணுமை 14) தடாரி 15) அந்தரி 16) முழவு 17) சந்திரவளையம் 18) மொந்தை 19) முரசு 20) கண்ணிடுதாம்பு 21) நீசானம் 22) துடுகை 23) சிறுபறை 24) அடக்கம் 25) தகுநிச்சம் 26) விரலேறு 27) பாகம் 28) உபாங்கம் 29) நாழிப் பறை 30) துடி 31) பெரும்பறை.

பண்டை இசைக் கருவிகளைத், தோல் கருவி, துளைக் கருவி, கஞ்சக் கருவி, நரம்புக் கருவி மற்றும் மிடற்றுக் கருவி என ஐந்தாக வகைப்படுத்தியுள்ளனர் முன்னோர். விலங்குகளின் உடல் தோலைப் பண்படுத்திப் பயன்படுத்தப்பட்டவையே தோற்கருவிகள். மரத்தில் வடிவமைத்துத் துளையிட்டுச் செய்யப்பட்டவை துளைக் கருவிகள் (எ.கா. குழல்). வெண்கலத்தால் செய்யப்பட்டவை கஞ்சக் கருவிகள் (எ.கா. தாளம்). நரம்புகளைக் கட்டிச் செய்யப்பட்டவை நரம்புக் கருவிகள் (எ.கா. யாழ்). மிடற்றுக் கருவி. மிடறு என்னும் சொல்லுக்குக் கழுத்து. தொண்டை, குரல்வளை என்று பொருள். கண்டம் என்னும் இசைக் கருவி இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகும். இதனைச் சாரீரக் கருவி என்று கூறுகிறது மதுரை செந்தமிழ் அகராதி.

குழலும் தூம்பும் ஆதிகாலத் துளைக் கருவிகள். மூங்கிலால் செய்யப்பட்ட இசைக் குழலை (புல்லாங்குழல்) வங்கியம் என்றனர். குழல்கள் மூங்கிலால் மட்டுமல்லாமல் வெண்கலத்தாலும் சந்தனம், செங்காலி, கருங்காலி மரத்தாலும் செய்துள்ளனர். மூன்று வகைக் குழல்களில் மூங்கிலால் செய்யப்பட்டவை முதல்தரமென்றும், வெண்கலத்தால் செய்யப்பட்டவை இரண்டாந்தரமாகவும், மற்ற மரங்களால் செய்யப்பட்ட குழல்களை மூன்றாந்தரமாகவும் கருதியுள்ளனர்.

கஞ்சக் கருவிகள் எண்ணிக்கையில் குறைந்தவை. தாளம், குழல், கொம்பு முதலானவை கஞ்சக் கருவிகளாக இருந்துள்ளன. யாழ் வகை இசைக் கருவிகள் அனைத்தும் நரம்புக் கருவிகளே.

“பேரியாழ் பின்னு மகரஞ் சகோடமுடன்

சீர்பொலியுஞ் செங்கோடு செப்பினார் - தார்பொலிந்து
மன்னுந் திருமார்ப வன்கூடற் கோமானே
பின்னு முளவே பிற”

என்னும் வெண்பா, யாழில் நான்கு வகையானவற்றின் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டு விட்டு, இவற்றோடு இன்னும் பல யாழ்கள் உள்ளன என்று கூறியுள்ளதன் உட்பொருளைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். பெயர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள யாழ்கள் அமைப்புத் தோற்றத்தாலும், அவற்றில் கட்டப்பட்டுள்ள நரம்புகளின் எண்ணிக்கையாலும், மீட்டுவோரின் விரலசைவுக்கு ஏற்பப் பலவேறு ஓசை நலன் விளைவிக்கக் கூடியவை. பேரியாழுக்கு இருபத்தொரு நரம்புகள் என்று அடியார்க்கு நல்லார் கூறியிருப்பதற்கு மாறாக, இந்த எண்ணிக்கை அந்த யாழின் சிற்றெல்லையாக இருக்கலாம் என்றும், பேரியாழ் ஆயிரம் நரம்புடைய ஆதியாழ் என்று பெயர் பெற்றதாகவும் புதிற்றுப் புத்துப் பழைய உரையாசிரியர் கூறியுள்ளார். பேரியாழ் தவிர்த்த மற்ற மூன்று யாழ்களில் மகர யாழுக்குப் பத்தொன்பது நரம்புகளும், சகோட யாழுக்குப் பதினாறு நரம்புகளும், செங்கோட்டியாழுக்கு ஏழு நரம்புகளும் உண்டெனச் சிலப்பதிகார உரையாசிரியர் கூறுகிறார்.

பண்டை நாளில் பாட்டுத் தொழிலாற்றியவர்களில் ஆண்களைப் பாணன் என்றும், பெண்களைப் பாடினி என்றும் அழைத்தனர். பின்னாளில் பாடும் ஆணைப் பாகவதர், பாடகர் என்றும், பெண்களைப் பாடகி என்றும் குறிப்பிடும் பழக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது. தமிழ் மண்ணிலே தமிழுக்கு எதிரான புரட்சியே நடந்தது என்பதற்கு இவையும் சான்று.

வடமொழித் திணிப்புப் புரட்டின் தீய விளைவுகள் சிறிதளவு குறைந்து வந்த நிலையில், ஆங்கிலத் திணிப்பு நம்மவராலேயே காசுக் கல்வி முறையாலும், ஊடகங்களாலும் அரங்கேற்றப்பட்டு வருகிறது. பசுவின் மடிப்பாலாக நம்மவர்கள் இருப்பதாலேயே இப்படிப்பட்ட மொழிச் சிதைவுகள் முன்னேற்றமென்னும் முகமுடி போட்டுக்கொண்டு நடந்தேறுகின்றன. மடிப்பாலையும், படிப்பாலையும் கொதிக்கும் பாலாக்கிக் காட்டும் நல்ல மனம் பெற்ற நாட்டுப் பற்றாளர்களும், மொழிப் பற்றாளர்களும் பெருகாமற் போனது பேரவலம்.

சிந்திப்பவர்கள் நொந்து நெகிழவும், சீர்திருத்திச் செயலாற்ற வேண்டிய பொறுப்பிலிருப்பவர்கள் கணக்குப் பார்ப்பதிலேயே கவனமாக இருப்பதையும் கண்டு மனம் புழுங்குவதல்லாமல் மாற்று வழி காண முடியவில்லை. பணமும், பதவியும் நேர்மையானவர்களின் உணர்வுகளை ஊமையாக்கிவிடுகின்றன. அணில்கள் கூடி அணை கட்ட முடியுமா? முடியாவிட்டாலும், முணுமுணுப்பாவது

இருக்கத்தான் செய்யும். அதுவும் அடங்கிவிட்டால் அழிவாற்றல் அதிவேகம் பெற்றுவிடும்.

பண்டைய இசைக் கருவிகளை அறிமுகப்படுத்தும் சங்ககால, இடைக்கால இலக்கியச் சான்றுகள் சிலவற்றைக் காண்போம். சூளாமணி என்னும் காப்பியத்தில்,

“மாடவாய் மணிமுழா விசையு மங்கையர்
ஆடுவார் சிலம்பிணை யதிரு மோசையும்” - நகரச் சருக்கம்: பா: 43

என்று முழுவோசையைப் பாடுகிறார். முழவு என்பதற்கு மத்தளம் என்று பொருள்.

சங்க கால இலக்கியங்களில் ஒன்றான பதிற்றுப்பத்தில் நான்காம் பத்தைப் பாடியிருப்பவர் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார். இவர்,

“இழையர் குழையர் நறுந்தண் மாலையர்
சுடர்நீமி ரவிர் தொடி செறிந்த முன்கைத்
திறல்விடு திருமணி யிலங்கு மார்பின்
வண்டுபடு கூந்தன் முடிபுனை மகளிர்
தொடைபடு பேரியாழ் பாலை பண்ணிப்
பணியா மரபி னுழிகை பாட” (பதிற்றுப்பத்து 46 1-6)

என்று தொடரும் பாடலில் பேரியாழைக் குறிப்பிடுகிறார். முதல் நான்கடிகளில் மகளிரின் ஒப்பனை நலன் குறிப்பிடப் படுகிறது. ஐந்து மற்றும் ஆறாவது அடிகள் பெண்கள் பேரியாழில் பாலைப் பண்ணை அமைத்துப் பகைவர்க்குப் பணியாப் பண்பைக் குறிக்கும் உழிகைத் திணையைப் புகழ்ந்து பாடிப் பரிசு பெறுவதைக் குறிப்பிடுகின்றன. காப்பியனார் யாழ் என்றதைத் திருத்தக்க தேவர் வீணையிலிருந்து வேறுபட்டது போல் பாடியுள்ளார் இப்படி :-

“வீணையும் குழலும் பாலும் அமுதமும் கரும்பும் தேனும்
பாணியாழ் கனியும் வென்ற பைங்கிளி மழலைத் தீஞ்சொல்
வாணிக மகளிர் தாமே வாணிகம் வல்லர் என்னாப்
பூண்முலை பொதிர்ப்பம் புல்லிப் புனைநலம் பருகி னானே”

- சீ.சி. ஜம். பா. 1500

முதலடியில் வீணையை அமுதமென்றும், தேனென்றும் கூறியவர் அடுத்த அடியில் பாணியாழ் என்கிறார். இப்பாடல் யாழ் வேறு, வீணை வேறு என்று கூறுவது போலுள்ளது. தேவர் காலம் கி.பி.900 என்பதால் இரண்டு வகை யாழில் ஒன்றை மட்டில் வீணையாகக் கருதியுள்ளார். இதே சீவக சிந்தாமணியின் 1537 ஆம் பாடலில்,

“மன்னுநீர் மொக்கு ளொக்கும் மானிட ரிளமை இன்பம்
மின்னினொத் திறக்கும் செல்வம் வெயிலுறு பனியி ளீங்கும்
இன்னிசை யிரங்கு நல்யாழ் இனியினும் இனிய சொல்லாய்
அன்னதால் வினையின் ஆக்கம் அமுங்குவ தென்னை யென்றாள்”

என்று திருத்தக்க தேவரே பாடுகின்றார்.

சீவகன் பிரிவை ஆற்ற முடியாமல் வருந்திய கேமசரிக்குத் தாய் நிப்புதி ஆறுதல் கூறும் பாடல்களில் இதுவும் ஒன்று. இப்பாடலின் மூன்றாவது அடியில், கேமசரியின் சொல்லினிமைக்கு உவமையாக யாழிசை கூறப்படுகிறது. முன்னர் வீணை என்ற திருத்தக்க தேவர், இப்பாடலில் யாழ் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

தாய்மொழிப் பற்றாளர்கள் தனித் தமிழில்தான் பேச வேண்டுமென உறுதி கொண்டிருந்தாலும், பிறர் ஆளும் வேற்றுச் சொல்லாட்சித் தாக்கத்தால், ஆங்கிலச் சொற்களைத் தங்களையும் மீறி ஆள்வதுண்டல்லவா? அப்படி, வீணை என்னும் சொல், அக்கால வடமொழி ஆதிக்கத்தின் வெளிப்பாடாகத் தேவர் பாடலில் இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும். இவரைத் தவிர்த்து,

“நல்யாழ் ஆகுளி பதலையொடு சுருக்கி” (புறம் : 64)

என்ற நெடும்பல்லியத்தாரோ,

“வணர் கோட்டுச் சீரியாழ் வாடுபுடைத் தழீஇ” (புறம் : 155)

என்ற மோசிகீரனாரோ வீணை என்னும் சொல்லை ஆளவில்லை.

பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல் வரிசையில் இதற்கு இடமுண்டா? இல்லையா? என்னும் ஐயத்திற்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் இலக்கியம் கைந்நிலை. இதில்,

“கொக்கார் வளவய லூரன் குளிர்சாந்த
மிக்க வளமுலை புல்லான் பொலிவுடைத்தா
தக்கயாழ்ப் பாண தளர்முலையாய் மூத்தமைந்தார்
உத்தரம் வேண்டா வரல்” (கைந்நிலைப் பாடல் : 48)

என்று “தலைவனுக்குத் தகுதியான யாழைக் கையில் வைத்துள்ள பாணனே” என்று மாறோக்கத்து முள்ளி நாட்டு நல்லூர்க் காவீதியார் மகனார் புல்லங் காடனார் பாடியிருக்கிறார். சங்கம் மருவிய காலத்தும் யாழ் என்ற பெயரிலேயே இசைக்கருவி பாணர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது.

இசைக் கருவிகளிலேயே எண்ணிக்கை மிக்கது தோல் கருவி.

குறைவானது கஞ்சக் கருவி. முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட தோல் கருவிகளில் நாமறிந்து வைத்திருப்பவை இந்நாள் பெயரிலேயே கூறுவதானால் மணப்பறை என்னும் மேளம். தண்ணுமை என்னும் மத்தளம், துடி என்னும் உடுக்கை, ஒருகண் மாக்கிணை என்னும் தமுக்கு, (தபேலர்), முரசம் முதலானவையே!

துடி (உடுக்கை) என்னும் இசைக் கருவி சிறு தெய்வ விழாக்களிலும் அந்நாள் மக்கள் நம்பிய பேய் ஓட்டுதல், மந்திரித்தல் போன்ற நிகழ்ச்சிகளிலும் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. இதன் ஓசை மக்களை உணர்ச்சி வயப்படத் தூண்டக் கூடியது. இதன் ஒலியைக் கேட்டுச் சில பெண்கள் இயல்புணர்வு மாறி, வெறியுணர்வு மேலிடத் தலைமுடி அவிழ ஆடுவதுண்டு. இப்படி ஆடுபவர்களைச் சாமி வந்து ஆடுவதாக மக்கள் நம்பினர்.

துடியைப் பெண்களின் இடைக்கு உவமையாகப் புலவர்கள் ஆண்டிருக்கின்றனர். பழம் பாவலர்களின் உவமைகள், சொல்லாட்சிகளில் சீர்மையும், நேர்மையும் ஒன்றியிருக்கும். பெண்களின் இடைக்கு உடுக்கையைவிடவும் பொருத்தமான உவமை வேறு இருக்க முடியாது. கொடியிடை, மின்னலிடை என்ற பிற்காலப் பாவலர்களின் உவமையில் 'மிகை' குடி கொண்டிருப்பதை அறிகிறோம்.

நாலடியாரின் 388 ஆம் பாடலில் துடி உவமையாக ஆளப்பட்டிருக்கிறது. துடியின் இடக்கண் (இடது பக்கம்) விரலடி வாங்குவதில்லை (பயன்படுவதில்லை). இதனை,

“.....-துடியின்
இடக்கண் அணையம்யாம் உஹற் கதனால்
வலக்கண் அணையார்க்கு உரை” - என்பது பாடல். தலைவி, பரத்தையார்க்குத் துடியின் இட, வலக் கண்கள் உவமையாக்கப் பட்டுள்ளன.

மணிமேகலை ஆசிரியர் சீத்தலைச் சாத்தனார் துடியைத் தம் படைப்பில் 89 மற்றும் 336ஆம் பாடல்களில் ஆண்டுள்ளார். இதே துடியைப் பற்றி வில்லிபுத்தூராரும் தன் பாரதப் படைப்பில் வேறு பல இசைக் கருவிகளோடு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“வளைமு முக்கின கீடுகு கொட்டின வயிரொலித்தன மகுடியின்
கிளையி மிழ்த்தன முழுவ திர்ந்தன கிணையு ரற்றின பலவிதத்
துளையி சைத்தன முரசி ரைத்தன துடிய ரற்றின செவிடுபட் (6)
உளைய விப்படி படைபு றப்பட வுலக முற்றது கலகமே”

(வி.பா. உத்தியோக பருவம்: அணி சருக்கம் : பாடல் : 15)

என்பது அப்பாடல். போருக்குப் புறப்படும்போது, பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள

அத்தனை கருவிகளும் ஒலிக்கப்பட்டதாகக் கூறுகிறார் வில்லிபுத்தூரார்.

தோற்கருவிகளிலேயே பெரியது முரசு. அரசு மாளிகை முன்னர், இறையாண்மையின் அடையாளங்களில் ஒன்றாக வைக்கப்பட்டிருப்பது. பட்டத்து யானை, காவல் மரம் இவற்றுடன் எழில் மிக்க கட்டிலில் வைத்துக் காக்கப்படுவது முரசு. கோவிலுக்குள் உள்ள சிலை கடவுளாக மதிக்கப்படுவது போன்று இந்த முரசும் மதிக்கப்பட்டது. போருக்குப் புறப்படும் போது இந்த முரசு முழங்கப்படும். படை வீரர்களைக் களம் காண அழைக்கவும் முரசு கொட்டப்படும். இன்று நாட்டுக் கொடி எப்படி மதிக்கப்படுகிறதோ அப்படிப்பட்ட மதிப்பை அன்று முரசு பெற்றிருந்தது. முரசு குறித்து மோசிகீரனார் என்னும் புலவர்,

“குருதி வேட்கை உருகெழு முரசம்” (புறம் 50:5)

என்று குறிப்பிடுகிறார். இப்பாடலில் புலவர்களை அந்நாள் மன்னர்கள் எவ்வளவு உயர்வாக மதித்தனர் என்னும் உண்மைக் கதை ஒளிந்திருக்கிறது!

இன்று தண்டோரா போட்டுச் செய்தி அறிவிப்பது போன்று, அன்று முரசு கொட்டிச் செய்தியறிவித்தனர். சூளாமணி காப்பியத்தில் சோதிமாலை சுயம்வரத்தை முரசறைந்து தெரிவித்ததைத் தோலா மொழித் தேவரின்,

“அருத்தநூ லவரொடு மாய்ந்து மற்றவர்
கருத்தொடு பொருந்திய கருமச் சூழ்ச்சியான்
திருத்தகு சுயம்வர முரசந் தின்களிற்
றெருத்தின்மே லறைகென விறைவ னேயினான்”

(சூளாமணி : சுயவரச் சருக்கம் : 1762)

என்னும் பாடலால் அறிகிறோம்.

மதுரை மருதன் இளநாகனார் என்னும் புலவர்,

“வேய்பயில் அடுக்கம் புதையக் கால் வீழ்த்து
இன்னிசை முரசின் இரங்கி” (அகம் : 312)

என்று பாடி முரசை இன்னிசைக் கருவிகளில் ஒன்றாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தோற்கருவிகளில் அதிகம் பயன்படுத்தப்படும் இசைக் கருவி பறை. உரத்த ஓசை எழுப்பக் கூடியது. ஊருக்குள் புகுந்துவிடும் யானை போன்ற காட்டு விலங்குகளை விரட்டப் பறை பயன்படுத்தப்படுவதுண்டு. மாட்டுப் பொங்கலன்று மாடுகளை விரட்டப் பறையறைவதை நாம் கண்டிருக்கிறோம். பறையின் உரத்த ஓசையைப் பொறுக்க மாட்டாமல் அசணம் என்னும் பறவை இறந்துவிடும் என்பது இலக்கியச் செய்தி. இதைக் கம்பரின்,

“துறைய டுத்த விருத்தத் தொகைக்கவிக் (கு)
உறைய டுத்த செவிகளுக் (கு) ஓதில் யாழ்
நறைய டுத்த அசுணநல் மாச்செவிப்
பறைய டுத்தது போலும்என் பா அரோ” (பால: பாயிரம்:பாடல். 7)

என்னும் பாடல் வழி அறியலாம்.

நான்மணிக் கடிசையில்,
“பறையட வாழா அசுணமோ உள்ளம்
குறையட வாழார் உரவோர்” (பாடல் - 2)

என்னும் பாடல் இதே கருத்தை வலியுறுத்துகிறது.

துளைக் கருவிகளில் ஒன்று தூம்பு என்னும் பெருவங்கியம். இது மூங்கிலின் கணுவை விடுத்து அறுத்துச் செய்யப்படும் வாய்ச்சியம். இந்தச் சொல் மருவி வழங்கப்படுவதே ‘வாத்தியம்’. இக்கருவியின் பெயருடன் வேறு சில இசைக் கருவிகளையும் பரணர்,

“புணர்புரி நரம்பின் தீந்தொடை பழுநிய
வணரமை நல்யா ழிளையர் பொறுப்பம்
பன்னமை முழவும் பதலையும் பிறவும்
கண்ணுறுத் தியற்றிய தூம்பொடு சுருக்கிக்
காவிற் றகைத்த துறைகூடு கலப்பையர்”

-பதீற்றுப் பத்து 5 ஆம் பத்துப் பாடல் 1 1-5

என்று பாடியுள்ளார்.

இப்பாடலில் யாழ், முழவு, பதலை என்னும் ஒரு கண் மாக்கிணை (தபேலா, தமுக்கு போன்றது) குழல் ஆகிய இசைக் கருவிகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இப்பாடலில் இடம் பெற்றுள்ள முழவு என்னும் கருவி குறித்து அகநானூறு நித்திலக் கோவையில் கபிலரும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தலைவியைச் சந்திக்க இரவில் வருகின்றான் தலைவன். அவன் வரும் வழியோ இடர்மிக்கது. அதனை எடுத்துரைத்து, இரவில் வருவதை விடுத்து, விரைவில் திருமணம் செய்து கொள்ளுமாறு தோழி கூறுவதாக அமைந்த பாடல் :-

“கான மானதர் யானையும் வழங்கும்
வான மீமிசை உருமுநனி உறறும்

அரவும் புலியும் அஞ்சுதக வுடைய
 இரவமுங்கு சிறுநெறி தமியை வருதி
 வரையிழி யருவிப் பாட்டொடு பிரசம்
 முழவுசேர் நரம்பின் இம்மென இமிரும்
 பழுவிறல் நனந்தலைப் பயமலை நாட”

(அகம்-318)

வேறு சில இலக்கியங்களைப் போன்று இசைக் கருவிகளின் பெயர்களை மட்டில் கூறாமல், அக்கருவி எழுப்பும் ஓசையையும் இப்பாடலில் பரணர் குறிப்பிடுகிறார். யாமும் முழவும் சேர்ந்து இசைத்தால் அது மலையிலிருந்து இறங்கும் அருவிநீர் ஓசைபோல் இருக்கும் என்னும் கூடுதல் செய்தியை இப்பாடலில் நாமறிகிறோம்.

குழலிசை, நரம்பிசையைப் போன்றே இனியது. சேர்ந்திசைக்கும் போது, அதற்குக் கூடுதல் இனிமையைச் சேர்க்கக் கூடியது என்கிறது கீழ்வரும் பாடல் :

“நரம்பின் தீங்குரல் நிறுக்கும் குழல்போல்
 இரங்கிசை மிகுரொடு தும்பிதாது ஊதத்
 தாதுஅவர் விடுதரார்

(கலித்தொகை : பாலை : பாடல்-33)

தண்ணுமை என்னும் தோற்கருவி முழுவோடு கூடி நின்றிசைக்கும் ‘ஆமந்திரிகை’ என்னும் தம்பட்டம் குறித்துச் சிலப்பதிகாரத்தில் பேசப்படுகிறது. இசைக் கருவிகளை ஒன்று பலவாகச் சேர்த்தே முழங்குவது மரபு. இதையே,

“பாடிய வாரத் தீற்றினின் றிசைக்கும்
 கூடிய குயிலுவக் கருவிக ளெல்லாம்
 குழல்வழி நின்ற தியாமே யாழ்வழித்
 தண்ணுமை நின்றது தகவே, தண்ணுமைப்
 பின்வழி நின்றது முழவே முழவொடு
 கூடிநின் றிசைத்த தாமந் திரிகை”

(சிலம்பு : அரங் : 137-142)

என்று பாடியுள்ளார்.

தண்ணுமை என்பது நாமறிந்த மத்தளமே. மத்தொலி போன்ற ஓசை எழுப்புவதால் இப்பெயர் பெற்றது. மற்ற தோற்கருவிகளோடு ஒப்பிடும் போது இக்கருவி தாழ்ந்த குரலுடையது என்று கூறுகிறார் அடியார்க்கு நல்லார். இக்கருவி சிறப்பு மிக்கதென்பதால், இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகார அரங்கேற்றுக் காதையில் 27, 55, 62 மற்றும் 140 ஆகிய அடிகளில் மீண்டும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்கால இசை மேடைகளில் கூட இக்கருவி இன்றியமையா ஒன்றாக இடம் பெற்றிருப்பதை நாமறிந்துள்ளோம்.

எட்டுத் தொகை நூல்களுள் ஒன்று பரிபாடல். இந்நூல் எழுபது பாடல்களைக் கொண்டதென்பது புலவர்களின் முடிவு. ஆனால், கிடைத்திருப்பதோ இருபத்திரண்டு பாடல்கள் மட்டுமே. பரிபாடல் அனைத்துக்கும் பத்துப் புலவர்கள் பண்ணமைத்திருப்பது இந்நூலுக்கே உரிய தனிச்சிறப்பு. இந்நூலின் பன்னிரண்டாம் பாடலாக இடம் பெற்றிருப்பது வையைப் பற்றிய நல்வழுதியாரின் பாடல். இப்பாடலில் இவர் சில இசைக் கருவிகளைக் குறிப்பிட்டுப் பாடியுள்ளார். அப்பாடலின் சில அடிகள் :-

“ஒத்த குழலின் ஒளியெழு முழவிமிழ்
மத்தரி தடாரி தண்ணுமை மகுளி
ஒத்தளந்து சீர்தூக்கி ஒருவர் பிற்படார்
நீத்தம் திகழும் நேரிறை முன்கையால்
அத்தக அரிவையர் அளத்தல் காண்மின்”

(பரிபாடல் : வையை : பாடல் அடிகள் 40-45)

வையையில் நீராடிக் கரையேறிய ஆணும் பெண்ணும் குழல் ஒலியோடு முழவு, மத்தரி, தடாரி, தண்ணுமை, மகுளி ஆகிய இசைக் கருவிகள் ஒத்திசைக்க, அதற்கேற்றபடி மகளிர் ஆடினர் என்பது மேற்குறித்த பாடலடிகள் கூறும் செய்தி. இப்பாடலில், மற்ற புலவர்களாலும் குறிப்பிடப்பட்ட குழல், முழவு, தண்ணுமை முதலான இசைக் கருவிகளோடு, மத்தரி, தடாரி, மகுளி மற்றும் ஒத்து என்னும் இசைக் கருவிகளின் பெயர்கள் கூடுதலாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

மத்தரியும் தடாரியும் தோற்கருவிகள். மகுளி, ஒத்து இரண்டும் நாம் அறியும் புது வகை இசைக் கருவிகள். மகுளி என்பது பாம்பாட்டிகள் பயன்படுத்தும் மகுடியாக இருக்க வேண்டும். கஞ்சக் கருவியான தாளத்தைக் குறிக்கிறது ஒத்து என்னும் சொல். நிகழ் காலத்தில், ஓசை வேறுபாடு நிகழ்த்தாத துளைக் கருவியையே நாம் ஒத்து என அறிந்துள்ளோம். வீணைக்குத் தம்புராவும், நாதசுரத்திற்கு ஒத்தும் ஒருவகைத் தாளமும் உறுதுணை இசைக் கருவிகள்.

இன்று மேடைகளில் நடைபெறும் குரலிசைக்குப் பின்னணியாகப் பலவேறு இசைக் கருவிகள் குரலோடு இணைந்தும், தனித்தும் இசைக்கப்படுவதை அறிந்துள்ளோம். இதே முறையில் பண்டும் இசைக் கருவிகள் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளன. மேற்குறித்த பாடலில் முதலில் குழலும், அதன்பின் யாமும், அதைத் தொடர்ந்து தண்ணுமை (மத்தளம்)யும் இறுதியாக முழவும் தாமந்திரிகை என்னும் கருவியும் இசைக்கப் பட்டதாகப் புலவர் பாடியுள்ளார்.

இசையைப் பற்றியும், இசைக் கருவிகளைப் பற்றியும் குறிப்பிடுவதைத்

தவிர்த்த இலக்கியமாக நீலகேசி விளங்குகிறது. இசையை ஒதுக்கிய மதம் என்று கூட ஆருகத மதத்தைக் குறிப்பிடலாம். நீலகேசி என்னும் சிறுகாப்பியத்தைப் பற்றிய குறிப்பைப் பாடப் புத்தகத்தில் படித்திருப்போம். பலரும் விரும்பிப் படிக்காத நூல்களில் இதுவும் ஒன்று.

இந்நூலின் எண்ணூற்றுத் தொண்ணூற்று நான்கு பாடல்களைப் பாடிய புலவர் பெயர் தெரியவில்லை. புத்தமதக் கொள்கையே உயர்ந்ததென்ற குண்டலகேசிக்கு எதிராக ஆருக சமயத்தை உயர்த்திக் கூறப் படைக்கப்பட்ட நூல் நீலகேசி. மற்ற மதத் தலைவர்களோடு நீலகேசி தம் ஆருகத மதமே உயர்ந்ததெனச் சொற்போரிட்டு வென்றதாகப் பாடப்பட்ட நூல் இது.

அந்நாள் மதங்கள் ஒன்றையொன்று சாடுவதிலும் குற்றங் கூறுவதிலும் இந்நாள் கட்சிகளுக்கு இணையாகவே இருந்துள்ளன. பிற சமயத் தலைவர்களைச் சொற்போருக்கு அழைத்துத், தம் மதக் கருத்தை உயர்த்தியும், பிற மதக் கொள்கைகளைத் தாழ்த்தியும் பேசி வெற்றி பெறுவதாகப் படைக்கப் பட்டிருக்கிறது நீலகேசி!

முனிச்சந்திர பட்டாரகர் ஆணைக்கிணங்கப் பல நாடுகளுக்கும் சென்று, புத்த, ஆசீவக, சாங்கிய, வைசேடிக, வேத, பூத மதத் தலைவர்களை அறை கூவி அழைத்து, அவர்களுடன் சொற்போர் புரிந்து வெற்றி பெறுவதாகவும் ஆருக (ஜைன) மதமே சிறந்ததென நிலை நிறுத்தியதாகவும் பாடப்பட்டிருக்கிறது. அனைத்துப் பாடல்களுமே வினா, விடை முறையில் கருத்துத் தருக்கமாக அமையப் பெற்றிருக்கின்றன. சிலப்பதிகாரத்தைப் போன்று காப்பியச் சுவையை இதில் காண்பதரிது. சோமசுந்தரனாரின் உரை வழியாகப் பல செய்திகளைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

இந்நூலின் குண்டலகேசி வாதச் சருக்கத்தில் இறைவழிபாடாக அமைந்த பாடலில்,

“அன்ன வாயிரத் தோரெண்

நாம நல்லிசை தொடுத்து

நாத கீதங்களை நவிறும்”

(பாடல் எண் 153)

என்னும் அடிகளில் நல்ல இசைப் பாடலை இயற்றி அவற்றை இன்னிசைப் பண்களில் பாடுவதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. நீலகேசியில் இசை குறித்து இடம் பெற்றுள்ள குறிப்பு இது. இதே சருக்கத்தில் நூற்றைம்பத்தாறாம் பாடலில்,

“அரிய வாயின செய்திட
டமரர் துந்துமி யறைந்து
புரிய பூமழை பொழிய . . .”

என்னும் அடிகளில் பேரிகை என்னும் பொருள் தரும் ‘துந்துமி’ என்னும் இசைக் கருவி சுட்டப்படுகிறது. இங்கே இக்கருவி ஓர் அறிவிப்பு ஓசையாகவே பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது; இசைக்காகவன்று.

இதையடுத்துக் காம்பிலி மன்னன் முன்னிலையில் குண்டலகேசிக்கும், நீலகேசிக்கும் நடந்த சொற்போரில் நீலகேசி வெற்றி பெற்றதாக அவையோர் சார்பில் மன்னன் முடிவு கூறுகின்றான். நீலகேசி வெற்றி பெற்றதன் அடையாளமாக முரசு முழங்கக் கட்டளையிடுகிறான் மன்னன். தோல்வியுற்ற குண்டலகேசியை அலைக்கழித்து வெளியேற்றியதைக் கூறும் பாடலில் முரசு இடம் பெற்றுள்ளது.

“கட்டுரை பலசொல்லிக் காவல் நெடுங்கடை நாவலைமுள்
எட்டிவ னாகரிடை நகைசெய்து புகுந்தவிந் நன்னுதலை
வட்டிகொள் பறைகொட்டி வழவுரை பலசொல்லி வாரலென்று
பெட்டன பலசெய்து பெருநகர் வாயிலைப் புறப்படுத்தார்”

(குண்டலகேசி வதைச் சருக்கம் பாடல் 228)

இப்பாடலிலும் பறை கொட்டப்படுவது அறிவிப்புக்காகத் தானேயன்றி இசைக்காக இல்லை என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும்.

இறுதியாக இன்னுமொரு பாடலில் ‘பறை’ பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதைப் பார்ப்போம். புத்த வாதச் சருக்கத்தில் இடம்பெற்றுள்ள பாடல் இது :-

“அறையும் கடலும் அரவக் குரலும்
பறையின் னொலியும் படுகண் டிகையுஞ்
சிறையின் மிகுமா லிதுசெம் படர்கள்
ஔறைவன் னுறையு மிடமா மெனலும்” (பாடல் எண் 464)

கபிலபுரத்தில் (நெய்தல் நிலம்) ஒரு பக்கம் கடலின் ஆரவாரமும், மறுபக்கத்தில் பறையின் ஒலியும் மிக்கிருந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறது பாடல். இவை தவிர்த்து இசைக் கருவிகளின் பயன்பாடு குறித்து நீலகேசி ஏதும் குறிப்பிடவில்லை.

இனிமைக்கும் இசைக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. ஆனால், நீலகேசிக்கும் இசைக்கும் மட்டுமன்று இசைக் கருவிகளுக்கும் கூட நெருக்கமில்லை என்பது இக்காப்பியத்தின் வழியாக அறியக் கிடைக்கும் உண்மை.

நிறைவாக ஒரு செய்தி :

பெற்றோர், தம் மக்களுக்குத் துதிக்கும் கடவுளர் பெயர்களையும், மதிக்கும் தலைவர்களின் பெயர்களையும் சூட்டி அழைக்கின்றனரே ஏன்? மறக்கக் கூடாதவர்களை நாம் நேரம் ஒதுக்கி நினைத்துப் பார்ப்பதில்லை. இக்காலத்தில் கடவுளை நினைக்க விழாக்களையும், தலைவர்களை நினைக்கப், பிறந்த நாள், மறைந்த நாட்களைக் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கின்றோம். இவை, அன்றாட நிகழ்ச்சிகள் அல்ல என்பதால், பிள்ளைகளைப் பெயரிட்டு அழைக்கும்போது சான்றோர்க்குரிய நன்றிக் கடன் தீர்ந்து விடுகிறது. பாட்டன் பெயரைப் பிள்ளைகளுக்குச் சூட்டும் மரபும் இதன்பாற்பட்டதே!

சிலர், ஒருபடி முன்னேறி இயற்கையின் பெயர்களையும், அழகிய விலங்குகளின் பெயர்களையும், அவற்றின் கண், குரல் போன்றவற்றை இணைத்தும் சூட்டி மகிழ்கின்றனர். இவற்றைப் போன்றே பண்களின் பெயர்களையும் பிள்ளைகளுக்குச் சூட்டும் வழக்கம் நிலவுகிறது. எடுத்துக்காட்டாகச் சிந்து, பைரவி, கல்யாணி என்னும் பெயர்களைக் கூறலாம்.

அண்மைக் காலமாக பொருளறியாமல் ஓசைநலன் கருதியும், காலத்திற்கேற்ற புதுமை எனப் பழுதுபடப் புரிந்து கொண்டும் பிள்ளைகளுக்கு அயன்மொழிப் பெயர்களைச் சூட்டி வருகின்றோம். ஓர் இயக்கம் ஏற்படுத்திய விழிப்புணர்வால் அறுபதாண்டுகளுக்கு முன்னர் நம் மக்கள் நல்ல பொருள் தரும் தமிழ்ப் பெயர்களைச் சூட்டினர். மூத்தோர் தம் பெயர்களை மாற்றிக் கொண்டதுமுண்டு. மரபு பிறழ்ச்சியாக இன்று வடசொல் பெயர்களைச் சூட்டிக் கொண்டு அடையாள மிழந்து வருகின்றோம்.

இசையறிவுடைய குடும்பத்தினர் தம் மக்களுக்கு பண் பெயரைச் சூட்டுவது அண்மைக் கால வழக்கன்று; தொன்மைக் கால வழக்கின் தொடர்ச்சியே என்பதைச் சிலம்பைக் கற்றவர் அறிவர். இளங்கோவடிகள் தன் காப்பியத்தின் ஆய்ச்சியர் குரவையில் ஏழு பெண்களுக்கு குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என ஏழு பண்களின் பெயர்களைச் சூட்டிய செய்தி கூறப்படுகிறது. இதனை

“ஆங்கு

தொழுவிடை ஏறு குறித்து வளர்த்தார்

எழுவர் இளங்கோதை யார்

என்றுதன் மகளை நோக்கித்

தொன்றுபடு முறையால் நிறுத்தி
 இடைமுது மகள்இ வர்க்குப்
 படைத்துக் கோள் பெயரிடுவாள்
 குடமுதல் இடமுறை யாக்குரல் துத்தம்
 கைக்கிளை உழைஇனி விளரி தாரம்என
 விரிதரு பூங்குழல் வேண்டிய பெயரே”

என்று மாதரி தன் மகள் ஐயையை நோக்கிக் கூறியதாகப் பாடியுள்ளார் காப்பியப் புலவர்.

இவ்வாறு இசையோடு இயைந்து வாழ்ந்த தமிழ் மரபினர், திரிபு மனங் கொண்டு மாண்பு மங்கி இன அடையாளத்தை இழந்து வருவதை மொழிப் பற்றாளர்கள் தவிர்க்கவும், தடுக்கவும் முன்வந்து பாடுபட வேண்டும்.